

Giới thiệu Con Dâu Nhà Họ Chu

Editor: Khiết Phan

Thể loại:NP, Incest

Số chương: 26

Một câu chuyện nhiều cảnh sắc nóng bỏng, nữ chính là Trương Tiểu Phúc là một cô gái hiện đại có tính tình phóng đảng nhưng được cái có nhan sắc cùng thân hình chữ S.

Bất ngờ là người cô chọn làm chồng lại là một người bình thường chứ không phải “cậu ấm”.

Nguyên nhân chỉ có Trương Tiểu Phúc cô tự mình biết, che giấu bên ngoài sự thanh thuần là một con người phóng đảng, cuồng dã. Cái cô xem trọng bên cạnh bạn trai chính là thân thể uy mãnh(*), hùng tráng của năm vị phụ huynh nơi chốn sơn thôn kia.

(*) Mạnh mẽ đến mức đáng nể sợ (Trích Từ điển Hán – Nôm)

Vậy nên cô tình nguyện gả đến vùng núi xa xôi kia, quyến rũ, dụ hoặc cha chồng cũng bốn người anh chồng độc thân kia, tiến đến kế hoạch “nhất thê lục phu”.

Từ nay về sau, hãy xem cô mở ra cuộc sống “tính phúc” như nguyên thể nào!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Những người đàn ông nơi thôn dã

Edit + Beta: Khiết Phan

Gần đây nhà họ Chu rất bận rộn vì trong nhà sắp có sự kiện lớn: con trai út nhà họ Chu - Chu Tư Niên sẽ dẫn bạn gái về nhà ăn tết. Tin tức đột ngột này khiến cha Chu lưỡng lự tay chân, ông lập tức gọi điện thoại thông báo cho bốn người con trai khác đang làm công trên huyện chạy về nhà.

Em út có bạn gái, lại còn mang về nhà ra mắt, bốn ông anh trai rất coi trọng tin vui này, lập tức bỏ hết công bỏ việc chạy về nhà ngay.

Trước thời gian cậu con trai út về một ngày, năm người đàn ông đã chuẩn bị xong hết thấy mọi việc: phòng ốc cũ nát được quét tước sạch sẽ, phân công người điếu gửi lên trấn trên mua chăn mềm và đồ dùng sinh hoạt mới. Chẳng những thế, họ còn giết thịt một con lợn béo dành để đãi đãi bạn trẻ.

Tuy chuẩn bị ổn thỏa hết mọi thứ, nhưng đêm đến cha Chu vẫn ngủ không yên. Nghe con trai nói, bạn gái của nó là người thành phố, không phải huyện thành nhỏ, mà là người ở kinh thành.

Cha Chu đã may mắn đến kinh thành một lần, nơi đó thật sự rất phồn hoa. Con gái thị thành khác con gái nông thôn một trời một vực, thế nên ông chẳng thể tưởng tượng nổi bạn gái con trai sẽ có dáng vẻ thế nào.

Điều đó làm ông lo âu. Ông sợ nếu chiều đãi không chu toàn, con gái nhà người ta sẽ ghét bỏ chốn nông thôn khe suối này, bởi vậy trong lòng ông lại thờ dãi thêm mấy hơi.

Sáng sớm ngày hôm sau, cha Chu cùng bốn người con trai đồng thời thay đổi quần áo mới, mang theo tâm trạng vừa thấp thỏm vừa chờ mong, hướng xuống dưới chân núi đứng chờ. Thôn bọn họ ở vị trí khá hẻo lánh, ngày thường muốn đi lên trấn trên họp chợ phải đi xe mất hai tiếng. Tuy trong núi có khai thông đường nhưng xe không thể đến nhà, chỉ có thể dừng ở chân núi. Nhà họ Chu thì ở trên sườn núi, thêm ba bốn hộ gia đình hàng xóm nữa.

Chờ đến khi mặt trời đã lên cao, mấy người họ mới thấy một chiếc taxi màu đen lờ lờ xuất hiện, cuối cùng dừng trước mặt họ. Người xuống là Chu Tư Niên - khí chất nho nhã, thân hình rắn rỏi, tay xách hai cái ba lô, hướng về phía cha Chu vui vẻ hỏi: “Ba chờ tụi con có lâu không?”

“Ba cũng mới xuống núi, không lâu.”

Cha Chu cười đến híp cả mắt, cảm lấy ba lô từ tay cậu, mắt thì nhìn vào trong xe.

Đang buồn bực thì ông nhìn thấy một đôi chân thon dài, ngay sau đó người họ xuống xe. Ánh mắt ông lại hướng lên trên, cô gái mặc bộ váy liền màu đen, bên ngoài khoác chiếc áo khoác dạ màu xám, mái tóc uốn nhẹ xoã dài. Theo từng hành động của cô, hai chiếc khuyên tai khẽ phát ra tiếng leng keng vui tai.

Ánh mắt nhìn đến khuôn mặt, hai mắt ông sáng ngời: Cô gái trước mặt có gương mặt trái xoan, bên dưới hai hàng lông mi cong dài là cặp mắt to long lanh, cười rộ lên còn xuất hiện hai lúm đồng tiền, một đôi môi hồng nhuận ướm ắt... Ông lơ đãng nhìn xuống ngực cô, hô hấp đột nhiên ngừng lại, cổ áo chữ V lộ ra một mảng tuyết trắng theo hô hấp của cô mà phập phồng, bộ ngực cao ngất no đủ, rãnh sâu mê người chọc đàn ông liên tưởng...

“Ba, anh cả, anh hai, anh ba, anh tư, em ấy tên là Trương Tiểu Phúc, mọi người cứ gọi em ấy là Tiểu Phúc.” Thấy cả nhà nhìn đến cô ngây người, Chu Tư Niên cười khề, lên tiếng giới thiệu bạn gái.

“Được, được...” Mặt cha Chu nóng lên, thu hồi ánh mắt. Không thể trách ông nhìn chăm chăm, bạn gái con trai ông chẳng những xinh như hoa mà còn, đáng người ấy... nơi thôn dã này chẳng thể nào tìm được. Ông rũ mắt xuống vô tình dừng ở đôi chân trắng tấp của cô, nghĩ thầm, đúng là xinh đẹp thật, nhưng nay trời đã vào đông, một

cô gái mặc đơn bạc như vậy, không sợ lạnh sao...

Sau khi Trương Tiểu Phúc bước xuống xe, cô vẫn luôn quan sát phản ứng của người nhà bạn trai mình. Xem, những người đàn ông rắn chắc, cao lớn kia nhìn cô đến ngần người, khóe miệng liền dương lên.

“Dạ con chào ba.” Trương Tiểu Phúc cười tủm tỉm xuống xe, bước đến ôm chặt cha Chu, nhón mũi chân, hôn lên gương mặt ngăm đen của ông. Cha Chu ngây người, hoàn toàn mất phản ứng, chỉ cảm thấy nụ hôn mềm mại trên mặt kia mang theo một tia điện tĩnh tế xẹt qua trong lòng.

“Tốt, tốt!” Sau khi lấy lại tinh thần, ông kích động nở nụ cười, phản ứng của cô khiến nỗi lo lắng của ông tan thành mây khói. Trương Tiểu Phúc lại dùng hành động ấy lặp lại với bốn người đàn ông còn lại. Trước sự nhiệt tình của cô, họ vừa cảm thấy vui vẻ, xen vào là cảm giác không được tự nhiên.

Chu Tư Niên mang ba cái vali hành lý xuống, sau khi nhận được tiền thanh toán, tài xế nhanh chóng rời đi.

“Anh trai, nhiều đồ như vậy, thật sự phiền mọi người rồi...” Chu Tư Niên không mang theo nhiều đồ, ba cái vali này tất cả đều là của Trương Tiểu Phúc.

Người anh cả - Chu Siêu vẫn luôn không dám nhìn thẳng Trương Tiểu Phúc, chỉ cảm thấy bạn gái của chú út thật sự giống tiên nữ hạ phàm, trong lòng tràn đầy cảm giác mất tự nhiên. Nghe mấy lời em trai nói xong, anh không nói lời nào, lấy vali lớn nhất vác lên vai.

“Cái này để tôi!” Người anh thứ hai - Chu Dũng nhìn đôi mắt Trương Tiểu Phúc đôi mắt sáng lấp lánh nhìn mình, bèn rinh vali lớn thứ hai lên. Anh vốn nghĩ con gái sẽ không mang nhiều đồ lắm, ai ngờ khi khiêng trên vai, mới cảm giác đầu vai trĩu xuống.

“Anh hai thật là lợi hại, bên trong đều đồ trang điểm của em, chắc nặng lắm hả anh?” Trương Tiểu Phúc cười khanh khách hỏi, Chu Dũng này tuy làn da sẫm đen nhưng ngũ quan không tồi, đôi mắt sáng ngời có thần, đáng tiếc chính là áo bông dày đã che khuất đáng người bọn họ.

“Ản có gì lợi hại chứ! Trong nhà anh sức mạnh lớn nhất, còn lại để anh.” Anh ba Chu Cường vừa nghe, trong lòng có chút không phục, liền nhẹ nhàng khiêng cái vali còn lại, hướng về phía Trương Tiểu Phúc nói: “Tiểu Phúc về sau sẽ biết, trong nhà anh lợi hại nhất!”

Trương Tiểu Phúc cười khê: “Phải không?”

“Đương nhiên!”

Cô nhướn mày, mấy người anh em này thực sự có ý tứ!

Nghĩ ra điều gì, cô quay đầu nhìn về phía Chu Tư Niên: “Tư Niên, nhà chúng ta ở đâu?” Nghe thấy cô nói “nhà của chúng ta”, trong lòng cậu nóng lên, nắm tay cô, ngừng đầu chỉ chỉ phía trên: “Ở trên núi, chắc khoảng nửa tiếng đi đường nữa.”

Trương Tiểu Phúc ngừng đầu nhìn theo, chỉ cảm thấy bất lực, lại cúi đầu nhìn đôi boot cổ ngắn của mình, dẫu dẫu môi, ôm lấy cánh tay cậu lắc lắc nói: “Tư Niên, em mang giày này làm sao leo núi đây. Em chỉ sợ chưa leo tới sườn núi thì đã lăn xuống dưới này mất rồi.”

Chu Tư Niên nhìn giày cô đang mang, nghĩ nghĩ liền cười: “Để anh công em lên.”

Trương Tiểu Phúc nhìn cậu: “Anh gầy thế này, còn công em trên lưng, đừng nói leo núi...”

Da mặt cậu đỏ lên, biện giải: “Tiểu Phúc, tuy anh nhìn hơi gầy nhưng khi thoát y lại rất có thịt, em cũng biết...”

“Nhưng giờ là leo núi, em sợ anh giữa đường quăng em xuống.” Đương nhiên Trương Tiểu Phúc biết tuy cậu nhìn đơn bạc nhưng kỳ thật rất cơ bắp, chẳng qua cô có chủ ý khác, trông mắt cô chuyển động, nhìn về phía người anh thứ tư của cậu: “Em thấy anh tư đáng tin cậy hơn.”

“Này...” Chu Tư Niên cảm thấy có điểm không ổn, nhưng thấy bộ dáng bạn gái dẫu môi, nào dám không thuận theo, hơn nữa chuyện công bạn gái lên núi này cậu cũng không suy nghĩ nhiều, mấy anh trai thường xuyên lao động, phương diện sức lực cậu không bằng họ thật.

“Anh tư...” Cậu muốn nói lại thôi. Chu Quý nhìn Trương Tiểu Phúc, không nhiều lời, chỉ ngồi xổm xuống. Trương Tiểu Phúc không khách khí cười nói: “Cảm ơn anh tư!” Nói xong cô đưa túi xách LV cho cậu, sau đó cúi người ôm lấy cổ Chu Quý.

Chu Quý chỉ cảm thấy trên lưng có một thân thể mềm mại đè xuống, bên mũi còn ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng, lòng anh chột rung động, gương mặt ngăm đen xuất hiện vết hồng mờ ám. Anh vội định thần, đôi tay duỗi ra sau lưng cô, sau khi do dự vài giây, anh cắn răng chạm tay vào mông Trương Tiểu Phúc, nâng cô lên.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nhào vào ngực anh tư Chu Quý

Edit + Beta: Khiết Phan

Thấy vẻ thiếu tự nhiên trên mặt Chu Quý, trong lòng Trương Tiểu Phúc cười thầm. Toàn thanh niên trai tráng lại thẹn thùng như con gái mới lớn, đúng thật là thú vị. Cô ôm chặt lấy cổ anh hơn, hỏi: “Anh tư, có phải em nặng lắm không?”

“Không, không nặng.” Khi cô nói chuyện, hương thơm cùng khí nóng phun bên tai anh, Chu Quý chỉ cảm thấy trên mặt khô nóng, không dám nghĩ nhiều, chỉ cau mày, chăm chú công cô hướng đi trên núi.

Đoàn người khiêng hành lý lên núi, vô cùng thông thả.

Tuy sức lực Chu Quý mạnh nhưng cõng một người gần trăm kí lên đường núi gập ghềnh đúng là mất sức, đi không được bao lâu, mồ hôi đã đổ nhễ nhại từ mặt xuống cổ. Trương Tiểu Phúc thấy mặt anh đầy mồ hôi, từng giọt từng giọt lăn xuống cổ áo, khi anh nuốt nước bọt, hầu kết trên dưới hoạt động... Đúng là gọi cảm chết người mà! Nhưng thật đáng tiếc, người đàn ông này không hề phát hiện.

“Anh tư, anh đổ nhiều mồ hôi quá! Để em lau giúp anh.” Cô có lòng tốt vuốt tay giúp anh lau sạch. Chu Quý cả kinh lão đảo, cuống quýt ổn định thân thể: “Tiểu... Tiểu Phúc, em cứ kệ nó đi, chảy chút xiu mồ hôi thôi, không hề gì đâu.”

Cô cũng bị dọa giật mình, dừng ngay động tác đang làm. Anh hớn hên điều khí, giữ chặt cô sau lưng, tiếp tục lên đường. Anh đi một mạch đến nhà, không hề dừng lại nghỉ chân. Thả cô xuống trước cửa nhà, anh nhanh chóng cởi áo khoác ngoài và áo sơ mi ướt đầm mồ hôi ra.

Hai mắt Trương Tiểu Phúc tỏa sáng, so Chu Tư Niên, thân thể anh tư này cường tráng, rắn chắc hơn nhiều. Đường cong cơ bắp gợi cảm do lao động mà hình thành có vẻ đẹp hơn hẳn những thanh niên hằng ngày tập thể hình chốn thị thành.

“Anh tư, sao lại cởi áo trước mặt con gái nhà người ta!” Chu Tư Niên nhin không được nhắc nhở, ngày thường trong nhà đều là đàn ông, cũng không có gì đáng nói, nhưng hiện tại không giống, bọn họ phải chú ý một chút.

Lúc này Chu Quý mới nhớ bên cạnh còn có Tiểu Phúc, nhất thời cả mặt nóng lên, cầm đồ đi nhanh vào phòng mình. Trương Tiểu Phúc cười nói: “Không sao đâu. Mặc đồ ẩm ướt rất dễ bị cảm, anh tư mà bệnh thì em ngại lắm.”

“Bên ngoài lạnh lắm, tụi con nhanh vào nhà đi!” Cha Chu mở cửa, thấy hai người đứng trong sân, hô một tiếng, lại thỉnh linh nhìn xuống đôi chân trắng nõn của cô, không nhịn được nói: “Tiểu, Tiểu Phúc, chân con lạnh không? Nơi này không giống ở thành phố đâu.”

Tuy nơi này không phải ở phương bắc, nhưng mùa đông đến cũng khá khó chịu, đặc biệt là ở trên núi.

Gió trên núi hay tàn sát bừa bãi, ở đây lại không có mấy điều hoà, đúng là lạnh hơn ở thành phố nhiều, cô cười gật đầu: “Con đi thay quần áo.”

Cha Chu thờ phào, nếu con dâu tương lai bị bệnh vì lạnh, ông sẽ đau lòng. Ông lập tức đưa cô đến căn phòng đã chuẩn bị sẵn. Mở cửa phòng, vẻ mặt mang chút băn khoăn: “Nếu có gì không biết con cứ hỏi Tư Niên, ba đi nấu cơm.”

Nói xong, ông nhìn Tư Niên một cái rồi vội vã đi rồi.

Chu Tư Niên kéo hành lý vào, giúp cô dọn dẹp quần áo, thấy cô đang đánh giá căn phòng, khó xử nói: “Tiểu Phúc, điều kiện nhà anh không tốt. Khiến em chịu khổ rồi.”

Trương Tiểu Phúc gật đầu, điều kiện đúng thật là không tốt, bất quá phòng được quét tước rất sạch sẽ, giường đệm đều thay mới. Đối với cô mà nói, quan trọng nhất là thái độ của người nhà cậu. Cô cười khanh khách nằm ngả lên giường mềm mại, nhìn cậu giúp mình soá đồ, khóc miệng hơi cong lên: “Về sau nơi này là nhà của chúng ta, chúng ta cùng nhau thay đổi nó, nhất định sẽ tốt hơn, anh yên tâm, em không ngại khổ đâu.”

Lúc này Chu Tư Niên mới nhẹ nhàng thở ra, vừa mang quần áo từ vali treo lên tủ vừa nói: “Anh chỉ sợ em cảm thấy nhàm chán, trên núi này không giống trên thành phố, chẳng có chỗ nào để vui chơi cả.”

Tuy cậu không có thân thể cường tráng như những người anh khác, nhưng lại hết sức ôn nhu săn sóc, xem cô như nữ vương, điểm này làm cô hết sức vừa lòng. Nhà cô vốn có điều kiện nên đối với gia thế của bạn trai cô không quan tâm.

Sau khi sắp xếp xong cả ba chiếc vali, lúc này cậu mới đứng dậy: “Em thay quần áo ra đi, anh ra ngoài.” Chu Tư Niên xuống phòng bếp hỗ trợ, Trương Tiểu Phúc cởi quần áo ra, đột nhiên trên người rơi xuống cơn mưa. Sầu thon dài hơn mười mấy cái chân, chỉ thấy thôi cô đã muốn ngất. Chu Quý ở cách vách nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, đầu óc trống rỗng không nghĩ nhiều chạy vào: “Chuyện gì, có chuyện...”

“Sầu sâu!” Trương Tiểu Phúc đang sợ hãi, thấy có người tiến vào, cô theo bản năng liền ôm chặt lấy đối phương, mặt gất gao chôn trong lòng ngực anh. Đầu tiên Chu Quý cả kinh, ngẩng đầu mới thấy có con cuốn chiếu bò trên lưng cô, anh vội bắt nó xuống.

“Không có việc gì, nó sẽ không cắn người, em đừng sợ...” Chu Quý trừng mắt nhìn trần nhà, không dám cúi đầu xuống. Đến khi vào phòng anh mới biết cô không mặt gì cả. Thân thể trắng trẻo, mềm mại ấy đang dán vào cơ thể anh, làm anh – một thằng đàn ông hơn ba mươi tuổi đầu, chưa từng chạm qua phụ nữ cảm thấy kích thích tột độ. Không, đây là người phụ nữ của chú út, anh không được vọng tưởng tới!

Trương Tiểu Phúc bị cuốn chiếu dọa sợ tới mức hoa dung thất sắc(*), dòng giống bọn sâu đúng là không có con nào đáng sống mà!

(*) Khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi

Cô trộm hé mắt, thấy sâu vẫn bò trên mặt đất, cô sợ hãi nắm chặt quần áo anh, gất gao chôn trong lòng ngực cứng rắn của anh, lắc đầu nói: “Nó còn ở kia, còn ở kia kia.”

Chu Quý không ngờ cô sợ đến vậy, một chân giẫm chết con cuốn chiếu dưới đất.

Anh có ý muốn đẩy cô ra: “Tiểu Phúc, nó chết rồi.”

Thấy con cuốn chiếu chỉ còn một đống bầy nhầy, cô đã bớt sợ hãi. Lúc này cô mới phát hiện hình ảnh xấu hổ của mình. Cô đang toàn thân không mảnh vải nhào vào trong lòng ngực một người đàn ông! Tuy trong lòng cô khá rạo rức nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ rụt rè.

“Anh tư...” Mặt cô đỏ đến tận mang tai, bộ dạng xấu hổ đến mức muốn độn thổ. Chu Quý cảm thấy gương mặt thẹn thùng của cô thật sự đáng yêu, vội vàng dời ánh mắt, trái tim bang bang loạn nhịp, nhanh chóng lấy tay che mắt, run rẩy nói: “Anh, anh không thấy gì hết...”

Vừa nói vừa lui về phía sau, chạm đến cánh cửa, anh lập tức đóng lại, ngăn cách tầm mắt, cũng ngăn luôn phần hình ảnh khiến người ta nhiệt huyết sôi trào kia. Anh thờ hất ra, chỉ cảm thấy hai chân muốn nhũn... Nhưng khi nhắm mắt lại, đầu óc lại hiện ra hình ảnh hai ngọn tuyết nhu cao ngất lay động... Hình ảnh khiến đàn ông hoa mắt,

say mê kia đúng là khảo nghiệm khả năng tự chủ của anh mà.

Chỉ là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi! Chu Quý không dám nghĩ tiếp, thầm đọc thần chú trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Câu dẫn cha chồng

Edit + Beta: Khiết Phan

Trương Tiểu Phúc thay quần áo xong bèn xuống lầu tìm Chu Tư Niên, thấy cậu đang phụ nhóm lửa dưới bếp. Những người khác cũng đang bận rộn, người làm gà, kẻ làm cá, người nhặt rau.

“Ba để con phụ với.” Đào mắt một vòng, cô lấy chiếc ghế mũ nhỏ mang ra cửa ngồi cạnh cha Chu. Cha Chu cuống quýt xua tay: “Đừng, đừng, con ngồi một bên là được rồi.”

“Không có gì đâu ba!” Trương Tiểu Phúc cười tươi rói, học theo động tác của cha Chu. Ông còn muốn khuyên, vừa ngẩng đầu lên lại thấy... Bởi vì cô ngồi xỏm người xuống nên đã ép bộ ngực lại tạo ra rãnh sâu hút.

Cha Chu ngượng đến đỏ mặt, cuống quýt ngắt đầu: “Tiểu.. Tiểu Phúc... Con đừng làm nữa.”

Trương Tiểu Phúc chớp chớp mắt, làm bộ như chưa thấy ông đang quần bách: “Ba chê con làm không tốt hả?”

Cha Chu lắc đầu: “Không phải, chỉ sợ làm bẩn tay con thôi.”

Ngón tay cô thon dài, vừa trắng vừa mềm như thân cây hành lá, dính bùn đất nhiều sẽ khó coi. Cô là kim chi ngọc diệp, không thể giống mấy cô gái chốn thôn quê.

Trương Tiểu Phúc nhìn lại đôi tay của mình, mềm mại cười hỏi: “Ba tốt nhất! Ba thấy tay con đẹp ư?”

Cha Chu gật đầu theo bản năng.

Da thịt cô mịn màng, so với đôi tay thô ráp của cha Chu, quả thật đẹp hơn gấp nhiều lần. Ánh mắt Trương Tiểu Phúc chột lóe, cầm bàn tay cha Chu, khẽ vuốt ve lên phần da thô ráp: “Trên tay ba đầy vết chai sần, ngày thường ba làm việc vất vả lắm đúng không?”

Biết rõ rằng con dâu tương lai có lòng tốt, nhưng khi lòng bàn tay bị cô vô ý mon trớn, cha Chu chỉ cảm thấy một dòng điện xẹt qua, mặt già nóng lên, ông cuống quýt rút về tay: “Không, không có gì, dân quê đều như vậy.”

“Ba yên tâm, về sau con và Tư Niên sẽ hiểu thuận với ba.” Trương Tiểu Phúc cúi đầu cười, quyến rũ người đàn ông thật thà thế này... Cô hơn cảm thấy mình có chút tội lỗi.

Cha Chu cúi đầu, giống như cậu bé phạm lỗi, không dám nhìn cô, nên không phát hiện sự biến hóa trong mắt cô. Nghe lời cô nói, trong lòng ông thật sự cảm động, gật đầu.

Trương Tiểu Phúc quan sát khắp người cha Chu. Hiện tại ông mới năm mươi sáu tuổi, vóc người trung bình. Ngũ quan mỗi người nhà này đều tốt, chắc khi trẻ rất cuốn hút nên cưới được cô gái xinh nhất thôn. Chỉ tiếc vì hằng năm lao động dưới nắng gắt nên làn da ngăm đen.

Ánh mắt cô dừng lại tại phần hạ bộ, ngăn không được cảm giác chờ mong... Đáng người thế này, còn sinh năm người con trai, nói vậy “vật kia” chắc chắn không khiến cô thất vọng!

Mấy người đàn ông luống cuống hai tiếng đồng hồ mới chuẩn bị xong bữa cơm trưa. Trương Tiểu Phúc nhìn đồ ăn toàn thịt trên bàn cũng sợ ngây người. Chu Tư Niên cười nói: “Tiểu Phúc, chắc là em đói bụng rồi, nhanh ăn đi.”

Trương Tiểu Phúc nhìn cậu: “Tuy rằng em theo chủ nghĩa ăn thịt, nhưng nhiều thịt thế này, anh tính nuôi em thành heo sao?”

Chu Tư Niên nói: “Anh nào dám. Đây là do ba sợ chiều dài không chu toàn, nên mới...”

Trương Tiểu Phúc nhìn về phía cha Chu, cười nói: “Ba, về sau đừng xem con là khách. Chờ con tốt nghiệp xong, con và anh Tư Niên sẽ kết hôn. Người một nhà không nên phò trương lãng phí như thế.”

Nghe lời cô nói xong, cả nhà đều kinh ngạc, Chu Tư Niên ngây người.

“Tiểu Phúc, em, em nói thật?” Chu Tư Niên kích động nắm lấy tay cô, không thể tin được.

“Nếu không sao em lại theo anh về nhà ăn Tết chứ, anh ngốc quá đi!” Trương Tiểu Phúc đấm nhẹ lên cánh tay cậu, dối nói: “Hay là anh chỉ muốn chơi đùa em, không muốn cùng em kết hôn?”

“Tất nhiên không phải!” Cậu chỉ cảm thấy hạnh phúc đến quá đột ngột. Khi cô chủ động nói muốn cùng cậu về nhà, trong lòng cậu đã xuất hiện một ít vọng tưởng, nhưng nhiều nhất cậu cũng chỉ cho là, cô too mò, tựa như đại đa số người thành phố, họ luôn tò mò cuộc sống nhà nông. Chờ đến khi thật sự đặt chân đến, cảm giác mới mẻ sẽ biến mất, những điều ảo tưởng chờ mong sẽ biến thành thất vọng.

Vậy nên cậu chưa từng dám hy vọng chuyện cô sẽ cùng cậu đi đến cuối con đường. Cô là thiên nga, anh chỉ là con cóc ghè, làm sao dám có ý nghĩ “ăn thịt thiên nga”. Cho đến khi biết cô chủ động theo đuổi chính, Chu Tư Niên vẫn ngăn không được mà động tâm.

“Ba, sao ba không nói lời nào hết vậy?” Chu Tư Niên thấy cha Chu chỉ cau mày, nhìn không được hỏi. Cha Chu nâng mí mắt, nhìn thẳng vào mắt Trương Tiểu Phúc, thờ dãi: “Tiểu Phúc là cô gái tốt, nhưng nhà ta... Làm sao dám trèo cao.”

Vốn cho rằng Tiểu Phúc sẽ ghét bỏ, không ngờ cô chẳng những không chê, mà còn chủ động đề nghị hôn sự, điều này làm ông vô cùng ngạc nhiên, nhưng trên hết là vô cùng cảm động, càng thêm sự áy náy, ngẩng đầu nhìn lên xà nhà.

Cô gái thời bây giờ, khi kết hôn, vừa muốn xe lại muốn nhà. Các cô gái điều không nói, thế chẳng lẽ nhà ông không chuẩn bị gì sao? Bốn người con trai còn lại đến giờ này vẫn chưa có vợ không phải vì các cô gái không muốn gả đến chôn “thôn sơn cùng cốc” này hay sao? Thôn nữ trong vùng này ai không muốn được gả ra ngoài?

Chu Tư Niên ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, tuy là kiên cố nhưng lại cũ nát, nhìn lại bạn gái như hoa như ngọc bên cạnh, trong lòng chua xót.

Thấy sắc mặt cậu âm trầm, Chu Quý nhìn vào mắt Trương Tiểu Phúc, thấy gương mặt trái xoan của cô hiện vẻ lo lắng, trong lòng anh chợt có loại cảm xúc mãnh liệt muốn giữ cô lại, bởi vậy anh bật thốt lên: “Ba, em trai, mọi người đừng lo lắng chuyện nhà cửa phòng ốc. Con làm công tích góp được vài trăm ngàn(*), con sẽ lấy ra hết sửa chữa lại nhà cửa, hai em chắc chắn sẽ có phòng tân hôn.”

(*) 100.000 nhân dân tệ tương đương 334.000.000 đồng.

Cha Chu nghe được kinh ngạc: “Thằng tư, tiền kia con để dành cưới vợ mà, sao lấy dùng được?”

Chu Tư Niên cũng nhú mày nói: “Anh tư, sao em có thể dùng tiền của anh chứ?” Bốn ông anh đã chu cấp tiền ăn học cho cậu đến khi học đại học, cậu đã nợ họ quá nhiều rồi, còn mặt mũi nào mà nhận nữa chứ! Cậu sẽ thương lượng lại với Tiểu Phúc, hy vọng vài năm nữa hãy tính đến chuyện hôn sự sau.

“Ba, hiện tại con cũng ba mươi tư rồi, còn cô gái nào muốn gả cho con nữa, giữ chút tiền đó có ý gì? Giờ có cô gái tốt như Tiểu Phúc xuất hiện, không lẽ ba muốn thẳng út cô đơn lẻ bóng giống tui con?” Chu Quý nhìn vào mắt Trương Tiểu Phúc, phát hiện cô chỉ có chính mình. Đôi mắt mang theo ý cười, lại dường như phảng phất chút tình ý...

Trong lòng Chu Quý xuất hiện rung động khác thường, trong đầu liền nghĩ đến cơ thể lung linh không chút che đậy của cô, loại cảm giác muốn giữ cô lại càng mãnh liệt hơn. Anh cũng không biết mình đang chờ mong điều gì, chỉ là hy vọng cô đừng đi.

“Thằng tư nói phải. Ăn Tết xong chúng ta sẽ tu sửa nhà lại. Con cũng có phần dành dụm, lấy ra dùng hết. Không biết ý em dâu thế nào! Nếu em dâu muốn mua đất ở trên trên cho tiện việc lưu thông đường xá, nếu em muốn ở lại đây, bọn anh sẽ tu sửa nhà này lại.” Anh cả Chu Siêu vẫn luôn trầm mặt đã mở miệng, anh cũng đã bốn mươi tuổi rồi, tuy tiền đó anh vất vả lắm mới để dành được, vốn định dùng để cưới vợ, nhưng đến bây giờ... Anh chuẩn bị tâm lý ế vợ sẵn rồi!

“Còn tui nữa!” Anh ba Chu Cường không cam lòng lạc hậu: “Bọn con ở vậy cũng không sao, thẳng út thì không được. Nó mà như tui con thì nhà họ Chu tuyệt tự rồi!”

Anh hai Chu Dũng cười nói: “Ba, cứ như vậy đi. Còn thẳng út nữa, em không cần nghĩ nhiều, tới lúc đó bọn anh sẽ ở lại nơi đây luôn. Bọn anh không hoàn toàn chỉ nghĩ cho hai đứa đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Quyền rũ người “anh tư” thành thật

Edit + Beta: Khuyết Phan

Chu Tư Niên nghe mấy vị anh trưởng nói, lòng đầy cảm động, nhưng trên hết là cảm giác nặng nề, những điều cậu thiếu bọn họ sợ rằng cả đời này cậu cũng không trả nổi. Cậu quay đầu nhìn về phía Trương Tiểu Phúc: “Tiểu Phúc, em có thật sự muốn kết hôn với anh? Chắc em đã hiểu, sau hôn nhân em sẽ phải đối mặt với những điều gì rồi. Bọn họ là anh ruột của anh, về sau em sẽ sống chung mái nhà với mọi người đấy.”

Nếu nhận sự trợ giúp của bốn anh trai, từ nay về sau họ sẽ không có không gian riêng tư.

Trương Tiểu Phúc chớp chớp mắt: “Người một nhà cùng chung sống thì có gì không tốt?” Đương nhiên cô hiểu rõ ý cậu, thật sự cô chẳng hề lo lắng, không nói đến chút “tâm tư riêng” của mình, cô thật sự hâm mộ mối quan hệ tốt đẹp của bọn họ.

“Tuyệt! Vậy chúng ta kết hôn đi!” Chu Tư Niên nắm chặt lấy tay cô.

Cha Chu vẫn luôn im lặng, nghe thấy thế, ông mới nhìn về phía Trương Tiểu Phúc: “Tiểu Phúc, nếu con có yêu cầu gì thì đừng ngại nói ra. Ba không muốn con chịu thiệt.” Khó có được người con dâu tốt thế này! Nếu giờ cô không có điều kiện gì, ông thật sự không an lòng.

Trương Tiểu Phúc cười khanh khách, nói: “Nếu ba đã hỏi, con sẽ không khách khí. Con cũng không có yêu cầu gì nhiều, con thích chỗ yên tĩnh nên cả nhà cứ tu sửa lại nhà này là được, không cần lên trần trên làm gì.”

Cha Chu nghe vậy, gật đầu: “Được.” Nói xong ông hướng mọi người nói: “Ăn cơm đi!”

Sau khi tàn bữa cơm, ngoài trời tuyết đã rơi. Cha Chu đóng cửa lớn lại, cả nhà quây quần bên bếp lửa để sưởi ấm, thương lượng chuyện sửa nhà.

Trương Tiểu Phúc lên lầu, mang một cái túi nhỏ xuống. Cô ngồi chung với mọi người, cười nói: “Ba, mấy anh, con có chút ít lễ vật. Hành lý quá nhiều với cả con không biết mọi người thích gì nên chỉ mua mấy chiếc điện thoại di động.”

Cô lấy điện thoại ra đưa cho Chu Tư Niên. Cậu kinh ngạc: “Tiểu Phúc, em mua đồ quý giá thế này làm cái gì? Lại nói bọn họ cũng không biết dùng.”

“Đương nhiên phải dùng để liên lạc rồi! Không biết dùng thì tại mình dạy. Anh đó, chưa gì đã thiếu kiên nhẫn rồi.” Trương Tiểu Phúc cho cậu một ánh mắt xem thường.

Cha Chu đang cầm di động ở bên kia phát ngốc, cậu đành ngồi bên cạnh ông, kiên nhẫn dạy ông cách dùng. Cha Chu nghe đến đầu choáng váng, nhưng ông lại không thể phụ ý tốt của con dâu, bèn nỗ lực ra sức học tập theo con trai.

“Anh tư, để em chỉ anh.” Trương Tiểu Phúc dịch đến bên người Chu Quý. Mặt anh đỏ lên, gật đầu, tuy anh làm công trên trần nhưng lại tiếc việc chỉ mấy ngàn mua điện thoại, vậy nên anh chỉ dùng điện thoại bàn.

“Anh tư, điện thoại xài dễ lắm...” Trương Tiểu Phúc nghiêng đầu, cố ý làm như vô tình cọ bộ ngực no đủ lên bờ vai của anh, sau đó ra vẻ mặt nghiêm túc giảng giải giúp anh.

Bị cô dựa sát vào như vậy, anh chẳng những được hương nước hoa nhàn nhạt trên người cô, mà cánh tay thảnh thơi lại được cọ đến chỗ mềm mại kia. Anh cảm thấy trên mặt khô nóng, lại sợ cô nhìn ra điểm khác thường, cưỡng bách chính mình không được nghĩ nhiều. Thế nhưng, anh càng khắc chế thì đầu óc càng hiện rõ hình ảnh ngày hôm ấy cô trong phòng không...

“Anh tư, anh hiểu chưa?” Thanh âm nhẹ nhàng của Trương Tiểu Phúc truyền đến, Chu Quý hoảng loạn ngẩng đầu, lại nhìn thấy khe ngực mê hồn, mông nhỏ bộ ngực sữa... Anh nhìn chằm chằm đến say mê, hoa mắt. Cô nói chuyện làm hơi nóng phả lên mặt anh, luồng khí nóng từ bụng dưới của anh truyền lên...

Ngực của em dâu... Mẹ nó... Vừa trắng lại vừa lớn!

Anh thấy thật mâu thuẫn! Một bên anh muốn đẩy cô ra, một bên khác anh lại có chút không nỡ. Nghe thấy tiếng cô hỏi, âm thanh dịu dàng, mềm mại... Đầu óc anh trống rỗng, lắc đầu: “Anh... Anh quá ngu ngốc!”

Biết ánh mắt anh chỉ dừng trên ngực mình, Trương Tiểu Phúc làm bộ không biết, cười nói: “Đừng nóng vội, để em nói lại.” Nói xong lại tới gần chút, trong lòng Chu Quý nóng nảy, không tự chủ nhích lại gần cô hơn. Anh người gần như không còn khoảng cách, ám muội như thế làm anh rung động.

Lúc đầu anh còn có thể chuyên tâm nghe cô nói, lúc sau, ánh mắt anh lại không tự chủ đảo loạn đến bộ ngực cô, rồi từ từ nhìn lên đôi môi nhỏ xinh đang hé mở, anh nhìn chăm chú đến mức trong lòng xuất hiện nỗi khát vọng xa lạ, bắt đầu miên man suy nghĩ: Thằng út đúng là may mắn, cưới được người vợ xinh đẹp như vậy. Không biết khi ốm, khi hôn sẽ có tư vị thế nào.

“Anh tư, anh đang nghĩ gì vậy?” Ánh mắt Trương Tiểu Phúc hơi lóe, tay nhẹ nhàng chạm vào cánh tay ngăm đen. Xúc cảm đến từ bàn tay trắng nõn mềm mại ấy làm Chu Quý thất thần.

“Anh... anh nhớ rồi. Để... để anh tư thực hành đi.” Đối mặt trước ánh mắt trong sáng của cô, Chu Quý chột dạ, không dám nhìn nữa. Khi cô rút tay về, trong lòng anh không hiểu sao lại xuất hiện cảm giác mất mát.

Trương Tiểu Phúc lại dịch đến bên cạnh mấy người khác, dạy bọn họ sử dụng. Cả một buổi trưa trôi qua, cô ở bên cạnh chỉ họ cách chụp ảnh, quay video, chỉ họ họ sử dụng phần mềm tán gẫu, sau đó lập một nhóm gia đình với đầy đủ các thành viên lên đó. Trước sự kiên nhẫn của cô, Chu Tư Niên mười phần cảm động, hiển nhiên không hề biết đến tâm tư bất chính của cô.

Buổi tối sau khi dùng cơm xong, thời tiết rét lạnh, cả nhà đã sớm nghỉ ngơi. Nằm trên giường, nghe tiếng gió Bắc “hồ hồ” bên ngoài, Trương Tiểu Phúc không hề buồn ngủ. Cô mở phần mềm tán gẫu lên, nhắn tin riêng cho Chu Quý: “Anh tư đã ngủ chưa?” Kèm theo icon “mim cười”.

Chu Quý cũng đang trần trọc, nhắm mắt lại chỉ nghĩ cô, di động báo hiệu có tin nhắn, anh nghe thấy liên giật mình, click mở thì thấy avatar của cô. Anh ngồi bật dậy, tay run rẩy, vụng về trả lời: “Vẫn chưa.”

“Em không ngủ được, tiếng gió bên ngoài đúng là dọa người.” Cô lại gửi kèm icon “khóc thúc thích”.

Chu Quý vẫn còn chưa quen, chậm rãi gõ chữ, tim đập nhanh như muốn nhảy khỏi lồng ngực: “Tiếng gió thôi thôi, đừng sợ.”

“Anh tư gõ chữ quá chậm, chúng ta video call đi.” Không đợi anh hồi phục, Trương Tiểu Phúc trực tiếp click mở video call, cô hơi nâng điện thoại lên cao thì thấy mặt Chu Quý: “Anh tư...”

Chu Quý ngây người. Trong video, Trương Tiểu Phúc đang mặc áo ngủ hai quai gợi cảm, màn hình di động hoàn toàn thu trọn cảnh xuân trước ngực của cô, không có áo lạnh dày cộm bao vây, anh ngắm “chỗ tốt đẹp kia” rõ ràng hơn, hai núm đôi càng thêm cao ngất, áo ngủ mỏng như ẩn như hiện ra hình dáng khuôn ngực, hai hạt đậu đỏ cương cứng nhỏ lên.

Hình ảnh ấy làm Chu Quý miệng đắng lưỡi khô. Anh âm thầm nuốt nước miếng, phân vân không biết có nên nhắc nhở cô không, chỉ có thể ngo ngắc lên tiếng: “Tiểu Phúc... Tiểu Phúc không quen sao?”

“Dạ. Có điều nhà của mình rất tốt.” Trương Tiểu Phúc hơi nghiêng người, Chu Quý liền thấy đôi gò bồng đảo đang đưa. Anh nắm chặt chần, chỉ cảm thấy “tiểu tử” dưới quần đặc biệt nóng này, may mắn là có chăn che phủ dưới hạ thân.

“Đặc biệt là anh tư đó, hôm nay cố em lên núi, mệt chết anh rồi.” Trương Tiểu Phúc cười đáng yêu, thanh âm mềm mại kia lại khiến anh bắt đầu miên man suy nghĩ.

“Không, không mệt chết.” Anh lắp bắp nói, xem cô ngẫu nhiên dịch chuyển, không cần thận lộ ra cặp đùi thon, cùng phần lông đen sẫm như ẩn như hiện giữa hai chân kia...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Thoát y trong điện thoại

Editor + Beta: Khiết Phan

Trương Tiểu Phúc bất mãn chuyện anh đắp chăn che đi, tròn mắt chuyển động, dịu dàng nói: “Anh tư, cái tượng nho nhỏ trên bàn là gì vậy? Lấy cho em xem với.” Chu Quý bị âm thanh mềm mòng của cô làm xương cốt muốn rụng rời, quay đầu nhìn sang chiếc bàn bên cạnh, trên đó có một cái tượng đồ chơi điều khắc nhỏ. Nghe cô tò mò, anh bèn xuống giường, đi động rung lắc, Trương Tiểu Phúc thấy cái lều đã dựng cao dưới thân anh.

Cô nhìn chăm chăm, liếm môi, hận không thể nhào đến ngay, điều chỉnh dáng ngồi. Chu Quý tượng gỗ điều khắc trên bàn, cúi đầu nhìn về phía cô nói: “Là cái này à? Chỉ là cái tượng anh khắc thôi.”

Vừa nhìn vào màn hình, anh rung rẩy. Vật(*) ngồi dậy, dựa lưng vào đầu giường, tư thế này càng giúp anh nhìn rõ bộ ngực sữa vừa mượt mà vừa no đủ đang dựng thẳng, mỹ lệ đến mức làm đàn ông muốn phù phục.

(*) Thứ hiếm lạ, rất quý. Thường dùng để chỉ người phụ nữ đẹp, hiếm thấy. (Trích từ điển Hán – Nôm)

Thấy anh nhìn thẳng thừng như thế, trong lòng Trương Tiểu Phúc âm thầm đắc ý, ngoài miệng lại hờn dỗi: “Anh tư khắc ư? Dễ thương quá! Anh tư khắc tặng em một con được không?”

Chu Quý nuốt nước miếng, vật dưới thân đã ngứa đến phát đau, lại nghe giọng nói của cô, làm sao anh cự tuyệt cho đành: “Được.”

“Cảm ơn anh tư nhiều! Đêm đã khuya, em ngủ trước nha.” Trương Tiểu Phúc cười quyến rũ, sau đó thoát video call, bên miệng hiện lên nụ cười xấu xa, chỉ sợ đêm nay, người đàn ông này một đêm không ngủ.

Chu Quý nằm trên giường, trong lòng buồn bã, mắt nhắm. Một tay anh tiến vào quần lót, cảm cự vật đang ngứa đến phát đau, chậm rãi vuốt ve lê xuống, nhắm chặt mắt, trong đầu lại hiện lên cảnh đẹp vừa mới thấy... Mỗi cái nhăn mày, mỗi một nụ cười đều câu nhân, càng đừng nói đến đôi gò bồng đảo no đủ, dù đến “tiểu tứ” của anh nóng như bàn ủi. Sau khi quay tay đến nửa đêm, anh mới bắn ra...

Thân thể đã được thỏa mãn, tâm lý lại trống rỗng, trong lòng cực kỳ hâm mộ thằng út, rồi lại âm thầm vui sướng, về sau cô gả vào đây, mỗi ngày anh đều được nhìn thấy cô rồi.

Trương Tiểu Phúc ở trên núi chơi mấy ngày, mọi người ở nhà họ Chu xem cô như Bồ tát mà cung phụng, cái gì cũng không cho làm. Qua hai ngày nữa rốt cuộc đã đến Tết âm lịch, phòng ốc được treo thêm mấy chiếc đèn lồng đỏ. Cả nhà vui mừng chờ đến giao thừa, sau khi đốt pháo, cha Chu cầm một bao lì xì lớn nhất vào tay cô.

Trương Tiểu Phúc không từ chối.

Vài ngày sau, thời gian khai giảng đã đến. Cô và Chu Tư Niên phải lên thành phố tiếp tục việc học. Lăn xuống núi này cũng là Chu Quý công cô.

“Anh tư, vất vả cho anh quá!” Trên đường đi, Trương Tiểu Phúc nói bên tai anh. Trái tim Chu Quý nóng lên, thấp giọng nói: “Không có việc gì.”

Thấy trên mặt anh đỏ đầy mồ hôi, cô liền vuốt tay lau đi, lần này anh không trốn nữa, một chút ngọt ngào dần lên trong lòng anh.

Tới chân núi, xe taxi đã chờ sẵn, bỏ hành lý lên xe, hai người họ lại ôm tạm biệt năm người còn lại. Nhìn chiếc xe taxi rời đi, lòng Chu Quý như đã bị người em dâu bé nhỏ ấy mang theo rồi.

“Ba, chúng ta sửa lại nhà cho thật khang trang, chờ bọn họ trở về.” Sau khi xe mất hút, anh quay đầu lại nói với cha Chu.

Sau khi hai người rời đi, cả nhà bọn họ bận rộn sửa nhà. Tuy mệt là cả người nhưng đối với Chu Quý, mỗi ngày trôi qua đều mang theo sự chờ mong.

“Anh tư, lâu lắm rồi không gặp. Anh có nhớ em không?” Đêm nay Chu Quý lại trò chuyện video call với cô. Nghe thấy cô nũng nịu hỏi chuyện, anh gật đầu, sao lại không nhớ cô chứ, người con gái này đã mang linh hồn nhỏ bé của anh theo rồi. Mỗi ngày anh đều nghĩ về cô, tuy biết là không đúng nhưng anh không thể khống chế.

“Hừ, em không tin. Nếu anh tư nhớ em, sao anh lại không gọi điện cho em?” Trương Tiểu Phúc dối nói. Chu Quý hoảng nói: “Thật mà.” Vừa nói anh vừa với tay lấy tượng gỗ nhỏ trên bàn: “Em xem, cái này là anh khắc cho em...”

Trương Tiểu Phúc nhìn kỹ lại phát hiện đây là bộ dáng cô chống cằm trầm tư, cô cười nói: “Anh khắc giống quá!”

Chu Quý si ngốc gật đầu: “Nếu Tiểu Phúc thích, anh sẽ khắc thêm mấy cái nữa.”

Hai người tán ngẫu một lúc nữa, cô bảo muốn đi ngủ. Chu Quý âm thầm, cảm giác mát mát tràn ngập. Không ngờ lại phát video call vẫn chưa tắt, màn hình vẫn như thường, anh thầm nghĩ chắc là cô quên tắt rồi.

Anh nhìn Trương Tiểu Phúc đứng bên giường, bắt đầu cởi nút áo. Chu Quý nhảy dựng, trong đầu có ý muốn nhắc cô nhưng rồi anh lại nuốt vào bụng, chăm chú nhìn cô thoát y.

Áo khoác trắng trên người cô rơi xuống, sau đó là áo lông cừu màu cà phê sữa, rồi đến nội y màu đỏ, đôi tay ngọc đuối ra sau lưng cởi bỏ nút thắt, nội y bị ném sang một bên, đôi thỏ ngọc được tự do nhảy nhót trong không khí... Anh thấy choáng váng.

Vật dưới thân nhanh chóng ngẩng cao đầu, Chu Quý điều chỉnh hô hấp, không dám thở mạnh vì sợ người đối diện phát hiện. Một tay vuốt ve còn th* t đang dựng thẳng,

một bên nhìn chăm người trong video, xem cô chậm rãi cời chiếc quần đen bó sát, đôi chân trắng thẳng tắp... Anh thiếu chút quên hô hấp, mắt thấy tay cô dời đến chiếc quần lót đỏ chói, đôi mắt anh càng trừng lớn.

Chiết quần lót ren gọi cảm chậm rãi di chuyển, đang lúc anh kích động khó nhìn được, người trong video đã xoay lưng, khom xuống, anh chỉ có thể thấy cái mông vênh chu lên, phần lông màu đen như ả như hiện giữa hai chân... Anh muốn nhìn thấy nhiều hơn nhưng không thể.

“Tiểu Phúc... Ừm...” Chu Quý vừa thất vọng vừa hưng phấn, cảm lòng không đầu gia tăng tốc độ của bàn tay, phát ra thanh âm làm người đối diện hoảng sợ: “Ài?”

Trương Tiểu Phúc kiểm tra điện thoại thì phát hiện mình vẫn chưa tắt video call, thấy anh đỏ lên mặt, cô xấu hổ đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, giận dữ nói: “Anh tư, anh, anh thấy em quên tắt sao lại không nhắc nhở em?”

“Xin, xin lỗi... Anh quên mất...” Chu Quý nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của cô, trong lòng hổ thẹn, nhưng phần nhiều là sự phấn khích. Trong đầu anh miên man tưởng tượng, nếu có thể ôm vào trong ngực, hôn lên cái miệng nhỏ, bắt lấy đôi thỏ lớn mê người kia, không biết cô sẽ thế thừng đến mức nào.

“Anh tư xấu quá, em không để ý tới anh nữa!” Trương Tiểu Phúc làm ra vẻ tức giận, lập tức tắt video call.

Chu Quý phát hoảng, sợ cô không thêm đề ý tới chính mình nữa, vội vàng gửi tin nhắn: “Tiểu Phúc, anh xin lỗi, đừng giận anh. Anh thật sự không cố ý.”

Đối phương chỉ nhấn lại icon “phát cầu”, Chu Quý ngơ ngẩn, trong đầu lại tưởng tượng đến bộ dáng cô hồn dỗi, giận dữ. Anh có cảm giác như trong lòng bị mèo cào!

Đêm thứ hai, Chu Quý nhớ đến lời cô nói lúc trước, chủ động gọi video call cho cô, lấy lòng nửa ngày, rốt cuộc mặt cô cũng chịu giãn ra. Những ngày sau đó, anh thường xuyên gọi cho cô hơn. Ban ngày anh ra sức sửa chữa phòng tân hôn, tựa như đó là phòng của anh và cô vậy!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tắm yên ương đêm tân hôn

Edit + Beta: Khiết Phan

Chờ đến ngày hai người tốt nghiệp, nhà đã tu sửa xong. Tám tháng cùng năm, Trương Tiểu Phúc thành con dâu mới nhà họ Chu. Nghe nói nhà họ Chu cưới được con dâu là người thành phố, vào ngày kết hôn của đôi trẻ, cả thôn Hoa Đào đến xem không thiếu một ai.

Đêm “động phòng hoa chúc”, Trương Tiểu Phúc lười biếng nằm lì trên giường, động cũng không muốn động: “Em mệt mỏi quá. Anh ôm em đi tắm đi.” Nếu biết kết hôn phiền phức và mệt mỏi thế này, cô trực tiếp kéo cậu đi đăng ký thôi là được rồi!

“Xin lỗi em.” Chu Tư Niên cời áo khoác, ngồi lên giường. Nhìn cô mệt thế này, cậu thấy áy náy. Trương Tiểu Phúc lười biếng hừ một tiếng, duỗi tay nheo lấy lỗ tai cậu: “Còn không mau giúp em cời quần áo.”

Chu Tư Niên nào dám từ chối, giúp cô cời hi phục ra, cũng tháo luôn búi tóc. Vốn mệt mỏi đến không còn hơi sức nghĩ đến chuyện vợ chồng, nhưng sau khi thấy cơ thể hoàn mỹ của bà xã, cậu bỗng hít thở không thông.

Trương Tiểu Phúc cuộn tròn như con tôm, da thịt toàn thân như ngọc, cô khẽ nhắm đôi mắt, vài sợi tóc tình nghịch nằm loạn trên người cô. Thêm vào đó là hình xăm đào hoa đầy quyến rũ, rề cây như ả như hiện biến mất dưới khe mông, cảnh cây uốn lượn mãi đến tận cổ, nụ hoa đỏ tươi đầy ướt át.

“Tiểu Phúc, hình xăm này thật tinh xảo, em xăm khi nào vậy?” Chu Tư Niên tán thưởng, hình vẽ điểm lệ này trên lưng cô toả ra sự dụ hoặc vô hình. Cậu cúi người hôn lên: “Tại sao không có nụ hoa nào nở hết vậy em?”

“Cái gì?” Trương Tiểu Phúc mở mắt ra, biểu tình có chút mê man: “Hình xăm gì?” Cô nhủ mày: “Chụp cho em xem!”

Chu Tư Niên thấy vẻ mặt kỳ lạ của cô, trong lòng hồ nghi, lấy di động chụp lại. Trương Tiểu Phúc không biết khi nào mình xuất hiện hình xăm sinh động như thật, tươi đẹp động lòng người kia nữa.

Cái quan trọng chính là, trước khi cô thay lễ phục, trên người cô hoàn toàn không có hình xăm này!

Chu Tư Niên thấy cô nhủ chặt mày, lo lắng hỏi: “Tiểu Phúc?” Trương Tiểu Phúc duỗi ngón tay ra sau lưng vuốt ve. Cô bình tĩnh nhìn anh: “Em cố ý xăm cho anh xem đó, anh không thích hả?”

Không biết vì sao, Chu Tư Niên cảm thấy bà xã hơi khác bình thường, dường như cô càng mỉa mai hơn, cái liếc mắt hồn dỗi kia khiến cả thể xác và tinh thần cậu xôn xao, ôm cô vào ngực: “Dương nhiên anh thích rồi.”

Chu Tư Niên bế cô vào phòng tắm, phòng tắm rộng rãi nhưng chỉ đặt mỗi bồn tắm, đây là cô có ý yêu cầu. Anh đặt cô vào bồn tắm, sau đó xả nước ấm. Trương Tiểu Phúc duỗi chân ngọc đến bên hông cậu, cọt nhẹ: “Anh giúp em tắm đi.”

Mặt Chu Tư Niên đỏ lên, biết cô từ trước đến nay lớn mật, chuyện phòng the cũng hết sức nhiệt tình. Là đàn ông, cậu rất thích điều này nhưng đôi khi cậu vẫn có chút thẹn thùng.

“Tư Niên, mở cửa sổ ra đi. Em sợ nóng.” Phòng tắm có ban công, cách ban công Chu Quý chỉ có một bức tường.

Mấy anh em nhà này rất thích ở gần nhau, vậy nên cả năm căn phòng đều nằm ở lầu năm, nhưng diện tích thật sự rất rộng, tất cả được trang bị giống như trong thành phố.

Trên núi cũng chỉ có ba, bốn hộ gia đình, lại cách nhau khá xa. Cô vốn ghét những bà hàng xóm nhiều chuyện, khoảng cách thế này khiến cô rất ưng ý!

Chu Tư Niên mở cửa sổ, sương mù bên trong thưa hơn, anh xoa chút sữa tắm trong bàn tay, chậm rãi bôi lên người cô. Thấy vết ửng hồng trên mặt cậu, cô nghĩ bụng phải chọc anh, ngay lập tức níu lấy áo sơ mi cậu kéo mạnh.

Chu Tư Niên không kịp phòng ngừa, “ùm” một tiếng nhào vào bồn tắm, áo sơ mi trên người ướt đẫm. Trương Tiểu Phúc cầm tay anh đặt lên bộ ngực cao ngất của mình: “Sao anh lại xấu hổ? Anh không muốn tắm uyên ương cùng em ư?”

Bàn tay trơn trượt bắt lấy con thỏ trắng, cảm giác mềm mại làm tâm hồn cậu rung động. Mỗi cái nhíu mày, mỗi một nụ cười của bà xã đều có tác dụng dụ hoặc cậu, hô hấp Chu Tư Niên loạn nhịp, thanh âm có chút run rẩy: “Bà xã...”

Cậu nuốt nước miếng, hai tay ra sức nhào nặn, sữa tắm làm da thịt trở nên trơn tuột. Trương Tiểu Phúc có ý xấu bò lên người cậu: “Mặc quần áo ướt sẽ khó chịu lắm.”

Giúp cậu cởi sơ mi ướt áo ra, lộ ra cơ ngực tuy không vạm vỡ nhưng chắc nịch của cậu. Cô xấu xa sờ loạn, từ cơ ngực thẳng một đường đi xuống, sờ đến bụng cậu. Kéo khóa kéo quần của cậu xuống, đôi tay nhỏ nhắn chui vào quần lót cậu, cầm lấy vật nóng hổi kia. Chu Tư Niên một tay ôm chặt lấy cô.

“Bà xã...” Cậu thờ hồn hèn, hung hăng lấp kín miệng cô, thô bạo néo đôi gò bồng đảo kích cỡ ngao nhân kia, xiết chặt vòng eo, khiến bộ ngực sữa hoàn toàn dán vào ngực anh, nụ hoa cương cứng trước ngực cọ vào cậu, mềm mại chọc ghẹo cậu.

“Đừng... Ừm...” Trương Tiểu Phúc bị cậu sờ đến dục hỏa đốt người, đôi tay vuốt ve vật cứng rắn của cậu, không ngừng dùng ngực cọ trên người cậu.

“Tiểu Tư Niên” trong tay cô đã cứng như cây gậy. Bàn tay đang nằm trên eo cô chậm rãi dời xuống giữa hai chân cô, ngón tay đâm vào nơi mất hồn đó. Ngón tay ở bên trong làm loạn, phát hiện bên trong đã ướt át. Chu Tư Niên bắt lấy đùi cô, hơi hơi nâng lên, tay còn lại cầm lấy cây gậy cứng rắn, nhắm ngay miệng huyết đâm mạnh vào.

“Á... A... Tư Niên...” Tiểu huyết chất khít bông nhiên bị “tiểu Tư Niên” tiến vào, tuy của anh chỉ có kích cỡ bình thường, nhưng hoa huy*t của cô vô cùng nhỏ hẹp, kích thước ấy cũng đã đủ khiến cô cảm thấy căng đến khó chịu.

“Bà xã, anh nhịn không được...” Chu Tư Niên ôm chặt lấy cô, gác một chân cô lên thành bồn tắm, bộ vị hai người kết hợp trong nước, cậu bắt đầu lướt động.

“Ừ... Ừm...” Trương Tiểu Phúc bám chặt vào cổ cậu, nửa quỳ nửa ngồi trên người anh, Chu Tư Niên cũng không dùng kỹ xảo gì, chỉ lướt động theo cách nguyên thủy. Theo từng nhịp thọc vào rút ra của cậu, cô rút cuộc cũng không thể khắc chế được nữa, rên rỉ ra tiếng. Đang lúc cô mê mẩn, mơ màng nhìn thấy cặp mắt đang nhìn chăm chú.

Chu Quý không biết đã đứng ngoài cửa sổ tự bao giờ, thông qua cửa sổ, anh chăm chăm nhìn lên vợ chồng em trai “vui vẻ”. Chu Tư Niên đưa lưng về phía cửa sổ nên vẫn chưa phát hiện anh từ mình đang rình coi. Trương Tiểu Phúc hí con người, xem như mình chưa thấy, chỉ ôm chặt Chu Tư Niên, nhắm mắt lại, vận vẹo thân thể như rắn nước, miệng không ngừng rên rỉ.

Thấy cô nhìn về phía chính mình, Chu Quý giật bản thân, lại thấy mắt cô nhắm chặt, liền cho rằng cô không thấy rõ, thờ phào nhẹ nhõm. Nhìn vợ chồng em trai hoan ái, trong lòng anh dâng lên nỗi ghen tuông không nói nên lời.

Sau khi ra vào mấy chục hiệp, cảm thấy tư thế này hơi bất tiện, cậu xoay người cô lại, cho cô bám vào bồn tắm. Anh ôm lấy vòng eo thon nhỏ, côn th* nhanh chóng ra vào từ phía sau, đâm đến nơi sâu nhất. Trương Tiểu Phúc mắt không hề chớp, cơ thể cúi về phía trước, hai con thỏ lớn phía trước tự do nhảy nhót.

Ngoài cửa sổ, Chu Quý sắp bị dục hỏa (*) đốt người, “tiểu tử” dưới thân đã khởi động lều trại. Anh không dám phát ra tiếng, chỉ cho tay vào quần im lặng tuốt...

(*) Ham muốn mạnh mẽ (như lửa cháy).

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Sáng sớm bị anh chồng mạnh mẽ “tấn công”

Edit + Beta: Khiết Phan

Lại nghe tiếng Chu Tư Niên đột nhiên nói: “Tiểu Phúc, lưng của em...”

Chu Tư Niên ra vào hơn mười cái, đang được tiểu huyết của cô cắn đến thoải mái thì phát hiện những nụ hoa đào trên lưng cô đã nở rộ.

“Cái gì?” Trương Tiểu Phúc làm sao nghe rõ cậu nói gì, thấy cậu dừng lại, tiểu huyết bất mãn co rút. Chu Tư Niên bị kẹp đến mức kêu rên, chỉ cảm thấy hoa huy*t có vô số cái miệng nhỏ, gắt gao liếm mát nam căn cậu, khiến cậu nhiệt huyết sôi trào, dục hỏa thiêu đốt đến hai mắt đỏ bừng, ôm sát eo cô, ra sức thao luyện.

Thân thể mềm mại run lên, hai quả mật đào tung tăng nhảy nhót. Ngoài cửa sổ, Chu Quý xem đến hô hấp vẫn đục, bàn tay dưới thân hoạt động nhanh hơn, cơ bắp cánh tay to lớn đều run nhè nhẹ.

“Ừm... Ừm... Tư Niên... A... Sao tự nhiên anh mạnh mẽ... A a...” Cảm giác vừa sáng khoái vừa khó chịu, thiết bồng nóng hổi va chạm vừa nhanh vừa sâu, khác xa ông xã dịu dàng bình thường.

Chu Tư Niên thờ hồn hèn, nghe tiếng cô rên rỉ, lướt động càng lúc càng nhanh. Đôi mắt lại nhìn chăm chăm hình xăm trên lưng cô. Nụ hoa lúc này chậm rãi nở rộ, rồi lại khép kín... Phảng phất như là những đoá hoa đang hô hấp. Chu Tư Niên nhìn chăm chăm hình ảnh vừa mỹ lệ vừa yêu dị này, vật dưới thân lại càng hưng phấn bùng

bùng.

“Á... Tư Niên... Em... Em chịu không nổi...” Hai tay Trương Tiểu Phúc chống đỡ đến không còn chút sức lực nào, cảm giác người này đêm nay lợi hại khác thường. Xương sống, thắt lưng và chân của cô đã tê dại rồi.

Chu Tư Niên không rên một tiếng, bế cô từ trong nước ra ngoài, đề cô vào tường, tách hai chân cô ra, phân thân một lần nữa đi vào. Gò má cô dán trên tường lạnh như băng, cô nhắm chặt hai mắt, cảm nhận cảm giác “dục tiên dục tử” mà cậu mang lại.

Bên ngoài Chu Quý đã xuất mấy lần, thấy Chu Tư Niên vẫn mạnh mẽ như lúc mới bắt đầu, anh thất kinh trong lòng, không ngờ thằng út lợi hại đến vậy, chỉ nghe âm thanh ngân nga vừa thống khổ vừa thoải mái ấy của cô thôi thì đã biết, cô đang vô cùng hưởng thụ. Anh không dám đứng ở đó lâu, tùy ý chà xát dịch dục trên tay, nhảy qua ban công trở về phòng.

Sáng sớm hôm sau, khi Trương Tiểu Phúc tỉnh lại, thân thể bất ngờ sáng khoái vô cùng. Cô ngồi ở đầu giường nhìn vị trí bên cạnh đã trống không, đêm qua bị cậu làm đến nửa đêm, sớm thế này mà cậu đã hồi phục thể lực rồi ư?

Cô thói quen tắm sau khi thức dậy, như vậy mới có tinh thần. Cô loã thể trực tiếp vào phòng tắm. Dòng nước ấm từ vòi hoa sen xối trên da thịt, đôi tay lơ đãng mon men trên bầu ngực, nụ hoa bị ma xát đến làm cô bất giác run rẩy.

“Ừm...” Miệng lơ đãng rên rỉ ra tiếng, ấn đường Trương Tiểu Phúc hơi chau lại, bàn tay cố tình xoa nhẹ nơi đó thêm lần nữa, lửa nóng dưới bụng bỗng bùng lên.

Thân thể cô mẫn cảm đến thế từ bao giờ?

Muốn chứng thực sự suy đoán của mình, cô thử chạm đến những bộ phận khác trên người, bất ngờ có tiếng động phía sau, cô vừa muốn quay đầu lại thì bị người ôm chặt lấy, cô mất thăng bằng ngã nhào xuống sàn.

“Ái!” Cô quát nhẹ.

“Là anh...” Chu Quý xoay người cô lại, núi đồi cao ngất bị anh xoa nắn đè ép.

“A... Anh tư... Ừm m... Sao lại là anh...” Trương Tiểu Phúc bị bàn tay thô ráp của anh xoa đến rung động, dục hỏa càng lúc càng mạnh, trên mặt lại làm ra vẻ hoảng hốt, đôi tay đặt trên bộ ngực trần của anh: “Anh tư... Ừm... Không... Không thể... Anh mau buông em ra... A a...”

“Tiểu Phúc, anh nhìn hết nổi rồi... Anh muốn em...” Chu Quý bị cơn buồn tiểu làm tỉnh, đang xả nước thì ngửi thấy mùi hương sữa tắm từ nhà tắm cách vách. Anh nghĩ đến hình ảnh mình thấy đêm qua, nhìn hết được bên nhảy qua ban công, quả nhiên thấy cô đang tắm rửa một mình, còn thêm cảnh tượng cô lấy tay sờ ngực, sờ mông mình, anh bất chấp tiến vào.

“Anh tư... Ừm... Không... Không được mà... Đừng...” Trương Tiểu Phúc nghĩ một đằng nói một nẻo, giả bộ kháng cự, thân thể trần trụi mềm mại vờn vẹo dưới thân anh, bàn tay sờ lên cơ ngực rắn chắc, trái tim tung bùng nhảy nhót, cô thích cường tráng như vậy, thích bị cánh tay đầy lực ôm chặt lấy. Anh hốt hoảng sợ tiếng kháng cự của cô bị Chu Tư Niên nghe thấy, ngay lập tức cúi người hôn lên đôi môi ngọt ngào kia.

“Đừng... Ừm m... Anh tư...” Hiên nhiên là nụ hôn của người chưa từng chạm vào phụ nữ, chẳng một chút kỹ xảo, chỉ biết hút mạnh đầu lưỡi cô. Nụ hôn thô bạo kia làm cả người cô nóng lên, trong lòng kích động không thôi, hai mắt nhắm chặt, đôi gò má ửng hồng, thân thể khô nóng khẩn thiết cọ lên người anh.

“Tiểu Phúc... Tiểu Phúc đẹp quá...” “Tiểu tử” phía dưới đã ngẩng cao đầu, thẳng tắp chọc vào cô. Anh chỉ mặt mỗi chiếc quần đùi nên cô cảm nhận rất rõ vật kia như thế nào.

“Tiểu Phúc... Ngực em lớn quá...” Chu Quý thật sự thích cặp mặt đào kia, mềm còn hơn cả bột nữa! Anh cúi đầu, cảm lòng không đậu ngậm lấy một bên nhũ hoa.

“Á a... Anh... Anh tư.....” Dòng điện khác thường truyền từ nụ hoa làm cô tê dại, hai con thỏ lớn thoả sức biến hình trong tay anh.

Chu Quý lại cúi đầu chiếm đóng môi cô, liếm mát đôi môi kiều diễm. Nam căn đã trưởng đến lợi hại. Không chịu đựng được nữa, anh vội vàng duỗi kéo xuống quần xuống, cực đại thô đen khiến người ta sợ hãi bật ra ngoài. Chu Quý bắt lấy vật cứng rắn, nỗ lực muốn đem quy đầu chui vào, thể nhưng đây là lần đầu tiên anh “thăm hiểm”, mới chỉ biết phương pháp lại chẳng biết cửa động ở đâu, gấp đến nỗi mồ hôi rơi đầy người.

“Tiểu Phúc...” Anh thờ hồn hên kêu, thiếu chút nữa cô đã cười ra tiếng, lặng lẽ dang chân ra. Chu Quý ở phía sau “phát hoang” một hồi cũng đi vào được.

“Á... A...” Cự long quá cỡ đâm vào, Trương Tiểu Phúc chỉ cảm thấy thân thể dường như bị xé rách, đau đến cô nhàu mày. Đồ vật của tên gia hỏa này quá khủng rồi!

Chu Quý nâng hai chân cô lên, nhìn “tiểu tử” thô đen của mình mới tiến vào được một nửa, khoái cảm ập đến làm anh sướng đến muốn rơi lệ. Anh cúi đầu lấp kín miệng cô, rồi lấy đà, cự vật xuyên qua hoàn toàn. Trương Tiểu Phúc đau đến cả người run bần bật, tiếng kêu thảm thiết bị anh nuốt hết. Lần đầu tiên anh nếm được tư vị mất hồn này, anh như con thú hoang đến mức động dục.

“Đừng... Đừng mà... Đau quá...” Âm thanh từ cổ họng cô bị che khuất. Người đàn ông trên người cô tựa như ngọn núi, cự vật thô tráng đang hoành hành trong cô, mỗi lần đâm vào cơ thể cô như chia thành hai nửa, mười ngón cào lên lưng anh đến rướm máu.

Anh chỉ xem đau đớn trên lưng như mèo cào, cũng không để ý nhiều, chỉ chăm chú đắm chìm trong khoái cảm. Thì ra nam nữ kết hợp lại tuyệt vời đến như vậy!

Chu Quý hưng ác găm lấy miệng nhỏ của cô, ti hai đầu gối cô lên ngực mình, đôi tay bắt lấy đôi gò bồng đảo to lớn, mạnh mẽ va chạm. Thống khổ lúc mới bắt đầu dần dần thối lui, cự vật từng cái tiến vào, chọc đến hoa tâm, sâu đến mức tê dại. Cô vô thức ôm chặt lấy anh.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bắn đầy bụng em dâu

Edit + Beta: Khiết Phan

“Tiểu Phúc... Em thật chặt... Thoải mái quá...” Chu Quý tách hai chân cô thành chữ nhất, nam căn điên cuồng khuấy động tiểu huyết yếu ớt, thô bạo mà mãnh liệt, không có nửa điểm thương tiếc, động tịnh thít chặt đến mức khiến anh cơ hồ nổi điên. Mỗi một lần tiến vào, hoa huy*t vừa ướt át vừa trơn bóng kia đều gất gao mứt lấy mứt để côn th*t của anh, cắn đến anh mất hết ý thức, không đến vài phút, mật dịch của cô đã phun ra như suối.

“Úm... Úm...” Một luồng tinh dịch đậm đặc bắn thẳng vào cơ thể cô. Cả thể xác và tinh thần cô đồng loạt cao trào. Cự vật vừa mới mềm lại nhanh chóng bành trướng, lấp đầy cả nhục bích. Tư vị bị xâm chiếm này khiến cô cảm thấy có chút phức tạp.

Chu Quý không nghĩ rằng mình bắn nhanh như, trong lòng có chút ảo não, sợ bị cô xem thường. Một tay mạnh mẽ giữ chặt cô, tay còn lại bấu vào mông cô, lần nữa va chạm.

Trương Tiểu Phúc nửa treo trên người anh, hai chân vòng trên eo anh. Mỗi một lần anh đâm vào, thân thể mềm mại lại run rẩy, bầu ngực cọ xát trên ngực làm dục hỏa tăng vọt, nam căn trong người cô lớn hơn vài vòng.

“Úm...” Cô mất hồn rên rỉ, vẹo eo phối hợp cùng người đàn ông đang điên cuồng kia. Yêu một cách kịch liệt, thô bạo như vậy mới là sở thích của cô. Mặc dù thân thể có chút chịu không nổi nhưng khoái cảm đó làm cô say mê.

“Anh tư... Đùng... Úm... A a a...” Đối với chuyện hoan ái, nam nhân không cần thầy dạy cũng biết. Tuy Chu Quý lần đầu thực hành nhưng bản năng học tập của anh rất nhanh, cự long thò to điên cuồng ra vào trong cơ thể cô, đâm đến tứ chi cô nhũn ra. Đầu nắm tiến sâu vào hoa tâm, vô tình phát hiện mỗi lần đâm trúng vị trí kia, âm thanh của cô đặc biệt dễ nghe, anh bèn tấn công tới tấp vào địa phương thoải mái ấy của cô.

Trương Tiểu Phúc lắc đầu, thân thể bị làm đến tê dại, bủn rủn. Bụng nhỏ căng trướng, mật dịch vùng đảo nguyên phun trào trên phân thân của anh, trơn trơn trượt trượt giúp quá trình sáp nhập thêm thuận lợi.

“Tiểu Phúc... Sao em ra nhiều nước vậy?” Chu Quý vừa cảm vừa tò mò hỏi. Trương Tiểu Phúc hơi giận liếc anh, hiển nhiên cô không trả lời rồi, chỉ phập phồng, run rẩy.

“Anh biết rồi! Nhất định là em quá sướng nên mới ra nhiều nước như vậy!” Chu Quý cười ngậy ngô, bàn tay vô si nhéo nhéo ngực cô: “Tiểu Phúc, của anh lớn hơn của thằng tư nhiều đúng không?”

Anh mang về mặt đắc ý, ôm cô đè lên tường, mở hai chân cô ra, côn th*t “ốp” một cái tiến vào. Cô sung sướng rên rỉ, thứ này của anh đúng là bảo vật, nhưng không phải người phụ nữ nào cũng có thể chịu được.

Cậu nhỏ của anh cũng cao to xuất chúng như anh vậy, dài gần chín tấc(*), to như cánh tay em bé, chỉ có đầu da biến thành màu đen, nhìn tựa như khúc gỗ, thọc cô đến tâm hoa nộ phóng(**).

(*) Gần 30 cm. 1 thốn (1 tấc) = 10 phân = 3,33 cm (theo Wikipedia).

(**) Cực kì vui mừng, sung sướng (Trích từ điển Hán – Nôm).

Sau khi đập hơn mười cái, anh bế cô ra cửa sổ, nâng một chân cô đặt trên thành cửa, cắm vào từ phía sau. “Tiểu tứ” kích động đâm thọc, cơ thể cô mềm như bông tựa vào anh, theo nhịp điệu của anh mà rên rỉ.

Dịch nhờn lây lội lan rộng làm ướt “đám cỏ” bên cạnh, Chu Quý nhào nặn cặp mông thịt, đem chính mình va chạm trong thân thể, cảm giác yêu đương vụng trộm kích thích đến hưng phấn, anh quên hết tất cả, chỉ còn tồn tại ý nghĩ chiếm hữu lấy cô.

Hai người ân ái trong phòng tắm đến thần hồn điên đảo, mãi cho đến khi nghe tiếng bước chân bên ngoài, Trương Tiểu Phúc mới đẩy anh một cái. Chu Quý cũng ngừng đi chuyện.

“Bà xã, em đang tắm hả?” Chu Tư Niên hỏi ngoài cửa.

“Dạ, có chuyện gì hả anh?” Thanh âm Trương Tiểu Phúc có chút ghen ngào. Đồ vật chôn trong cơ thể cô chậm rãi ra vào, thiếu chút nữa cô đã rên ra tiếng.

“Anh đi tìm trường thôn. Đêm qua em đã mệt lắm rồi, một lát nghỉ ngơi cho thoải mái nhé.” Chu Tư Niên nói bên ngoài, Trương Tiểu Phúc đáp ứng, sau đó lại nghe thấy tiếng bước chân đi xa.

“Thằng út tìm trường thôn làm gì?” Chu Quý vừa hỏi vừa điên cuồng đưa đẩy.

“Úm... Úm... Tư Niên... A a..... Anh nói muốn ở lại... Úm... Xây dựng quê nhà... Ân... Còn... Còn nói... Không muốn mấy anh đi làm công xa nhà nữa... Anh... Anh tư... Anh đồng ý không... A a a...” Cả người bị anh ôm vào ngực, theo sự điên cuồng của anh, lời nói cũng đứt quãng.

“Anh bằng lòng... Chi cần... Chi cần em ở nhà...” Chu Quý buột miệng thốt ra, cảm lòng không đậu ôm chặt cô, nhìn hai má ửng hồng, đúng là câu người mà! Anh đột nhiên cúi đầu, dùng sức gặm miệng nhỏ, mứt hai cánh môi mềm mại. Tuy biết vợ em trai cũng không tha là sai trái nhưng anh không thể không chế được mình.

Lúc trước cô trở lên thành phố, hôn anh như bị cô câu đi mất, anh cả ngày tương tư. Anh chưa từng có người phụ nữ nào. Và trong lòng anh, cô đã trở thành người phụ nữ cả đời của anh.

“Bà xã... Anh sẽ không đi.” Anh tham lam liếm mứt đầu lưỡi thơm tho, nghe cô yêu kiều rên rỉ, tâm đã mềm như nước, hoà chung bài ca với cô. Tiếng kêu của anh làm thể xác và tâm hồn cô nhộn nhạo, đại não trống rỗng, đến lúc nghe hết câu nói của anh, cô hồn đảo: “Ai là bà xã của anh... Úm... Úm... Anh tư đừng gọi bậy...”

“Nếu em không phải bà xã của anh, sao giờ anh lại làm em?” Chu Quý cười gian trá: “Phòng tân hôn này anh cũng có công lao, trong lòng anh, em đã là bà xã của anh rồi.”

“Hừ, thì ra anh phóng khoáng chỉ tiền là vì lý do này!” Trương Tiểu Phúc liếc anh một cái. Anh ôm chặt lấy cô, giảm tốc độ ra vào, vật lớn nhồi đầy làm u kính vừa căng vừa trướng, đầu nắm quá cỡ đâm sâu vào hoa tâm, dù anh chẳng động cũng đã đủ làm cô sung sướng.

Chu Quý cười đắc ý, lúc trước anh chỉ muốn giữ cô ở lại mà thôi, nhưng hiện tại anh đã biết được em đầu động lòng người cỡ nào, thật sự anh muốn cô thật sự là vợ mình.

“Mặc kệ, dù sao em cũng là bà xã của anh!” Chu Quý ôm cô lăn lộn trên sàn, nước ẩm từ vòi sen vẫn chảy như cũ làm cả phòng tắm bị hơi nước bao phủ. Chu Quý đè trên người cô, bắn mấy lần đến mức hai hõn bị vốn to lớn giờ đã xẹp lép, đến mức bụng nhỏ của cô hơi nhô lên, anh mới chịu kết thúc.

Chu Quý cảm vùi hoa sen, nhắm dòng nước thẳng vào nơi tư mật của cô, cánh hoa sùng đỏ bị nước làm đau đớn, tinh dịch không ngừng chảy ra. Anh thò tay vào khuấy động tiểu huyết cho đến khi nước làm sạch hết tinh hoa trong cô, sau đó anh mới ôm cô gãi đầu mềm nhũn trở về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Quả phụ trẻ an ủi cha chồng!

Edit + Beta: Khiết Phan

Sau tân hôn, Chu Tư Niên đem kế hoạch của mình thương lượng cùng cả nhà, sử dụng khoản tiền còn thừa trong ngân hàng và sự chi trợ của Trương Tiểu Phúc, cậu nhận thầu khai khẩn ngọn núi hoang trong vùng để trồng cây công nghiệp.

Mấy người anh em còn lại tuy không coi trọng lắm nhưng vẫn ra sức giúp đỡ, Trương Tiểu Phúc còn mời chuyên gia từ thành phố xuống xin ý kiến, mỗi ngày đều bận rộn.

Mỗi ngày cô đều chạy đôn chạy đáo lên núi, cậu lo da cô sẽ bị nắng ăn đen, kết quả hai tháng sau, anh không khuyên ngăn cô nữa vì làn da của cô vẫn trắng nõn như ban đầu.

Bận rộn là vậy nhưng cả nhà bảy người vẫn hoà thuận, vui vẻ.

Trời xanh thích làm sóng gió, hai tháng sau, vào một ngày mưa to, Chu Tư Niên trượt chân lăn từ sườn núi xuống chân núi, tuy được đưa vào bệnh viện nhưng do nội tạng đã vỡ nát, mất máu quá nhiều nên đã tử vong trên đường.

Bầu không khí âm đạm bao trùm. Cha Chu do chịu đòn kích lớn, gần gượng qua tang lễ thì ngã bệnh. Những người còn lại cũng đau khổ không thôi, thế nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, chuyện đồng án không thể bỏ dở quá lâu, Trương Tiểu Phúc đảm nhận nhiệm vụ chăm sóc cha Chu.

“Ba ơi, uống thuốc.”

Cô bụng thuốc vào, cha Chu nghe thấy cũng không phản ứng, đôi mắt chỉ nhìn vào xa xăm. Thấy ông như vậy, cô chán nản, đặt chén thuốc xuống bàn, ngồi bên mép giường cúi tay đặt lên trán ông kiểm tra nhiệt độ.

“Ba, ba phải nhanh tỉnh lại.” Cô nhẹ giọng an ủi, lau nước mắt. Dù thế nào thì Chu Tư Niên cũng là người thật lòng yêu thương cô, xảy ra chuyện ngoài ý muốn thế này cô cũng rất đau đớn.

Nghe tiếng khóc nức nở bên cạnh, đôi mắt vô hồn của cha Chu chậm rãi thanh tỉnh, nhìn đôi mắt cô đỏ ửng, trong lòng đau xót, gượng ngồi dậy, ngoan ngoãn uống thuốc, gần ưu thương trong lòng, lên tiếng hỏi: “Con đâu, về sau con có tính toán gì không?” Cô mới gả đến đây nửa năm thôi, chồng đã quy tiên, người khổ sở nhất trong nhà này không chỉ có ông.

“Con còn có thể tính toán gì nữa, đương nhiên là ở lại đây rồi.”

“Nhưng, nhưng tuổi con còn trẻ vậy...” Ông nói tiếp: “Tiểu Phúc, dù con muốn tái giá Tư Niên cũng không trách con đâu.” Ông không thể bảo cô thủ tiết vì con trai mình được.

Trương Tiểu Phúc chớp chớp đôi mắt, lắc đầu: “Từ ngày con gả cho Tư Niên thì con đã là người họ Chu, dù anh ấy không còn nữa thì con vẫn là con dâu nhà họ Chu, ba đừng đuổi con đi...” Nói xong, cô bi thương nhào vào lòng ngực ông, thương tâm khóc lên.

Cha Chu vừa cảm động vừa khổ sở, khẽ vuốt mái tóc mềm mượt: “Đứa trẻ này, sao con lại ngốc như vậy, con còn trẻ...” Cô lắc đầu, nức nở nói: “Con sống là người nhà họ Chu, Chết làm ma nhà họ Chu, một lần gả vào, cả đời là con dâu nhà họ Chu, trừ khi ba đuổi con đi...”

Nghe thấy lời này, phiền muộn, thống khổ trong lòng cha Chu tan thành mây khói. Ông cảm thán: không biết nhà họ Chu có tài đức gì mà lại cưới được người con gái tốt như vậy, chỉ tiếc Tư Niên không có phúc...

“Nếu con đã muốn ở lại, sao ba nỡ đuổi con đi. Chỉ mong sau này con tìm được người đàn ông tốt...” Cha Chu lau nước mắt, vỗ lưng cô: “Cả nhà sẽ thay nó chăm sóc con.”

Mọi người tự nhiên vui mừng khi cô ở lại. Cha Chu được cô tận tình chăm sóc, ông khỏi bệnh bề toàn tâm toàn ý xử lý mảnh đất sau núi.

Cô nghiêm nhiên trở thành người phụ nữ nhà nông, nhưng trong mắt họ, cô khác xa những người phụ nữ khác. Tuy cô “vai không thể gánh tay không thể mang”, điều cô có thể làm chỉ là chỉ đạo kỹ thuật hay mang trà nước đến nhưng chỉ cần được nghe cô cười, nghe cô nói, sức lực mấy người họ tự dung tràn trề, sao đành lòng để cô làm việc nặng chứ!

Lúc này đứng vào giữa hè, trời nắng như “đổ lửa lên đầu” và họ vẫn miệt mài với công việc đồng án. Trên núi trồng cây dược liệu và trà, đang thời điểm cần phải chú tâm chăm sóc, thế nên họ cũng chẳng đoái hoài tới cái nóng cháy da thịt này.

Cô ở nhà nấu một ít nước đường, sau khi cho vào tủ lạnh, cô mang lên núi cho họ. Giờ đã là ba giờ chiều, họ vẫn chăm chỉ làm việc, sau khi mang tới cần chồi nghỉ trên núi, cô gửi tin nhắn cho họ.

Trước kia, nếu có việc cần thông báo, họ phải hét gào thật to. Nhờ có điện thoại, chuyện này đã dễ dàng hơn nhiều. Vài phút sau, mọi người liền chạy đến. Mặt mày ai cũng đỏ bừng, cô cầm khăn lông lau mồ hôi cho họ. Đúng là “làm nông mới biết nhà nông khổ”!

“Ba, con có nấu chút nước táo đỏ ngân nhĩ, nhân lúc nó vẫn còn lạnh, mọi người mau ăn đi.” Cô múc cho mỗi người một chén, họ cười tươi rói hớp từng hớp một, cảm thấy vừa lạnh vừa ngọt, lạnh ở trong miệng còn ngọt ở trong lòng. Tinh thần tràn đầy sáng khoái!

Thấy trên mặt cha Chu vẫn còn đỏ mồn, Trương Tiểu Phúc cầm quạt giấy quạt cho ông, nhíu mày nói: “Ba, nắng này quá độc, hay là chiều nay nghỉ ngơi, đừng ra đồng nữa.”

“Không có việc gì, dân quê quen rồi, nắng này thì tính là gì.” Cha Chu không thèm để ý, Trương Tiểu Phúc thấy mồ hôi ông ra, cầm khăn lau cho ông. Cha Chu cảm động không thôi, ông nghĩ thâm tuy con dâu không làm việc đồng án, nhưng sự chăm sóc chu đáo thế này, con dâu nhà nào trong thôn này có thể so sánh được?

Đang đắc ý thì chợt thấy Trương Tiểu Phúc cúi đầu, mặt vương chút sầu bi, vội hỏi nói: “Con dâu, con sao vậy? Sao lại không vui?”

Trương Tiểu Phúc ngẩng đầu, hai tròng mắt bị thương: “Ba, lúc con xuống núi mua táo đỏ, nghe mấy chị dâu trong thôn bảo con là sao chổi, nói con khắc chết Tư Niên... Con...”

Nói đến đoạn này, cô lại cúi đầu, lau vội hai hàng nước mắt. Cô biết, người trong thôn ngu muội mê tín, không ngờ lại chính tai nghe được điều này.

“Nói bậy!” Cha Chu tức giận: “Ai nói? Ai dám nói như vậy! Con nói cha biết, cha đi tìm bọn họ nói cho ra lẽ!”

“Mấy người đàn bà ăn no rừng mỡ, nói hươu nói vượn.” Chu Dũng ngồi bên cạnh hận không thể dùng cước đào người.

Cô lắc đầu, lau nước mắt: “Con đau lòng lắm. Có khi điều họ nói là thật, là con hại chết anh.” Cha Chu nghe vậy, nhíu mày cả giận nói: “Con đừng suy nghĩ lung tung!”

Mấy người khác nhìn cô khó khổ sở như vậy, đau lòng không thôi, hận mấy người đàn bà lắm miệng, có tư cách gì làm cô thương tâm.

“Thật sự? Mọi người đều không trách con?” Trương Tiểu Phúc nghẹn ngào hỏi, đôi mắt đầm lệ làm cha Chu tan nát cõi lòng, ông hoảng loạn dùng ngón tay thô ráp lau nước mắt cho cô.

“Đừng nói bậy!” Cha Chu không biết cách an ủi người khác, cũng chưa từng thấy ai khóc đến nỗi lòng như vậy, chỉ biết vụng về lau nước mắt. Trương Tiểu Phúc vừa nghe, thuận thế nhào vào ngực ông, khóc thút thít, làm cho ông giả như ông chân tay luống cuống.

“Ba, tui con làm việc trước.” Chu Quý vác cuốc đứng lên, có cha ở lại an ủi cô, bọn họ cũng không cần lo lắng. Đây là thời kỳ phát triển mạnh của cây kỷ tử(*), bọn họ phải vội vàng bón phân.

(*) Một loại cây thuốc. Còn có tên gọi khác là củ khôi, củ khi, cây kỷ hay kỷ tử (Theo Wikipedia).

Chờ nhỏ chỉ còn lại hai người, Trương Tiểu Phúc vui trong ngực cha Chu, trong lòng cười thầm liên tục, đúng là những người đàn ông chất phác, họ đã đối xử tốt với cô thì cô phải lấy gì đó bù đắp xứng đáng cho họ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Bị cha chồng khi dễ trong rừng

Edit + Beta: Khiết Phan

Con dâu đang khóc lóc thảm thiết trong ngực mình, ông thấy hơi thấp thỏm, hai tay chẳng biết nên đẩy cô ra hay ôm cô vào lòng, mặt lo sợ, đang khi rối rắm, ông cúi đầu thì thấy cô nhíu chặt mày, miệng khẽ rên rĩ, vô cùng khó chịu.

“Con dâu, con bị làm sao vậy?” Ông vội vàng hỏi.

Hai má Trương Tiểu Phúc ửng đỏ, chỉ vùi đầu vào ngực ông, không nói lời nào, một tay ấn vào bụng. Ông đã gấp đến trán đỏ đầy mồ hôi, nắm lấy hai tay cô, hỏi: “Con khó chịu chỗ nào? Mau nói cho cha nghe!”

“Ba...” Cô nói khẽ: “Con đến kì kinh nguyệt... Bụng sẽ đau.”

“Hả?” Cha Chu ngẩn người, mặt đỏ bừng. Ông đau lòng vô cùng khi thấy cô nhíu chặt mày, ngưng ngưng hỏi: “Bây giờ phải làm sao? Cha đưa con về nhà nghỉ ngơi. Có cần uống thuốc không?” Cô lắc đầu, tựa mặt vào vòm ngực rắn chắc của ông: “Ba giúp con xoa xoa bụng thì tốt rồi.”

Cô cầm lấy bàn tay to của ông đặt lên bụng mình. Trái tim ông nhảy bang bang, trực giác cho là không đúng, nhưng khi thấy bộ dạng khó chịu của con dâu, ông xót xa.

Ông xoa nhẹ lên bụng cô. Cái bụng thon gọn, mềm mại, sờ thoải mái vô cùng. Ông hỏi: “Con dâu, thế nào, tốt hơn chút nào chưa?”

“Ừm...” Cô khẽ cắn môi dưới, thân thể vô lực dựa vào trong ngực ông, rên khẽ, trán ần ần mồ hôi. Thấy cô đau đến vậy, ông xoa nghiêm túc hơn. Trương Tiểu Phúc nhẹ vén vạt áo thun lên, đặt bàn tay ông lên: “Xoa trực tiếp sẽ đỡ hơn... Phần ba rồi!”

Cha Chu khấn trương khi đặt tay lên vùng bụng phẳng lì của cô. Không có vải cản trở, ông có thể chạm phần da thịt bóng loáng, sờ thấy lạnh lạnh, rất thoải mái. Ông vừa xoa, vừa cúi đầu dò hỏi cô, ánh mắt không cần thận dùng ở cô áo. Góc độ này làm ông nhìn rõ cảnh xuân của con dâu không sót chút gì, bộ ngực căng tròn, vừa trắng vừa mềm, rãnh sâu hun hút.

Cha Chu chỉ liếc mắt một cái, liền cảm giác bụng nhỏ căng thẳng, thân thể cô nóng lên, làm ông hoảng hốt. Hô hấp ông nặng nề phun trên mặt cô, trong lòng rung động, cố ý muốn đứng dậy: “Ba... Con đau lắm... Con về nhà nghỉ ngơi trước.”

Vừa đứng lên, cô đột nhiên khom lưng rụt xuống, cả khuôn mặt nhăn nhó. Ông đau lòng, dứt khoát bế cô lên: “Để cha đưa con xuống nhà.”

“Cảm ơn cha.” Điều này rất hợp ý Trương Tiểu Phúc. Cô cười nhẹ, hai tay ôm lấy cổ ông, bước chân trầm ổn thẳng về nhà.

Cha Chu thân cao một mét tám, nhiều năm lao động nên cơ bắp cực đại, cánh tay to như bắp chân cô, ôm cô một cách nhẹ nhàng. Cô thích nhất cảm giác được dựa vào lòng ngực rắn rỏi thế này, cảm giác rất an toàn.

“Ba, thân thể ba rất cường tráng nha.” Cô nhẹ nhàng nói bên tai ông, tuy không có vẻ tuấn tú như mấy công tử bột chốn đô thành nhưng vẻ hùng tráng này khó ai bì được.

“Ừ. Đàn ông trong nhà họ Chu cao nhất thôn đấy!” Mặt cha Chu hiện rõ vẻ tự hào, ông chẳng những cường tráng cao lớn, mà tố chất cơ thể cũng cực kì tốt, rất ít khi bị bệnh.

“Ài, thật đáng tiếc... Nếu con có thể mang thai con cháu nhà họ Chu, chắc chắn đứa bé sẽ rất khỏe mạnh. Đáng tiếc Tư Niên...” Ông bị cô thổi đến tê dại, nghe xong câu đó của cô, lòng kinh hoàng. Ông vội định thần, không dám miên man suy nghĩ tiếp, thẳng một đường ôm cô từ đỉnh núi đi xuống, trở về nhà.

Cô đã khơi đúng chỗ đau của ông. Đến giờ này nhà họ Chu vẫn chưa có hậu nhân. Ông hết sức lo lắng!

Sau khi thời gian hành kinh kết thúc, cô bắt đầu cảm thấy xôn xao. Trong nhà toàn nam nhân cường tráng, cô lại phòng không chiếc bóng, đúng là dày vò người mà! Ngày trước Chu Quý cứ gọi cô vợ này bà xã nọ, từ khi Tư Niên mất, anh chẳng làm điều gì bất kính với cô cả, chắc là cảm thấy có lỗi với em trai đây!

Bất quá, bình yên này phải bị đánh vỡ!

Hai ngày sau, Trương Tiểu Phúc nhận được đồ chuyển phát nhanh, bên trong toàn bộ là quần áo cô đặt trên mạng. Cô phải chi phí vận chuyển cao gấp mấy lần họ mới chịu giao hàng đến tận đây.

Dù ở trong núi cũng chẳng thể cản được tâm hồn yêu cái đẹp của cô, mỗi ngày cô đều trang điểm chỉnh tề, trong mắt những người đàn bà trong thôn khác, cô chính là đồ lẳng lơ, dễ tiền. Từ nhỏ cô đã chẳng thêm dè ý đến người khác nói gì rồi, huống chi là bây giờ.

Mỗi ngày cô thay ba bộ, nếu là người phụ nữ khác, mấy người đàn ông họ sẽ nghĩ là diêm dúa, nhưng với cô thì khác. Cái chính là nhìn cô ăn mặc sành điệu, trang điểm xinh đẹp như thế làm mấy người đàn ông độc thân bọn họ tâm hồn ngứa ngáy.

Tựa như bây giờ!

Mấy người lao động chính trở về nhà, sau khi rửa mặt, xuống bếp thì thấy cô chuẩn bị cả một bàn thịnh soạn. Khi cô bưng canh gà ra thì thấy bọn họ ngơ ngác nhìn cô.

Cô làm bộ như không thấy điều khác thường trong mắt bọn họ, cố ý nhắc vẩy xoay một vòng, nghiêng đầu hỏi: “Ba thấy bộ váy này của con đẹp không?”

“Đẹp, đẹp!” Cha Chu nhìn đến chảy nước miếng, mấy người con trai khác cũng không khá hơn.

Cô mặc chiếc váy liền màu đỏ, cổ chữ V lộ cả hết vẻ đẹp đôi tuyết trắng ngọt ngào làm đàn ông si mê. Tuy ông cảm thấy cô ăn mặc quá lộ liễu nhưng khi nghĩ lại, cô vốn là người thành phố, ăn mặc thời thượng, sao có thể dùng mắt nhìn đối với người phụ nữ xuất thân từ nông thôn ra mà đánh giá cô được.

“Đây là kiểu dáng mới nhất đó!” Cô đắc ý.

Chu Quý miệng uống canh gà, mắt chẳng rời khỏi cô. Em dâu càng ngày càng diễm lệ, vì áy náy với em trai, anh chẳng dám tái mặt với cô. Đàn ông một khi nếm trái mùi vị tình dục thì chẳng thể nhịn, huống chi anh mấy ngày rồi chưa chạm vào cô...

Ăn xong cha Chu ở lại rửa chén. Cô có thể nấu ăn nhưng không thích rửa chén, mọi người không ý kiến gì, dù sau lúc trước họ cũng tự rửa thôi.

Thấy ông rửa chén xong, cô ôm lấy cánh tay ông làm nũng: “Ba, tủ lạnh còn nửa con gà, hiện giờ trên núi nấm mọc nhiều, ba dẫn con đi hái nấm được không? Về con hầm canh bỏ cho cả nhà.”

“Cũng được. Dù sao công việc giờ cũng không gấp.” Cha Chu không nghĩ nhiều, được cô nấu canh cho uống mỗi ngày ông cầu còn không được. Thấy ông đồng ý, cô thay đồ, lưng mang giỏ tre vào rừng hái nấm.

Cô mê mải chơi đùa, không chú ý cây cối rậm rạp, đường núi trơn trượt. Cha Chu sợ cô té ngã nên đành nắm lấy tay cô, dùng lưới hái phát hoang cây cối trên đường, dạy cô phân biệt nấm.

Trước đây cô chưa từng thấy mấy cây nấm này nên vô cùng phấn khích, không chú ý huyệt chân, cả người trượt xuống. Ông sợ đứng tim, bản năng ôm cô vào lòng, cả hai

cùng lăn xuống, may mà bên dưới không phải vách núi, chỉ có một mảng dương xỉ rộng lớn giữ họ lại.

“Làm con sợ muốn chết.” Cô vuốt ngực, tim vẫn còn nhảy loạn xạ. Ngẩng đầu lên thì phát hiện mắt cha Chu nhìn chăm chăm vào ngực mình, cô cúi đầu mới phát hiện khoá kéo bị tuột tự lúc nào..

Nghĩ đến tình cảnh hiện tại, cô đang nằm gọn trong ngực ông, dưới lưng là tấm thảm cỏ dày, ông thì đang áp phía trên cô...

“Tiểu Phúc... Con đẹp quá!” Cha Chu giật mình nói. Ông chẳng thể nào rời khỏi ngực cô, khoá kéo mở rộng ra làm lộ một mảng cánh xuân lớn, gờ vì quá khẩn trương mà pháp phòng kịch liệt, theo nhịp điệu pháp phòng của cô, hô hấp ông ngày một khó khăn hơn.

Trương Tiểu Phúc bị ánh mắt nóng rực của ông làm trái tim nhảy bang bang, thậm chí may mắn vì rốt cuộc ông đã thông suốt. Đang lúc tâm hồn phơi phới thì phát hiện có con gi bò trên lưng, cô nhảy dựng ôm nhào lấy ông: “Ba... Trên lưng con có sâu, có sâu... A... Mau bắt nó giúp con.”

Cha Chu vội kéo áo cô lên, phát hiện có vài con kiến bèn vội vàng phui đi, trấn an: “Đừng sợ, chỉ là mấy con kiến mà thôi.”

Đến khi cô ngẩng đầu lên, hô hấp của ông ngừng lại. Đôi mắt cô rung rung, chẳng chừa khóc nhìn ông. Cảm xúc thương tiếc trào dâng trong lòng, ánh mắt đặc biệt dừng trên đôi môi đỏ thắm của cô.

Trương Tiểu Phúc miệng đắng lưỡi khô, theo bản năng vương đầu lưỡi liếm liếm vành môi. Động tác kia như giọt nước làm tràn ly, đầu óc ông trống rỗng, không biết tiếp theo mình làm gì.

“Đừng...” Trương Tiểu Phúc bị đôi môi dày nóng bỏng của ông dán tới, nhiệt tình lấp kín miệng nhỏ, bốn cánh môi sát kề làm cả hai rung động.

Cha Chu thờ hồn hển, ra sức liếm mút, tiếng cô vô lực rên rỉ càng làm ông nhiệt huyết sôi trào, quên mất người con gái trước mặt là ai, hung hăng đoạt lấy.

Cả người Trương Tiểu Phúc run rẩy, ngoan ngoãn mặc ông ôm chặt, môi hé mở đón nhận đầu lưỡi chui vào trong miệng cắn quết.

Cha Chu như người mất trí, ma xui quỷ khiến mà thô bạo găm lấy đôi môi mềm, đầu lưỡi tùy ý xâm chiếm khoang miệng thom tho. Đầu lưỡi đảo qua lại, liếm lấy mỗi chiếc răng, tiến lên hàm trên, chẳng buông tha niêm mạc mẫn cảm, cuối cùng quấn lấy đầu lưỡi hồng hồng, một liếm hai mút. Mùi tràn ngập mùi hương nam tính cộng thêm nụ hôn ngang tàn nguyên thủy... Vậy thôi cũng đã đủ làm cô dục hoá đốt người, vùng đảo nguyên giữa hai chân đã ướt đầm.

Trương Tiểu Phúc xuân tâm nhộn nhạo, cực kì thỏa mãn, quả nhiên đáng giá chờ đợi.

Cha Chu cuồng nhiệt hôn cô, nghe tiếng rên rỉ ái muội phát ra từ cổ họng, vật nam tính nóng bỏng đã dựng thẳng gây cho cô cảm xúc dâng trào.

Bàn tay thô ráp nhanh chóng cởi bỏ nút thắt nội y, bắt lấy hai vùng tốt đẹp trước ngực, vừa thô bạo vừa vội vàng xoa nắn, nhào nặn. Hai bầu ngực bị ông chà đạp đến không còn hình thù, nụ hoa mẫn cảm cương cứng. Ông cúi đầu một ngụm ngậm lấy, liếm mút một hồi, bàn tay còn lại chui vào trong quần, sờ đến vùng lây lợi mê người kia, hai ngón tay đâm vào hoa huy*т ướt át.

“Á a...” Cô hừ nhẹ, thân thể mềm mại dưới thân ông khó chịu vặn vẹo, đôi gò bồng đảo vừa bị ông xoa đến trướng, vừa bị đầu lưỡi đùa giỡn đến dễ chịu!

Nghe cô ngân nga, hai ngón tay trong cơ thể cô ra vào ngày một nhanh hơn, mặt dịch tuôn trào mãnh liệt. Lỗ nhỏ bị kích thích đến nước nổi bừa bãi. Mặt cô đỏ rần, nắm chặt quần áo ông, hô hấp càng thêm dồn dập. Ngón tay ông vừa dài vừa to, hai ngón đi vào tựa như kích thích cơn th*т bình thường vậy, hơn nữa còn thô ráp, quấy nhiễu vách non động thịt tạo kích thích mãnh liệt.

Khúc ngân nga của cô quá động lòng người, ông cảm lòng không đầu lại hôn lên miệng nhỏ, ngón tay càng lúc càng nhanh, ngón tay lấp đầy huyết động phát ra tiếng nước, ra ra vào vào, không vài phút đã đưa cô lên cao trào. Thân thể cô co rút trong ngực ông rên rỉ, cầu xin.

“Ba chồng... Ba ba... A a a... Không không cần... A... Ba... A a...” Cô ngửa mặt lên, miệng vô thức kêu loạn, dưới nhịp điệu vội vàng của ông, cô rên rỉ càng lúc càng lớn, đột nhiên miệng dưới mãnh liệt co rút, xiết chặt ngón tay ông không buông, tiếp theo liền cảm thấy một dòng nước ấm trào phun. Khi ông rút ngón tay ra, nước nhiều đến mức làm ướt cả bàn tay ông.

Cô ôm cổ chần chừ, sau khi cao trào, toàn thân vẫn còn hơi rung rẩy, miệng nhỏ phì phò thổi khí bên tai ông. Hô hấp ông dồn dập, ôm chặt cơ thể cô, cấp tốc kéo quần ra, chuẩn bị nhét cơn th*т vào người cô.

“Ba oi... Ba...” Phía trên đột nhiên có tiếng gọi, hai người đang chìm sâu vào dục vọng bùng tình. Toàn thân ông chấn động, hai tay cứng đờ, trong ngực là cô con gái đang bán khoả thân, nam căn dưới thân còn cứng như thiết...

“Ba...” Mặt Trương Tiểu Phúc đỏ bừng, vội vàng kéo khoá áo lên, hướng lên trên trả lời: “Anh Cường, ở đây...” Cha Chu nhìn cô, gương mặt nhỏ nhắn thẹn thùng, cặp mắt ầng ầng, e lệ tránh né ánh mắt ông, trong lòng vừa dấy vò lại vừa hổ thẹn, cố gắng trấn định, ho nhẹ một tiếng.

Chu Cường vội vàng kéo họ lên, thấy cô trên mặt đỏ bừng, lòng cũng chẳng nghĩ nhiều. Cha Chu cúi đầu, đồ vật dưới thân chậm rãi mềm xuống, nhưng hương vị vừa rồi thật sự vương vấn, đan xen mâu thuẫn: một bên thầm ngưỡng mộ xấu xa, không biết xấu hổ, một bên lại nghĩ xa xôi, nếu thẳng ba đến muộn chút nữa...

Chu Cường tìm ông để lấy chìa khoá rồi đi ngay. Để lại đôi nam nữ một củi khô hai mối lửa đơn lẻ ở lại rừng. Nhìn mặt đen của ông ung ung đỏ, trong lòng cô cười trộm, bên ngoài lại làm như đang ngưng ngẫm.

“Ba... Vừa rồi ba... Sao ba lại làm chuyện đó...” Cô cúi đầu hỏi, tựa như sợ ông xấu hổ, bắt đầu đi tìm nắm, sau khi lưỡi hái dọn sạch một bụi cây, phát hiện bụi nấm hoàng kim mập mạp, vui vẻ cất chúng đi. Cha Chu đầu tiên là chột dạ, không biết trả lời thế nào, bỗng thấy động tác của cô, vội vàng ngăn cản.

“Không phải cái thế này!” Ông ngồi xổm xuống ngắt lấy, sau đó ngẩng đầu định dạy cô cách phân biệt, nào ngờ... Ánh mắt ấy làm ông nói không nên lời, con tim vừa bình thường lại bắt đầu loạn nhịp, thậm chí mình già không nên nét, nhìn con dâu thôi mà đập nhanh thế làm gì.

Nhưng đôi mắt của cô như nước mùa thu, bị cô nhìn thế này, ông như trở về thời thiếu niên tuổi mười tám, tình lực dồi dào.

“Ba... Sao ba không trả lời con?” Trương Tiểu Phúc cố ý dùng vẻ mặt ủy khuất nhìn ông: “Ba vừa mới... Ba khi dễ người ta.”

“Ba, sao ba lại khi dễ con?” Cha Chu vội vàng dỗ cô.

“Còn nói không có, vừa mới ôm người ta lại còn sờ...” Cô vừa nói vừa rơi nước mắt. Ông hoảng hốt ôm cô, lấy tay áo chạm nước mắt cô: “Con đâu, sao con lại khóc?”

“Ba lại khi dễ con.” Cô mở to đôi mắt đầm lệ, bộ dạng đằm đằm đáng yêu làm ông hận không thể móc tim moi gan dâng cho cô. Cha Chu vội vàng giải thích: “Con đâu, sao ba nỡ khi dễ con, ba thương con còn không kịp. Vừa mới... Vừa rồi là ba không đúng. Ba cũng không biết mình đã làm gì... Đầu óc giống như bị lửa thiêu đốt...”

“Ba đảm bảo về sao không để xảy ra chuyện này nữa.” Ông đưa tay lên thề, cô nhanh chóng bắt được tay ông, hờn dỗi liếc ông một cái, gục đầu xuống thấp thật thấp nói: “Con không có giận ba, con chỉ bị ba dọa sợ thôi.”

Ông thở phào nhẹ nhõm. Cô hơi ngẩng đầu, mắt ngập nước nhìn ông, chu môi: “Đầu lưỡi và môi bị ba cắn đau.”

Trái tim ông kinh hoàng, ánh mắt dừng trên đôi môi sưng đỏ của cô, sau khi bị ông chà đạp ư? Ông tự trách, thậm chí mình khôn nạn nhưng vẫn không nhận được nuốt nước miếng.

“Ba, chúng ta về nhà thôi.” Cô làm như không thấy bộ dạng mất hồn mất vía của ông, khẽ cười, bỏ hết nắm vào sọt, mang lên vai, bước đi. Cha Chu vội vàng vội đuổi theo: “Con đâu, nắm tay cha. Tránh bị té lần nữa.”

Nói xong ông tiến lên nắm lấy tay cô, tâm tình bay cao bay xa.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cha chồng đang hoảng và anh tư háo sắc

Edit + Beta: Khiết Phan

Đến tám giờ tối, mọi người vác cuốc về nhà thì bữa tối đã được dọn. Trương Tiểu Phúc giục bọn họ rửa tay, sau đó bung nồi canh gà hầm với nấm ra, chỉ ngửi mùi thơm thôi mà cả đám đàn ông đã chảy nước miếng. Chẳng biết là do đồ ăn thơm ngon hay do cô quá mê người nữa!

Chu Cường cầm khăn lau mặt, mắt nhìn cô không tha. Mùa hè trời rất nóng, cô ăn bận mát mẻ. Hiện tại cô chỉ mặc áo ba lỗ đen cùng quần đùi cực ngắn, phở đường cong lồ lộ.

“Em đâu, anh nghe nói con gái thành phố không biết nấu ăn, sao tài nấu nướng của em giỏi quá vậy?” Chu Cường lớn giọng hỏi. Anh vừa mới rửa mặt xong, giờ thấy em dâu thế này, mặt lại tiếp tục thấy khô nóng.

Trương Tiểu Phúc ngẩn người, cười vui vẻ: “Em học đó.”

Đúng là trước kia cô “mười ngón tay không chạm nước. Nhưng ai bảo cô quá háo sắc, nữ nhân vừa ôn nhu vừa giỏi nấu ăn là thủ đoạn tối thượng để chinh phục đàn ông. Khi xác định mối quan hệ với Tư Niên, cô bắt đầu tự học, tuy không bằng đầu bếp thật nhưng lấy lòng dạ dày những người đàn ông này thì không thành vấn đề. Theo đuổi đàn ông cũng phải biết một vài kỹ thuật chứ!

Chu Dũng từ toilet ra, thấy trông mắt Chu Cường nhìn ngực em dâu đến muốn rớt ra, đánh mạnh lên vai anh một cái: “Chú đang nhìn cái gì?”

Chu Cường cười hắc hắc, gãi đầu nói: “Còn không phải do Tiểu Phúc quá đẹp sao.”

Nghe câu anh vừa nói, Chu Dũng gật đầu đồng ý. Em dâu bọn họ có thể nói là người đẹp nhất cả trấn này rồi, không nói cái khác, chỉ nói đến làn da trắng như tuyết, bộ ngực khủng sản chác, đôi chân dài thẳng nuột thôi cũng đã loại hết bao nhiêu là cô gái rồi.

Cô lên lầu kêu cha Chu xuống ăn cơm. Ông sợ trời mưa nên nhanh chóng chạy lên sân thượng lấy được liệu, nghe cô gọi bèn vội vàng chạy xuống.

“Ba đúng là một khắc cũng không chịu ngồi yên nha!” Thấy ông xuống, Trương Tiểu Phúc chạy đến cởi áo khoác giúp ông, mặt dính đầy bùn đất, hài hước nói. Cô quá thân thiện làm ông mất tự nhiên, trong đầu cứ quần quanh hình ảnh ngày hôm ấy... Làm ông không dám nhìn thẳng vào cô.

“Dân quê là thế.” Cha Chu hàm hồ trả lời. Ánh mắt con dâu quá thuần khiết, ông thật sự hổ thẹn hành vi không bằng cảm thụ của mình. May mà con dâu không nổi giận, nếu không ông cũng không biết phải làm sao bây giờ.

“Mau vào ăn thôi.” Cô cười tùm tùm đẩy mấy người vào nhà, sau đó cả nhà cùng ngồi dùng cơm. Cô càng ngày càng thích bầu không khí này, quả nhiên nhiều người ăn chung sẽ rất náo nhiệt, hơn nữa bọn họ chẳng kiên dè mà khích lệ cô, điều này khiến cô thích thú nhất.

Sức ăn của đàn ông rất lớn, trong chốc lát đã chén sạch nồi cơm, may mà cô xào nhiều rau. Chu Cường thấy cô quá ít, ngượng ngùng hỏi: “Sao em ăn ít vậy?”

“Em muốn giữ dáng.” Cô khoác khoác tay.

“Dáng em hoàn hảo lắm rồi.” Chu Dũng trừng mắt, nhỏ giọng tiếp câu, cô nghe xong chỉ cười cười.

Sau khi ăn xong, năm nam một nữ đều ngồi trên sofa phòng khách xem TV, Trương Tiểu Phúc dịch đến bên cạnh cha Chu, vô cùng sấn sát nói: “Ba làm việc mệt cả ngày, để con bóp vai cho.”

“Không, không cần đâu.” Mặt già nóng lên, vôi vàng cự tuyệt, hiện tại ông thấy cô đều chột dạ.

“Không sao đâu.” Trương Tiểu Phúc không thuận theo, bàn tay dán trên vai ông bóp nhẹ vài cái. Bả vai đau nhức của ông vô cùng thoải mái, duy chỉ có bộ ngực cao ngất kia làm ông không được tự nhiên, cái loại cảm giác đụng chạm chỉ cách nhau lớp vải làm tâm hồn ông nhộn nhạo, khơi lại hồi tưởng trong khu rừng, cảm giác khi được nhào nắn bộ ngực sữa mềm mại ấy.

Những người khác hâm mộ không thôi, tuy mang tiếng là xem TV nhưng mắt chỉ liếc nhìn cô. Cha Chu cũng thế, mắt nhìn TV mà chẳng thấy cái gì hết, lại chẳng dám ngó đồng ngó tây, sợ vô tình nhìn đến chỗ không nên nhìn, cô lại còn cố tình cúi đầu hỏi ông: “Ba thấy thoải mái chút nào không?”

“Ừm.” Mùi hương cơ thể cô chui vào mũi làm hô hấp ông loạn nhịp.

Xoa bóp trong chốc lát thì tay cô đã mỏi nhừ, cô lắc lắc tay, thuận thế ngồi xuống cạnh ông, ôm cánh tay, tựa đầu lên vai ông: “Ba ơi, con mệt quá. Ba cho con dựa chút được không?”

Cha Chu sao có thể nói không, mặc cô dựa vào người mình, thân mật ôm lấy cánh tay ông, khí huyết dâng trào cũng không dám nhúc nhích, không biết là hưởng thụ hay là dầy vò.

Trương Tiểu Phúc dựa vào cánh tay rắn chắc của ông, chẳng được bao lâu thì ngủ thiếp đi.

Chu Quý nhin không được, lên tiếng nói: “Ba, Tiểu Phúc ngủ ở đây sợ sẽ cảm lạnh, để con đưa em ấy về phòng.”

Cha Chu trong lòng đang bị dầy vò, nghe vậy lập tức đồng ý. Chu Quý mặt đung đưa bế cô vào phòng ngủ, thấy cô thật sự ngủ say, nhẹ nhàng cùng cô ngã lên giường.

“Em dâu.” Hần nhỏ giọng kêu một tiếng, cúi xuống chà đạp cái miệng anh đào, tay vô si chui vào cổ áo bắt lấy đôi nhũ phong: “Tiểu Phúc.”

Đầu lưỡi quấy phá trên miệng bắt cô tỉnh dậy, vừa mở mắt đã thấy anh đè trên người mình, cô hừ nhẹ đẩy anh ra: “Anh Quý... Anh đang làm gì vậy?”

“Hôn em. Anh nhìn hết nỗi rồi.” Chu Quý thờ dốc, hơi thở nóng hổi phun lên mặt cô, nhìn lâu như vậy rốt cuộc thú tính đã chiến thắng lý trí. Em trai đã không còn, anh phải cố gắng chăm sóc cô, vậy mới không khiến em trai trên trời thất vọng.

“Tiểu Phúc, để anh hôn cái miệng nhỏ của em.” Với sức của anh, chống đối của cô thì xem là gì. Hơn nữa, chỗ mềm mại bị anh nhào bóp đến có phản ứng nhưng ngại những người khác còn ở bên ngoài, động tĩnh quá lớn họ sẽ nghe thấy. Cô bình tĩnh lại, về mặt thận thung: “Anh Quý... Đừng như vậy...”

“Anh chỉ muốn hôn em.” Cả người Chu Quý kè sát cô, mê luyện xoa nắn bộ ngực sữa, nghe cô nhẹ nhàng thờ dốc, càng cảm thấy dầy vò. Anh biết cha còn ở bên ngoài, không thể làm gì quá đáng, đành hung hăng nhào nắn ngực cô cho đã ghiền, thêm hung hăng cắn mút môi cô đến sưng lên mới chịu buông tha.

“Em nghỉ ngơi cho tốt đi, anh ra ngoài trước.” Sợ lưu lại lâu cả nhà sẽ hoài nghi, anh luyến tiếc buông tha đôi môi mềm, đứng dậy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 12: Xe chẵn

Edit + Beta: Khiết Phan

Hai ngày sau là đến phiên họp chợ, bình thường đều là cha Chu đi lên trấn trên, lần này bởi vì Trương Tiểu Phúc tò mò nên ông mang cô theo. Trấn nhỏ cánh thôn Hoa Đào khá xa, tuy rằng trên núi cũng có quốc lộ nhưng sẽ đi xa hơn vì là đường vòng. Mỗi lần lên trấn ông thường đi đường núi, tuy nói là gần hơn cũng phải vượt qua hai ngọn núi mới tới.

Tuy cô đã sớm chuẩn bị nhưng không ngờ nó xa đến vậy, cô mệt bở hơi tai! Đi được một đoạn thì cô dừng lại nghỉ mệt, ông đi một mình chỉ mất ba tiếng đồng hồ, hiện giờ dẫn thêm cô, bốn tiếng sau hai người mới lên tới trấn.

“Xa quá! Nhà mình nên mua một chiếc xe đi cho tiện.” Cô thật sự bội phục mấy người nông dân này, một năm bốn mùa đều đi họp chợ.

“Ừm.” Cha Chu đáp lời, biết con dâu đã mệt muốn chết rồi, sợ là trước nay chưa đi đường xa. Mua xe cũng tốt nhưng tiền trong nhà còn lại không nhiều, phải có kế hoạch mới được.

Thể lực tiêu hao quá nhiều làm cô đói lả, hai người vào quán ăn cơm trưa lúc để lấy lại sức. Ông dẫn cô dạo khắp nơi, trấn này cũng có đến bốn năm con phố, người đi lại không ít. Đến kì là tiểu thương từ bốn phương tám hướng đến họp chợ, sản phẩm bán rất đa dạng.

Cô thật sự ngạc nhiên, ông đi tới đâu cũng có người biết tên. Khác xa trên thành phố, dù nhà cách vách cũng chẳng biết người bên cạnh tên họ là gì.

Cha Chu mua đầy gói trên lưng, mang trên vai cái gói nặng trĩu như thể nhưng bước chân rất vững vàng, không như mấy thanh niên da thịt trắng trẻo chồn đồ thành. Cô không ngăn nổi suy nghĩ sắc sảo của mình, ông đã gần năm mươi mà thể lực còn tốt thế này, công phu trên giường chắc chắn không tồi.

Đi được một đoạn, ông dừng lại nghỉ lấy hơi, thấy cô phía sau mặt đã đỏ bừng, lo lắng hỏi: “Con dâu, có khi nào con bị cảm nắng không?”

Nói rồi đuổi tay kéo cô đến chỗ có bóng râm.

“Con không sao.” Thấy ông mồ hôi chảy ròng ròng, cô cởi nón che nắng quạt cho ông. Nhìn ông uống nước, yết hầu hoạt động lên xuống thật khiêu gợi.

Đang miên man suy nghĩ thì nghe tiếng xe lam xình xịch tiến đến, chợt dừng lại, tài xế nghiêng đầu ra cửa xe hô to: “Ông Chu đứng không?”

Cha Chu nghe vậy, ngẩng đầu thì thấy người cùng thôn, ngại ngừng cười: “Ồ ông Lý đó à.”

Ông Lý lặng lẽ cười một tiếng, hướng ông vẫy tay nói: “Ông cười ngây ngô cái gì đấy? Mang nhiều đồ vậy mà... Mau lên xe đi, tôi tiện đường cho ông quá giang một đoạn.”

Cha Chu vội cảm ơn, lên xe mới phát hiện xe có hai hàng ghế, con cháu nhà ông Lý đã ngồi gần hết chỗ, chỉ dư vị trí trong cùng. Ông không thể bảo chủ nhà người ta nhường ghế, đành cho con dâu người trên người mình vậy.

Ông Lý không nghĩ nhiều, Trương Tiểu Phúc không có ý kiến, duy chỉ có cha Chu hơi khác thường, làm ra vẻ bình thường để con dâu ngồi trên chân ông. Sau khi đóng cửa xe, cô theo bản năng thắt dây an toàn lại, kéo gần khoảng cách của hai người.

“Xuất phát!” Ông rít một điều thuốc, bật chìa khoá, khởi động động cơ, xe bắt đầu chạy như bay trên đường núi hoang vắng.

Con dâu ngồi trên người mình, dây an toàn buộc hai người dính vào nhau. Mặt ông nóng lên, may là làn da ngâm đen đã che giấu giúp ông. Ông không dám nhúc nhích, tay chẳng biết để đâu cho phải.

Lúc đầu còn ở lộ lớn, không có chuyện gì xảy ra. Đến khi vô đường núi, xe kịch liệt rung lắc.

Cặp móng tròn trịa của con dâu nhịp điệu gấp ghe của xe mà ma sát lên cơ thể ông. Ông cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng cố tình mùi hương từ cơ thể mềm mại của cô cứ phảng phất bên mũi kết hợp với xe rung lắc, quá nhiều điều kiện “thuận lợi” khiến phản thân ông cương cứng.

Hôm nay cô mặc chiếc váy dài màu xanh ngọc, chân váy rộng thùng thình, ngồi trên đùi ông không đến vài phút, cô phát hiện có vật cộm chìa thẳng lên mông mình.

Trương Tiểu Phúc quay đầu nhìn lại, kinh ngạc trong mắt phán cha Chu không chỗ dung thân, muốn giải thích lại không mở miệng được. Ông không dám nhìn cô, nhìn ra cửa làm như ngắm phong cảnh bên đường, âm thầm muốn dịch chuyển chỗ khác, mặt đường gấp ghe phối hợp với xe giúp vật nam tính trong đũng quần ông ma sát dữ dội, kích thích đột ngột to lên.

Cha Chu mặt đỏ tai hồng, tim muốn nhảy ra ngoài, hô hấp nóng rực không ngừng phun bên tai Trương Tiểu Phúc, hai mắt bên da mặt trắng nõn nổi lên một mảnh phấn hồng.

Ông nuốt ngụm nước miếng, cặp mắt chậm rãi di chuyển trên vùng da thịt mịn màng, ghé qua vòng cung nhu hòa của chiếc cằm, đôi má hồng ngậm ngựng, cuối cùng đến hai cánh hoa đỏ thắm.

Dù cô đưa lưng về phía ông nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt nồng nhiệt của ông, trái tim đập diu hưng phấn. Phần ngại có người trên xe, cô cái gì cũng không dám làm. Cây thiết bóng nóng rực chìa thẳng vào mông cô. Cả hai đều ý loạn tình mê, phía dưới mơ hồ một mảng ướt đầm.

“Phía trước là đường xuống dốc, nắm chặt!” Ông Lý đột nhiên quát lớn.

Cha Chu cũng biết phía trước nhiều ổ gà, một tay ông nắm chặt tay vịn, tay còn lại ôm lấy eo cô, thế mới biết eo cô nhỏ nhắn cỡ nào!

Xe lao xuống con dốc, cảm giác thân thể cô đang chúi về phía trước, ông thắt chặt vòng tay, ngực kề sát lưng cô, theo sự chấn động của xe, mông no đủ của cô không ngừng ma sát cự long bên dưới, nó đã hưng phấn đến nỗi muốn xé toạc đũng quần mà chui ra.

Qua khỏi đoạn dốc, hai người cũng không dám nói chuyện. Trương Tiểu Phúc nắm chặt tay vịn, khắc chế tiếng rên rỉ. Nhưng cái vật nóng hổi đó cứ cò cọ ở khe mông, cơ hồ muốn bức điên người khác.

Gió núi cứ thổi tạt vào qua khung cửa sắt, trán ông lại đầy mồ hôi. May mà con dâu không rên ra tiếng, nếu không ông chẳng còn mặt mũi mà nhìn ai.

Hành trình vừa thống khổ vừa kích thích nhanh chóng kết thúc. Sau khi thả hai người họ ở chân núi, ông Lý lái xe đi mất hút.

Cả con đường chỉ còn lại ông và cô. Ông cống cái gối trên vai, không dám nhìn cô, cái lều dưới thân vẫn dừ dội như cũ. Cô giả bộ không thấy vẻ mặt trốn tránh của ông, cái cô muốn là ông phá tan tuyến phòng thủ cuối cùng này, thế mới thú vị.

Phản ứng của cô làm lòng ông dâng lên nỗi mất mát không nói nên lời.

Họ tạm nghỉ hai lần trước khi về tới nhà. Nhà không một bóng người, mấy anh em họ đã lên núi làm việc chưa về. Đi bộ hết nửa tiếng, váy áo đã bị mồ hôi làm cho ướt hết.

Mồ hôi nhót nháp thật khó chịu, cô nhanh chóng lao vào phòng tắm. Cởi phăng hết quần áo, xả nước vòi sen. Tay sờ xuống vùng tam giác giữa hai chân, quả nhiên nước nổi lênh láng.

Sau khi tắm gội sạch sẽ, cô mới nghĩ đến mình quên mang theo quần áo. Mở toang cửa sổ, la lớn: “Ba ơi! Giúp con với!”

Ông đang dẹp đồ trong tủ, nghe tiếng cô, cho rằng có chuyện gì, vội vàng xông lên lầu, lúc này mới phát hiện cô đang tắm rửa.

“Sao thế con?” Cửa thủy tinh tuy mờ nhưng vẫn thấy được dáng người cô, ngọn lửa riu riu trong ông lại bùng cháy.

“Con quên lấy quần áo. Ba mang cho con một bộ nha.” Cô đi tới cửa, nhẹ giọng hỏi câu. Cha Chu vội vàng đi lấy quần áo, cô mở hé cửa, duỗi tay cảm lấy quần áo. Ông định rời đi thì nghe tiếng hét lớn.

“Con dẫu...” Ông sợ hãi đá tung cửa, và rồi ngã người.

Trương Tiểu Phúc lúc này đang quỳ ngồi trên mặt đất, vì ông đột nhiên xông vào mà mở đôi mắt to ngơ ngác nhìn ông.

Trông mắt ông muốn rớt ra, cô trần trụi quỳ ngồi nơi đó, nhũ phong đầy đặn không gì che đậy. Thấy ông, vật nhỏ vội vàng dùng tay che chắn. Cô che như thế càng thêm dụ hoặc, nơi riêng tư giữa hai chân bại lộ, che phía trên là nhúm lông mao mượt mà.

Bốn mắt nhìn nhau nói không nên lời. Nhiệt độ trong phòng tắm ngày một tăng cao, ông chậm rãi ngồi xổm xuống.

“Tiểu Phúc sao lại bất cần vậy.” Nhìn hai cánh môi vì thờ dốc mà khép mở, tái tim ông đập liên hồi, đưa tay muốn nâng cô dậy.

Đôi tay giữ lấy vai cô, dục vọng dưới thân kêu gào làm ông siết chặt lấy cô. Cô nhũ mảy, than đau ông mới giật mình thả lỏng.

“Mặt sần tron quá.” Cô rử mắt, tự giác bắt lấy tay ông. Cha Chu hơi cúi đầu, phát hiện núi tuyết đang nhẹ nhàng rung động, hình ảnh này làm phân thân ông cương đến phát đau.

Trong mắt ông chỉ toàn là tình dục, cô mừng thầm. Nhân lúc ông nâng cô lên, cô cố ý khụy xuống.

“Con dâu.” Cha Chu vội vàng ôm lấy cô, thân hình trần trụi nằm gọn trong ngực ông, tay ông đã ôm trọn vòng eo, da thịt bóng loáng, mát rượi.

“Đầu gối con hơi đau.” Cô nhào vào lòng ngực ông, mảy hơi chau, đôi mắt đầy nước, khuôn mặt động lòng người, cánh môi khẽ run nhẹ như quả dâu tây đang mời gọi người đến hái. Ông đẩy cô vào tường, hung hăng ngắt lấy quả dâu tây mọng nước kia.

“Đừng... Ừm...” Cha Chu quá mãnh liệt làm trái tim cô sung sướng không thôi. Cô chính là thích đàn ông thô bạo như vậy!

Đôi môi mềm như liều thuốc kích thích, ông quên sạch mọi thứ xung quanh.

Ông lao vào cô như dã thú tới mùa động dục, cơ khát liếm mút, không một kỹ xảo, chỉ dựa vào bản năng mà chà đạp cánh môi ngọt ngào, tham lam gặm cắn, muốn nuốt cô vào bụng.

Trương Tiểu Phúc rùng mình, khoái cảm đánh úp khiến hai chân muốn nhũn ra, hai tay cảm lòng không đậu ôm lấy cổ ông.

Hơi thở đàn ông thuần túy vây quanh, hô hấp như bị ông cướp mất, vách tường lạnh băng trên lưng cũng không đủ dập tắt ngọn lửa dục vọng.

“Cái miệng con thật ngọt. Chỗ này lại lớn, sờ thoải mái nhất.” Cha Chu bận rộn chơi đùa hai quả mật đào, miệng cũng không ở không, hai mắt bị tình dục thêu đốt, thờ hờn hển.

“Ừm...” Cô hàm hồ phát ra âm thanh trong ngực ông. Đầu lưỡi nhiệt tình liếm, điên cuồng hút cái lưỡi thom tho của cô. Hai người môi lưỡi triền miên, cảm giác lạ lẫm truyền lên từ lòng bàn chân, tê dại đến mức cô đứng không vững. Hai hai khối tuyết trắng không những bị chà đạp đến phát đau mà còn bị nhuộm thành màu hồng phấn.

Thanh âm rên rỉ yêu kiều, dục vọng trong ông mãnh liệt trào dâng. Bàn tay di chuyển xuống vùng đất lầy lội, vừa lúc ngón tay ông muốn đâm vào thì nghe tiếng gọi bên ngoài: “Ba, em dâu, hai người về rồi à?”

Nghe tiếng bước chân sắp tới gần, cha Chu cả kinh, nghe ra tiếng của Chu Quý, ông tỉnh con dục vọng, nhìn mặt con dâu đỏ bừng, nhanh chóng vọt ra ngoài.

“Ba đang làm gì vậy? Con gọi hoài không nghe ba trả lời?”

“À, ba đang quét dọn ban công nhà tắm.”

Âm thanh bên ngoài dần xa, Trương Tiểu Phúc thờ phào nhẹ nhõm, mở cửa sổ cho gió thổi vào, mặc quần áo ra khỏi phòng tắm, ai ngờ bị Chu Quý chặn ở cửa.

“Em dâu, mới vừa rồi em với ba ở trong này làm gì?” Chu Quý ôm lấy cô không buông, vẻ mặt ái, nhìn môi cô hồng hồng, híp mắt nói: “Nếu anh không lên tiếng, em liền đề cho ba khi dễ em hử?”

Giờ thì Trương Tiểu Phúc mới biết vừa rồi là anh cố tình làm hồng chuyện tốt của mình. Mặt cô ửng hồng lên, liếc anh một cái: “Anh nói bậy gì đó. Ba không có khi dễ em, anh mới là người khi dễ em. Anh còn nói bậy em sẽ không để ý đến anh nữa.”

Cô gỡ tay anh định đi ra, Chu Quý ôm cô từ phía sau, tay còn tái tái mấy trên ngực cô, thờ dốc: “Đừng... Đừng không để ý tới anh, là anh sai. Còn không phải do anh tư quá nhớ em sao.”

Anh cúi đầu mút vành tai cô, trong đầu lại suy nghĩ, anh vốn còn cô kỵ thẳng út qua đời, không ngờ ông già còn không biết xấu hổ hơn, ban ngày ban mặt đã muốn đề em dâu trong phòng tắm. Nếu lúc này anh không lên tiếng thì chắc giờ họ đã hoà làm một rồi. Sớm biết anh đã chẳng thêm kiếng dè cái rắm, lãng phí hết bao nhiêu là thời gian.

Tuy hơi bất ngờ rằng người ba đang hoàng của mình lại có thể làm ra những chuyện thế này, nhưng có thể lý giải, bọn họ toàn những người đàn ông sung mãn, tịch mịch, bồng trong nhà xuất hiện một bóng hồng diễm lệ, nói không động lòng mới là lạ, quan trọng là ai lớn mặt hơn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: “Làm” trong phòng bếp + Chui vào chăn cô lúc nửa đêm

Chiều nay, trời đột ngột đổ mưa to, mấy người đang làm việc vội vàng về nhà, tuy sắc trời còn tím sớm nhưng mọi người đều lên lầu nghỉ ngơi, chỉ có Chu Quý mang chút tâm tư riêng bảo muốn giúp em dâu nấu cơm. Anh xuống bếp thì thấy cô đang mặc tạp dề chạy tới chạy lui.

Bình thường cô nấu cơm ở lầu hai, hôm nay bởi vì sét đánh cúp điện, đành phải xuống phòng bếp nấu cơm củi. Tuy đã nấu một vài lần nhưng cô vẫn chưa quen lắm, mới nhóm lửa mà mặt cô đã dính đầy tro. Đến khi bắt lửa, cô đến phòng chứa củi ôm thêm củi đặt vào thì bị xước.

Chu Quý vừa mới xuống lầu thì nghe tiếng kêu sợ hãi của cô, vội vàng vọt vào phòng chất củi: “Em dâu, sao thế?” Trương Tiểu Phúc hơi dẩu môi, duỗi bàn tay trắng nõn ra: “Cháy máu rồi.”

Chu Quý chỉ thấy ngón tay trỏ của cô hơi rướm máu, nhẹ nhàng thở ra, sau lại đau lòng. Bọn họ da dày thịt béo, làm việc bị thương cũng không có vấn đề gì, cô thì khác. Nhìn cô nước mắt lưng tròng, anh ngậm ngón tay cô vào miệng.

Mặt cô đỏ lên nhưng cũng không giẫy giụa. Chu Quý tham liếm vài cái: “Vậy sẽ không chảy máu nữa.”

“Thứ này em đừng chạm vào. Đêm nay com anh nấu cho.” Nói xong anh rình vài khúc củi to ra ngoài.

Cô không cự tuyệt. Cô ghét nấu ăn ở đây, khắp nơi đều bám khói bếp, sờ vào là dính tay. Cô ngồi xỏ ở một bên nhìn Chu Quý cời áo khoác, vén tay áo, rửa nồi vo gạo một cách linh hoạt.

“Anh tư cũng biết nấu cơm hả?” Cô tò mò hỏi. Chu Quý cười hắc hắc: “Đàn ông vùng quê này ai không biết nấu cơm. Tuy món anh nấu không tinh xảo như em dâu nhưng mùi vị chẳng kém đâu.”

Cô trang trí đĩa thức ăn rất đẹp, cả mâm cơm trình bày rất chinh chu. Đúng là ban đầu cả nhà không quen nhưng dần dà, họ cũng bị ảnh hưởng ít nhiều.

Lửa trong lò cháy khá lớn, Chu Quý và cô cùng trò chuyện. Đôi mắt anh lại không dừng đắn đo xuống đùi cô. Cô ngồi khá gần bếp lửa, khuôn mặt đỏ hồng, trông rất phân chiều ngon lửa.

“Sao anh lại nhìn em?” Trương Tiểu Phúc hơi cau, trừng mắt.

“Bởi vì em dâu rất xinh đẹp.” Chu Quý luôn miệng cười, bất chợt anh đứng dậy đi về cô lên. Trương Tiểu Phúc hoảng sợ kêu lên, phát hiện anh đang di chuyển đến bàn gỗ.

“Anh làm gì vậy?” Trương Tiểu Phúc trừng mắt nhìn anh. Tên gia hỏa này chắc không gan đến vậy đâu, cô nghĩ.

Cánh tay sau lưng cô dùng chút lực làm ngực cô dán chặt vào anh. Tay còn lại rút mấy tờ khăn giấy trên bàn, nhẹ nhàng lau mặt cho cô.

Trên mặt cô dính chút lọ, anh thấy hơi chướng mắt. Cô bị động tác dịu dàng của anh làm xao xuyến. Nhìn ánh mắt e lệ của cô, anh ngứa ngáy trong lòng.

Ánh mắt của anh quá nóng bỏng, hô hấp cô đột nhiên dồn dập lên. Chu Quý không nhiều lời, một tay đẩy cô ngã xuống bàn, thân thể cao lớn lập tức đè lên. Hơi thở nam tính của anh làm cô choáng váng. Anh hung hăng chiếm giữ đôi môi mềm, trao cho nhau nụ hôn vừa kịch liệt vừa nồng cháy. Dục vọng trong anh đã được khơi mồi.

Bàn tay tham lam xoa nắn đôi tuyết trắng, lực đạo thô bạo mang đến cho cô cảm giác mãnh liệt khác thường, ngực cô càng thêm phập phồng, hô hấp càng thêm nặng nề.

“Em dâu... Anh nhớ em muốn chết.” Chiếc lưỡi nóng rực càn quấy khắp mọi nơi, đầu lưỡi giao nhau mãnh liệt làm cô rùng mình. Nghe thanh âm rên rỉ mê người của cô, nam căn nhanh chóng ngậm đầu, vươn thẳng.

Chu Quý giật mạnh cổ áo lên xuống, nội y bị kéo xuống theo giúp hai khối khổng lồ trước ngực được tự do, nhũ hoa đỏ búng đã sưng to. Anh nhanh chóng cúi xuống thưởng thức. Hai ngón tay vô si ngắt nhẹ nụ hoa làm cô thấy hơi đau.

“Em dâu, sao em ăn ít mà chỗ này vẫn to vậy?” Anh không quên thắc mắc. Trương Tiểu Phúc hai má ửng hồng, chỉ còn biết rên rỉ, vịn vịn trên bàn, sao nghe được anh nói gì mà trả lời.

Chu Quý lại hôn môi cô, đầu lưỡi tàn sát bờ bãi khoang miệng nhỏ, càn quét hết các khu vực mẫn cảm. Một tay tiếp tục chơi đùa hai quả cầu tuyết, tay còn lại tiến vào giữa hai chân, sờ xuống mới phát hiện cô không mặc quần lót.

“Em dâu, sao em không mặc quần lót?” Anh mừng thầm không lẽ cô cố tình mặc vậy chờ mình đến thân mật? Ý nghĩ này vừa đến thì anh lập tức bác bỏ, em dâu rất thuần khiết, không thể nào là loại người phụ nữ đó.

“Em quên.” Cô trả lời tùy ý.

Chu Quý vén váy cô lên, bàn tay khê vuốt khắp nơi. Vết chày hình thành do nhiều năm lao động ma sát với làn da mềm mại làm cô thấy ngứa.

Ngón tay anh viếng thăm mật động lay lộn, bên trong trơn trượt, ngón tay chỉ tùy ý quấy nhiễu thôi mà đã dính đầy chất lỏng trong suốt. Chu Quý mất hết kiên nhẫn, gấp gấp kéo khóa quần, cầm cây gậy lớn cọt nhẹ cửa huyết bôi trơn, thuận thế “ọt” một tiếng xâm nhập.

Hai nơi tư mật kết hợp nhảy mắt làm họ rên rỉ thỏa mãn. Cơ thể cô đã sớm tích tụ đến nỗi điên, rốt cuộc cũng bị đồ vật kia tiến vào, quá sáng khoái! Cũng như cô, Chu Quý đã hưng phấn đến sắp nổ điên, sau khi cắm vào, anh tách đôi chân cô ra lớn hơn, còn th*nh mạnh mẽ thọc vào rút ra.

“Ha... Hô... Ha... Em dâu... Bên trong thật chặt... Thoải mái quá...” Hay tay anh đè trên bắp đùi cô, thờ hờn hờn. Tiểu huyết của cô vẫn tuyệt vời như vậy, chặt khít như xử nữ, anh xem chút buông vũ khí đầu hàng.

Nhưng anh nhìn lại được, lâu rồi mới được cùng cô ân ái, anh phải chứng tỏ khả năng của mình chứ. Với suy nghĩ như vậy, con quái vật bên dưới sắp nhập càng nhanh, càng sâu hơn, va chạm đến nỗi bàn gỗ không ngừng lay động kéo cả kéo kẹt. Hình ảnh bộ ngực trần đung đưa, nhũ hoa đập dòn kia vừa hương diễm, vừa không kém

phần dâm dăng.

“Úm... Úm... Anh tư... Anh tư..... A ha... Anh tư nhẹ thôi...” Hai tay cô nắm chặt lấy mép bàn, hai chân chẳng biết thẹn mờ rộng nhất có thể. Anh dùng lực quá mạnh, cón th*at đâm thọt hoa tâm không thương tiếc, khoái cảm mãnh liệt làm cô dục tiền dục tử. Cô vừa thống khổ vừa sung sướng, rên rỉ càng lúc càng lớn, may mắn những người khác đều trên tầng năm, không thì đã phát hiện ra rồi.

“Em đâu thấy sướng không?” Anh có ý hỏi.

Kích thích mãnh liệt dưới thân làm cô co rút run rẩy, hai mắt ầng nước mắt, không biết mình đang nói gì: “A... A a... Sướng quá...”

Đầu năm không ngừng đội lên hoa tâm, bụng nhỏ trướng trướng khiến cô thấy khó chịu. Tóc va chạm càng lúc càng nhanh.

Chu Quý mở cở trong bụng, ôm cô ngồi dậy, để hai chân cô vòng lấy eo anh, cúi người chiếm lấy môi cô.

“Đừng...” Tiếng rên rỉ của Trương Tiểu Phúc bị anh chặn kín. Đầu lưỡi lần nữa tiến vào cùng cô dây dưa, khiêu vũ. Vật to lớn phía dưới cũng không kém cạnh, giống như cây đuốc to lớn xò xuyên qua cơ thể cô, “cán đuốc” dừ tợn không ngừng ma sát vách động, cửa huyết nhỏ hẹp theo động tác đưa đẩy mà không ngừng khép lại rồi căng ra.

Hai tay cô đặt trên cổ anh, cái lưỡi phấn nộn chủ động triển miên. Kỹ xảo của cô lợi hại hơn nhiều, bất quá cô không thích hoàn toàn ở thế chủ đạo, có chăng là người đàn ông cô thích bị cô quyến rũ đến chủ động tới triển, thế nên cô cố ý khi ngênh đòn còn kháng cự, thành công kích thích ham muốn chinh phục của đối phương.

Chu Quý bắt mắt khi cô né tránh, giữ lấy cái ót của cô, đầu lưỡi gât gao truy đuổi cái lưỡi nhỏ, tham lam đoạt lấy nước bọt, hung mãnh như dã thú, thẳng đến lúc cô thờ hồn hên xin đầu hàng, anh mới buông ra.

Anh ôm cô thay đổi tư thế, một chân cô chạm đất, một chân đặt trên ghế gỗ, cô thật tiến vào từ bên hông.

Vì tránh kéo mình té ngã, cô bấu chặt lấy anh, bầu ngực bên trên mớ quần áo hỗn độn lắc lư theo nhịp điệu va chạm của anh.

Cơm đã chín, lửa to làm bọt nước “ục ục” vỡ tan văng nước khắp nơi. Chu Quý không thể không đẩy tốc độ nhanh hơn.

“Úm m... A a... Không không không được...” Cô đã không thể đứng thẳng nổi, tiểu huyết nóng rát, hoa tâm bị đình đến tê dại, khoái cảm mãnh liệt lần lượt truyền đến, cô thật sự chịu không nổi kích thích như vậy.

Thân thể cô lại run rẩy, tiểu huyết co rút lại mãnh liệt, Chu Quý phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú trong cỏ huyệt, đem hết tinh hoa đưa vào nơi sâu nhất của cô.

t*ng trùng nóng hồi phun xối xả vào từ cung mang đến kích thích làm cô run lên, hai chân tê dại mất hết sức lực.

Chu Quý ôm chặt lấy cô, sau khi dư vị qua đi, anh run rẩy giúp cô mặc quần áo, rút khăn giấy lau đi dịch đục giữa hai chân, xong xuôi anh bế cô nằm lên ghế trúc, tiếng lại bập lò bốt lửa lại.

Dục vọng được thỏa mãn, cô lười biếng nhìn Chu Quý vội vàng xào rau. Nhìn cô như “lão Phật gia”, trong lòng Chu Quý dâng lên cảm giác là lạ, ngọt ngào và nhẹ nhàng, chỉ cần nhìn em đầu thế này thôi anh cũng đã thỏa mãn.

Đương nhiên, anh cũng không ngại làm thêm chuyện gì đó.

Cô tự nhiên hiểu anh đang nghĩ gì. Tuy rằng không phải ai cô cũng thích nhưng cô thật sự cao hứng khi người khác yêu thích mình.

Mưa tạnh thì trời đã tối đen, điện vẫn chưa có. Nền thấp sát đầy nhà, mấy người còn lại bắt đầu xuống nhà ăn cơm. Sáu người cùng ngồi trên một cái bàn, anh ngồi cạnh cô, không ngừng gấp giò heo vào chén cô: “Tiểu Phúc, nghe nói ăn da heo tốt cho làn da phái nữ lắm, em ăn nhiều vô.”

Chu Dũng bên cạnh cười lớn: “Thằng tư bình thường toàn giành ăn giò heo. Sao nay có lòng tốt gấp cho em đầu hết thế này. Từ khi nào mà chú hào phóng quá vậy?”

Trước kia trong nhà sau Chu Tư Niên ra, Chu Quý là người nhỏ thứ kế. Trong mắt anh, người em trai này rất keo kiệt, cứ thích giành thức ăn ngon của cả nhà.

“Anh hai nói vậy gì đó? Giờ Tiểu Phúc là người phụ nữ duy nhất trong nhà, em tốt với em ấy chút thì có làm sao? Chắc anh thấy Tiểu Phúc ăn ngon miệng như vậy, anh không được ăn nên ghen tỵ chứ gì.” Từ lần ăn ái đầu tiên anh đã nhận định, Tiểu Phúc chính là người phụ nữ của anh rồi.

Chu Dũng thấy cô có nhin cười, tức đến mức ra khỏi lỗ tai, định lên tiếng cãi lại. Cha Chu nhúu mày nhìn hai người một cái, hai anh em lập tức ngậm miệng lại.

“Tuy biết là tốt cho da nhưng cũng không nên ăn nhiều.” Cha Chu gấp một khoanh bắp bỏ vào trong chén cô. Mấy người còn lại cũng không kém cạnh.

“Mọi người muốn nuôi em thành heo hả?” Trương Tiểu Phúc buông đũa nhìn bọn họ: “Về sau không an được gấp đồ ăn cho em, em có tay mà!” Thật là, trên bàn ăn còn tranh sùng cái gì không biết.

Thấy mấy người không hề răng, cô cười, gấp miếng thịt to nhất trong chén bỏ sang cho cha Chu: “Ba làm việc vất vả, ăn thịt nhiều mới có sức.”

Cha Chu cảm động, không cự tuyệt, thầm nghĩ: con dâu đúng là vừa hiểu thuận vừa hiểu chuyện. Chu Quý ở một bên hệt hăng, rõ ràng mình mới là người cùng cô thân mật, sao cô lại bất công thế chứ.

Buổi tối không điện, sau khi dùng cơm xong, cả nhà đi ngủ sớm.

Trương Tiểu Phúc đang ngủ ngon lành, đột nhiên cảm thấy có bàn tay sờ loạn trên người mình. Cô giật mình thét chói tai: “Ài!”

“Là anh! Đừng la lớn!” Chu Quý che miệng cô lại. Trương Tiểu Phúc mở đèn tường, kéo chăn ra, trừng mắt nhìn người đàn ông không biết chui vào trong chăn cô tự lúc nào, giận dữ nói: “Đêm hôm khuya khoắt, anh về phòng đi!”

“Chính là do đêm hôm khuya khoắc anh mới ở đây!” Chu Quý cười gian tà, kéo chân đắp lên hai người, bàn tay ôm eo cô liền sờ loạn lên, hôn lên cổ cô, thờ hồn hèn nói: “Tiểu Phúc, anh nghĩ về em đến ngủ không được. Ta ngủ cùng nhau được không?”

Trương Tiểu Phúc trừng mắt. Tốt lắm, mới mấy ngày mà miệng lưỡi trơn tru hẳn lên, chẳng kém mấy thanh niên trong thành phố: “Nói hươu nói vượn, anh không đi ra em kêu lên cho coi.”

“Vợ yêu sẽ không làm như vậy.” Chu Quý nắm lấy tay cô, cúi đầu hôn mấy cái lên môi, dục hòa trong mắt cơ hồ đem cô đốt cháy. Anh lại hôn tiếp, bà tay xấu xa bóp loạn ngực cô. Thấy hô hấp cô ngày càng nặng nề, anh thừa biết cô chỉ là miệng nói vậy chứ trong lòng không nghĩ vậy.

“Anh kêu ai là vợ đó? Em là vợ của em trai anh đấy. Anh không đi em kêu ba.” Trương Tiểu Phúc ra vẻ tức giận. Chu Quý chẳng những không sợ hãi mà còn cảm thấy ngứa ngáy.

“Nó đi rồi, từ nay em là bà xã của anh. Anh sẽ thay nó ‘yêu’ em.” Anh mở dây áo choàng ngủ, cúi đầu nhẹ mút cổ cô, mút đến khi cô rùng mình vì tê dại. Chẳng để cô kịp nói gì, anh mở hai chân cô ra, xông thẳng vào.

“Á...” Cô nắm chặt chân.

Vật thô to mạo muội đi vào như vậy làm tiểu huyết căng đến tràn đầy, lại đau lại trướng.

Cơ thể nóng hực của anh kề sát cô, cứng rắn ngực không được ma xát bầu ngực đầy đặn, eo bụng rắn chắc bắt đầu dùng sức.

Theo tốc độ thọc vào rút ra càng lúc càng nhanh, Trương Tiểu Phúc không tự chủ ôm chặt lấy vòng eo rộng lớn, hai chân câu lấy anh, bàn tay vuốt ve tấm lưng trần trụi, từng khối cơ lồi lõm phập phồng, chỉ cần nhẹ vỗ về là biết trong đó có lực biết bao.

Anh dừng mãi luật động, khoái cảm ngày một trào dâng cao hơn. còn th*t mỗi va chạm đều làm bụng cô hơi gồ lên, đầu nắm đột phá cửa tử cung, thô bạo đâm thẳng vào bên trong tử cung quấy nhiễu.

“Thoải mái không em?” Anh hỏi. Cô đã mất hết ý thức, mắt cô trợn trắng lên vì kích thích quá độ, lắc đầu theo bản năng.

Chu Quý thấy cô lắc đầu, càng thêm mạnh mẽ thô bạo, quy đầu hận không thể thọc xuyên bụng cô. Cả người cô co rút lại, tử cung như sắp bị anh phá rách, cô ngất đi trong sung sướng tột cùng.

“Tiểu Phúc, Tiểu Phúc?” Chu Quý gọi tên cô, tiếp tục đập hơn mười mấy cái nữa. Trương Tiểu Phúc chậm rãi mở đôi mắt đang mê ly, thăm mắng anh cảm thú.

Thấy cô tỉnh lại, Chu Quý yên tâm, hôn lên khoe môi cô: “Chờ một chút, anh sẽ nhẹ nhàng.”

Động tác của anh đã chậm đi nhiều. Ngược lại cô lại không muốn thế, cố ý co rút tiểu huyết kẹp lấy đồ vật của anh, quả nhiên anh lại mất khống chế một lần nữa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thẳng đến khi hai người đều mệt nằm liệt giường mới thỏa mãn.

Chờ đến hừng đông, Chu Quý mới bị cô đá ra khỏi phòng. Anh phóng ra cửa sổ, nhảy qua ban công trở về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bị anh cả “làm” đến mất khống chế ở ruộng bắp

Edit + Beta: Khiết Phan

Dần dà từ đêm ấy, Chu Quý mỗi đêm đều nhảy qua ban công vào phòng cô, cùng cô quay cuồng trên giường. Chuyện phòng the được thỏa mãn, nét mặt cô ngày một toả sáng, cho dù vậy, cô vẫn thấy trống vắng. Dù biết khả năng của Chu Quý rất mạnh, nhưng mĩ vị dù ngon đến mấy ăn riết cũng thấy ngán, cô không kiềm lòng được, khát khao những người đàn ông khác trong nhà.

Vài ngày gần đây do việc đồng áng khá vội vã, mấy người đàn ông cũng không thường xuyên về nhà ăn cơm trưa, cô bèn nhận nhiệm vụ mang cả mèn cơm cho họ mỗi ngày.

Trưa nay, vẫn như thường lệ, cô đội nón che nắng mang giỏ mây đựng đồ ăn đi đưa cơm. Mặc ai xem “tháng giêng là tháng ăn chơi”, những người đàn ông nhà cô vẫn chăm chỉ, miệt mài làm việc. Cô đặt giỏ cơm xuống cái chòi xây tạm để đựng dụng cụ này nọ, cất tiếng gọi mấy người bọn họ.

"Cha, anh Quý, anh Cường, mọi người mau đến ăn cơm!" Nhìn xung quanh vườn trái cây không thấy Chu Siêu đầu, cô bèn hỏi.

Chu Dũng vác cuốc vào, lau mồ hôi nói: "Anh cả còn ở trên núi thông miệng giếng, đào mương dẫn nước xuống đây, để anh gọi anh xuống ăn cơm!"

"Anh Dũng cứ nghỉ tay ăn cơm, để em đi gọi anh cả xuống cho." Cô đưa cái quạt nan trong tay cho anh, xung phong lên núi gọi người.

Chu Dũng nhìn đôi chân trắng nõn của cô đến phát ngốc, lau lau mồ hôi trên cổ rồi nói: "Ba xem em dâu, đến thôn mình phơi nắng cả năm rồi mà da vẫn trắng tinh, chứ không đen đúa như mấy cô thôn mình."

"Con gái trong thành phố người nào cũng trắng như thế hết." Chu Quý lên tiếng, vẻ mặt đắc ý. Anh nghĩ thầm: chẳng những trắng, sờ vào còn mịn màng như là tơ lụa vậy.

Cha Chu liếc hai người bọn họ một cái, bảo: "Mấy đứa đừng lêu, chuẩn bị ăn cơm."

Trương Tiểu Phúc dọc theo đường mòn lên đỉnh núi, ven đường thấy một cái rạch nhỏ, nước từ thượng nguồn chảy xiết xuống. Cây nông nghiệp trồng trên núi này phát triển tươi tốt đều nhờ nước từ cái giếng trên đỉnh núi. Cây cối trên đỉnh núi khá thưa thớt, Chu Siêu cúi trần, mặc quần đùi, tay thoăn thoắt nhô cổ đại quanh miệng giếng, sẵn dọn mớ lá cây mục rửa.

"Anh cả!" Cô lặng lẽ đến phía sau anh, tay chụp nhẹ lên vai gọi dọa Chu Siêu nhảy dựng. Sau khi ngoảnh đầu lại thấy cô, anh nhe răng cười, da mặt ngăm đen kết hợp cùng hàm răng trắng trông anh có chút ngốc.

"Sao em lại lên đây?" Anh gãi gãi mái tóc ngắn, tiếp tục ngồi xổm xuống nhỏ cỏ.

"Em lên gọi anh xuống ăn cơm." Trương Tiểu Phúc cũng ngồi chồm hổm xuống bên cạnh anh, nhìn chăm chăm vào miệng giếng. Chỉ thấy: thân giếng hình trụ cao được xây nên từ nhiều khối đá, nước giếng trong thấy đáy khoát tay vào thấy lạnh thấu xương. Cô dùng hai tay bùm nước lên, liếm môi cảm khái: "Nước này mát quá."

"Trước kia lúc chưa có hệ thống nước sạch, nước sinh hoạt ở nhà mình toàn dẫn từ giếng này xuống đó. Dù cho trời có khô hạn đến mức hạn hán thì giếng này luôn đầy nước." Chu Siêu trốn tránh không nhìn vào cô.

"Thật hả anh?" Cô cười tùm tùm nhìn anh, một tay vịn miệng giếng, tay kia nghịch làn nước mát lạnh. Chu Siêu khoát nước rửa tay, hướng cô nói: "Em đừng nghịch, cẩn thận ngã đấy."

Cô gật đầu đứng dậy, không chú ý huyệt chân, ngã sấp xuống, may có Chu Siêu nhanh chóng ôm lấy. Cô hoảng sợ, ngẩng đầu định cảm ơn thì thấy Chu Siêu đang nhìn chăm chăm vào mình.

"Anh cả." Cô gọi khẽ, khuôn mặt hơi đỏ lên làm anh nhìn đến thất thần. Bộ dáng xấu hổ đang xen sợ hãi của em dâu quá cuốn hút, tựa như nhành hoa hồng chớm chim nở rộ vậy.

Khi anh lơ đãng dời tầm mắt khỏi khuôn mặt cô thì hô hấp như ngừng lại. Hôm nay cô mặc áo voan hai dây màu đen, tư thế này giúp khuôn ngực đầy đặn của cô hoàn toàn dán lên phần ngực trần của anh, cảm giác mềm mại này khiến người ta xuân tâm nhộn nhạo, cổ áo hình trái tim còn góp phần tôn lên nhũ nương sâu hút đầy dụ hoặc. Chu Siêu không dám nhìn nữa, nhẹ nhàng buông tay ra.

Đồng thời lúc ấy, Trương Tiểu Phúc cũng đang quan sát anh. Cơ thể gọi cảm này thiếu điều khiến cô chảy nước miếng: cơ ngực phập phồng rắn chắc, làn da ngăm sáng bóng mờ người, bụng tám múi cơ khe rãnh rõ ràng, chuyển động theo hơi thở muôn phần quyến rũ.

Tay nhỏ không nhịn được sờ lên cơ ngực căng đầy đối xứng ấy. Ngón tay cô như có ma lực, di chuyển đến đâu Chu Siêu cảm giác có làn điện giật lẫn tẩn đến đó.

"Em dâu." Anh nhanh chóng bắt được tay cô, nhẹ gọi.

"Anh cả, thân hình anh chuẩn quá đi mất, em có thể sờ một lúc được không?" Cô vừa ngại ngùng vừa dùng ánh mắt khát vọng nhìn anh. Đôi con ngươi lấp lánh của cô làm anh không cự tuyệt nổi, ngây ngốc gật đầu đồng ý. Được anh chấp thuận, cô không kiên dè vuốt ve phần cơ thể cời trần của anh.

Cô thích thú mon tron cánh tay rắn chắc, bóp nhẹ từng bắp tay, dần dà sờ đến bụng, cảm nhận rõ từng khối cơ bụng đang phập phồng của anh. Cô không dấu vết nhích lại gần anh, tay cô tình khẽ xẹt qua vị trí nắn cảm nào đó, tuy không nhẹ không nặng nhưng đã đủ khiến cơ thể anh căng cứng, hô hấp rối loạn.

"Em dâu, xuống núi thôi." Chu Siêu vội bắt lấy tay cô, vị trí nào đó đã ần ần ngẩng đầu. Anh sợ nếu cô còn sờ xuống nữa anh sẽ biến thành cảm thú mất. Cô cười thẹn thùng, khẽ gật đầu.

Sau khi ăn cơm xong, mọi người cùng ngồi tại lều hóng mát. Chu Siêu thấy Trương Tiểu Phúc nghịch điện thoại, cũng lấy điện thoại của mình ra, phát hiện nhóm gia đình có thông báo tin nhắn mới. Phát hiện là do cô gửi lên, anh tò mò mở, âm thanh trong đoạn video làm anh giật nảy người, điện thoại rớt trên mặt đất.

"A a... Tư Niên... A a... Nhanh lên..."

"Tiểu Phúc... Bên trong em thật chặt... Anh chịu không nổi... A... Aha..."

Điện thoại rớt dưới đất không người quan tâm, ai cũng quên cả phản ứng. Thanh âm rên rỉ của nam nữ khi ân ái, tiếng thờ dốc tựa như sấm mùa xuân nổ vang bên tai mấy người đàn ông.

Trương Tiểu Phúc đứng phắt dậy, hai gò má đỏ bừng, run rẩy nói: "Con... Đây là video trước kia con quay cùng Tư Niên... Lúc này con định xóa đi, không ngờ lại ần nhầm thành đăng lên nhóm, con... con không cố ý." Nói xong, cô một lần về mặt xấu hổ, không dám nhìn bọn họ, cầm di động xoay người bỏ chạy.

Người đầu tiên khôi phục tinh thần là Chu Siêu. Anh run rẩy nhặt điện thoại lên ấn nút dừng, khóe mắt trộm quan sát ba mình cũng mấy người em trai, biểu cảm của mấy người họ vô cùng kì lạ, anh lên tiếng: "Cha, con lên núi làm việc trước."

"Con, con cũng đi làm việc." Mấy anh em khác thấy Chu Siêu đứng dậy cũng nhanh chóng viện cớ, vác cuốc nhanh chóng ra khỏi lều.

Trong lều chỉ còn lại mình cha Chu, bốn bề vắng lặng, âm thanh vừa nãy làm lòng ông cồn cào, ngứa ngáy. Ông nhìn đáo dác xung quanh, chắc ăn không còn người nào, bèn lấy điện thoại trong túi ra, vào nhóm tìm video kia.

Đoạn phim vừa mới mở, tiếng rên rỉ đột nhiên vang lên. Mặt ông nóng hết cả lên, trái tim kinh hoàng, chột dạ nhìn chung quanh, rồi vội vàng chỉnh âm lượng nhỏ xuống, xem không chớp mắt hình ảnh phóng đại trong điện thoại.

Ông chăm chú ngắm nhìn cơ thể nõn nà của con dâu. Cô trần như nhộng nằm trên giường, đôi gò bồng đảo lay động, thẳng út Tư Niên mở hai chân cô ra, hạ thân khôn ngừng va chạm vào trong cơ thể cô, huyết nhỏ hồng hào trông đáng yêu đang cắn chặt lấy cón th*t không buông... Hình ảnh phóng đại kia khiến trái tim ông chịu kích thích cực mạnh, tay run rẩy muốn tắt nhưng lại luyến tiếc.

Đoạn phim ngắn nhanh chóng kết thúc, cha Chu nhìn không được mở lại xem thêm lần nữa, lều nhỏ bên dưới của ông đã nhô lên cao. Mắt ông xem đoạn phim mà con

dâu mình thủ vai chính, thờ hờn hờn, tay còn lại bận rộn luồn vào trong quần an ủi “người anh em”. Cùng thời gian đó, ở một chỗ khác, sau khi Chu Siêu vọt lên tới đỉnh núi, ngồi dựa vào cây cổ thụ, rung rẩy mở điện thoại, hưng phấn xem đoạn phim kia.

Sự việc kia vô tình làm năm người đàn ông rối loạn, làm việc đều mất tập trung, đợi đến tối về nhà, sau khi dọn cơm xong vẫn không thấy Tiểu Phúc đâu. Cuối cùng, cha Chu mới phát hiện cô nhốt mình trong phòng ngủ không chịu đi ra.

"Em dâu, mau ra ngoài ăn cơm đi em. Em trốn trong phòng làm gì?" Chu Quý gõ cửa gọi. Trương Tiểu Phúc ở bên trong nói ra: "Em không ra. Em xấu hổ lắm, không còn mặt mũi nào gặp mọi người cả."

Chu Siêu nghe xong, lập tức lên tiếng: "Em dâu, sao lại xấu hổ chứ. Bọn anh cũng có thấy cái gì đâu, video của em với Tư Niên sao bọn anh lại nhìn lên chứ. Em đừng ngại, ra ngoài ăn cơm đi em"

"Thật không?" Cô ngờ vực hỏi.

"Thật!" Mặt Chu Siêu nóng rang nhưng vẫn một mực phủ nhận, quay đầu hỏi mấy người còn lại: "Mọi người mau nói cho Tiểu Phúc biết, có ai xem video đó hay không?"

"Đương nhiên không có!" Chu Quý liên tục cam đoan, trong lòng thầm nói: anh chỉ xem cả chục lần mà thôi. Ngày nào đó anh phải cùng cô quay một cái video mới được, anh muốn thử tư vị được làm nam chính cùng cô quá.

Lúc này Trương Tiểu Phúc mới mở cửa ra, mặt đỏ ửng liếc mắt nhìn bọn họ, phát hiện ai cũng thực nghiêm túc mới ngượng ngùng nói: "Mọi người không được gạt em đó."

Mặt thì thẹn thùng nhưng trong lòng cô lại cười trộm, mấy người đàn ông này sắm vai nghiêm túc cũng thật quá đi chứ!

Chu Quý kéo cô lại bàn ăn, nghiêm chỉnh nói: "Bọn anh lừa ai chứ không bao giờ lừa em đâu."

"Dạ." Thấy cô gật đầu tỏ vẻ tin, lúc này mấy nam nhân mới nhẹ nhàng thở ra.

Đêm đến, Chu Quý trực tiếp trèo tường vào phòng cô, còn những người khác chỉ có thể xem video cho đỡ thèm. Đêm nay, trừ Chu Quý ra, bốn người đàn ông còn lại không hên mà cũng làm gặp mộng xuân, thấy mình biến thành nam chính, uy mãnh “chơi” con dâu - em dâu đến khóc nức nở.

Trương Tiểu Phúc cố ý dùng con ách chủ bài này nhằm khơi lên dục vọng sâu kín nhất trong lòng bọn họ, phải làm cho bọn họ ngày nghỉ đêm mơ mới có thể bắt chặp cái gọi là luân thường đạo lý, bộc phát thú tính.

Vài ngày sau đó, mọi người đều làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Dù vậy cô vẫn mãi cảm nhận ra ánh mắt của bọn họ đã không còn như trước nữa. Sân vườn nhà họ Chu ngoài một ít rau dưa này nọ còn có một khoảnh ruộng trồng bắp, chủ yếu ăn trong nhà nên họ không trồng nhiều. Nhân hôm nay có hằm nồi canh, cô mang rổ ra hái vài trái bắp non.

Cô hái một ít rau và ớt trước, rồi mới ra bẻ bắp. Khi định mang rổ về nhà thì nghe tiếng sột soạt đằng sau, cô hoảng sợ nghĩ mình gặp phải rắn, định cong chân chạy đi thì chợt thấy có một bóng người phủ lên mình, rồi ôm chặt lấy cô ngã xuống. Người nọ đè lên cô, bắt đầu xé váy.

"Anh là ai, mau buông ra!" Gặp phải người đàn ông lạ, Trương Tiểu Phúc kinh hãi, tay chân đấm đá loạn xạ, hét lớn: "Cứu mạng... Có ai không... Cứu với!"

"Hắc hắc, đừng đứng lên tiếng. Anh là Trữ Từ, gần nhà em đây mà." Hắn vừa nói vừa bặm miệng cô, cười dâm dăng: "Chồng em chết lâu vậy rồi, để anh thay chú nó chơi em. Ngoan nào!"

Vương Trữ Từ tuy cũng ở trên núi này nhưng lại cách nhà họ Chu rất xa. Hắn vô cùng ghen tị vì nhà họ Chu cưới được nàng dâu xinh đẹp thế này. May là chồng cô chết sớm, cơ hội của hắn đến rồi.

Quần áo trên người Trương Tiểu Phúc đều bị xé rách, cô vừa sợ vừa giận, đá mạnh vào hạ bộ hắn. Hắn chưa kịp kêu đau thì đã bị nện cho một cán cuốc đau điếng.

"Thằng chó Vương Trữ Từ, mày đang làm gì em dâu tao?" Chu Siêu vừa chửi vừa đánh, Vương Trữ Từ bị đánh cho bầm dập, ba chân bốn cẳng chạy thoát thân.

"Mày tới số rồi, tao đánh gãy nát chân chó khốn kiếp của mày." Thấy hắn bỏ chạy, Chu Siêu thịnh nộ chửi mấy tiếng. Thấy hắn chạy mất đáng, lúc này mới bỏ cán cuốc chạy đến bên cô: "Tiểu Phúc, hắn có làm gì em không?"

Trương Tiểu Phúc nhào thẳng vào ngực anh khóc rống lên, Chu Siêu thoáng do dự rồi bèn ôm lấy cô: "Đừng sợ, anh đánh thằng khốn đó chạy rồi, nó không dám bén mảng tới đây nữa đâu."

"Anh cả... Em, em sợ quá!". Cô run rẩy, hơi hơi ngẩng đầu, nước mắt giàn dụa. Anh ôm chặt cô vào lòng, an ủi: "Đừng sợ."

Một lúc sau, Chu Siêu cúi đầu nhìn lại mới phát váy cô đã bị xé rách hết, cổ áo bung rộng làm bại lộ hai quả anh đào hồng hào. Anh định buông cô ra, không ngờ cô lại siết chặt lấy anh hơn.

"Anh cả... Em sợ lắm... Anh đừng đẩy em ra mà." Cô rung rung lệ nhìn Chu Siêu. Anh mặc kệ tất cả, không có kị gì nữa, ôm cô thật chặt.

"Anh Siêu." Cô rút vào ngực anh, úy khuất nói: "Em chỉ là một tiểu quả phụ từ vùng ngoài, Tư Niên không còn, về sau sẽ bị đám lưu manh trong thôn khi dễ phải không?"

"Đương nhiên không phải." Chu Siêu căng thẳng.

"Anh...sau này anh Siêu sẽ bảo vệ em đúng không?" Được cô ôm chặt lấy, nửa người còi trần của anh như ở trong lò lửa, mồ hôi tuôn như suối.

"Đương nhiên!" Anh nói chắc như đinh đóng cột.

Cô chớp mắt mấy cái, lắc đầu: "Em không tin, anh sẽ vì em mà đắc tội người trong thôn sao? Em chỉ là người ngoài, còn hắn ta lại là thân thích của trưởng thôn."

"Trưởng thôn thì có thể ức hiếp em sao?" Thấy sắc mặt sợ hãi của cô, Chu Siêu càng ôm chặt hơn, vội vàng cam đoan: "Nếu nó dám động tới em, anh liền đánh chết nó!"

"Em không tin, đánh chết người sẽ phải ngồi tù... Anh Siêu đừng đùa nữa, em chỉ là người ngoài, không ruột không rà, anh đừng cho em là đồ ngốc." Nói xong, cô âm thầm cúi đầu xuống.

"Anh... anh nói thật! Dù em muốn cái mạng này anh cũng cho em." Thấy cô không tin mình, Chu Siêu gấp đến độ mặt đỏ lên hết, sốt ruột hôn lên đôi môi nhỏ nhắn.

Trương Tiểu Phúc cả kinh, giẫy dụa đẩy anh ra: "Anh Siêu cũng giống mấy tụi lưu manh kia, đều muốn khi dễ người ta." Nói xong mắt đã đỏ ửng, lệ chực trào.

"Anh không phải muốn khi dễ em. Anh chỉ muốn..." Chu Siêu thấy cô muốn khóc, trong lòng hoảng hốt, ôm chặt lấy cô: "Anh đã xem đoạn phim kia, anh chỉ muốn... được biến thành Tư Niên."

"Hừ, thì ra hôm đó anh đã xem, vậy mà còn gạt người ta, còn nói là không khi dễ em." Cô đâm vào ngực anh cả cái, tựa như cô vợ nhỏ giận dữ, anh thì thảo gọi: "Tiểu Phúc."

Nói xong, anh lại cúi đầu chiếm lấy môi cô, áp cô xuống lớp cỏ mềm mại, thô bạo mà vội vàng gặm nhấm đôi cánh hoa. Dục vọng trong anh chính thức khơi mào.

"Anh cả... Anh đừng như vậy mà..." Trương Tiểu Phúc khế đẩy vài cái, ngược lại càng khiến anh muốn cô nhiều hơn, hơi thở nặng nề phun trên mặt cô: "Tiểu Phúc, anh muốn được như thằng út 'lâm' em, Tiểu Phúc..."

Anh nói xong liền ngay lập tức cúi xuống chiếm đoạt môi cô, không cho cô cơ hội cự tuyệt, bàn tay tà ác cời bỏ những mảnh váy nát tươm trên người cô.

"Tiểu Phúc, anh thích em!" Cô không có giấy dũa làm cho anh mừng rỡ như điên, đầu lưỡi mãnh liệt tiến vào miệng cô, tay nhanh chóng xé rách nội y đỏ thắm đang che đậy nơi thần bí.

"Anh Siêu... Anh còn muốn gạt em?" Trương Tiểu Phúc đỏ mặt, trong lòng vừa kích động vừa chờ mong. Làm trên đất hoang là thế này sao!

"Anh sao lại lừa em chứ." Chu Siêu nói xong, vội vàng cời quần đùi của mình, lều trại đang nhô cao bên trong quần lót màu đen kia làm cô miệng khô lưỡi khô.

"Em xem, nó rất thành thật." Anh xé rách quần lót giúp cô thấy th*т không lồ bật ra. Chỉ thấy cái miệng nhỏ nhắn của cô khẽ nhếch lên, vật ấy của anh còn thô hơn cả Chu Quý, tựa như cái chày gỗ, màu sẫm và đen, dữ tợn sẵn sàng ra trận.

Chu Siêu tách hai chân cô ra, dùng đầu nắm nóng hổi cọ nhẹ lên miệng hoa huy*t làm cô hưng phấn. Anh ngắm nhìn cánh hoa đang thẹn thùng co lại. Anh nhắm đứng mục tiêu, đâm mạnh vào. Phân thân cực đại khám phá lối vào u cốc nhỏ hẹp, len qua từng vách mềm làm cô run lên, hơn nữa cô xanh ma sát phía dưới làm cô hơi ngứa. Cô nhìn không được vịn vẹo eo nhỏ. Chu Siêu hít sâu, hơi nâng mông cô lên, gậy th*т thô to ra vào không chút lưu tình.

Chu Siêu xô xuyên hơn mười cái chỉ cảm thấy hoa kính nứt chặt, mặt hoa rách rưới như dòng suối thấm ướt con đường mòn khô cằn. Anh dựa vào bàn năng người đàn ông, dùng phân thân thăm dò, rốt cuộc anh cũng tìm được vị trí nhạy cảm của cô, tiếng rên rỉ vút cao chẳng thể kiềm chế kia hết như thanh âm trong đoạn phim đấy, dễ nghe vô cùng.

Biết mình đã tìm đúng địa phương nắn cảm, anh liền dùng gậy th*т thọc đúng hoa tâm của cô. Dục vọng tích tụ hơn bốn mươi năm một khi bộc phát, bảo cô làm sao chịu nổi đây!

"Siêu, anh Siêuuu... Đừng đừng... Đừng sức a... A a... Ừm.. Anh Siêu... Em muốn chết..." Cô khó chịu kêu lên. Cây gậy kia của anh lúc đâm vào chẳng hề ôn nhu, nói đúng hơn là giống trâu đục vào mùa động đục, vô tình xô xuyên qua nơi mềm mại trong cô. Đầu nắm nóng bỏng mạnh mẽ nghiền nát hoa tâm cô, khiến cô vô cùng khó chịu.

"Tiểu Phúc, em kêu thật dễ nghe." Cô kêu thế này bảo sao anh ngừng được, anh càng thêm dùng lực ép hai chân cô lên ngực anh, bộ phận thô to kia vẫn cứ hung hăng tiến công, không ngừng va chạm. Khoái cảm quá mãnh liệt, bàng quang đã trương lên đến mức cô không chịu đựng nổi, cổ cắn chặt hàm răng, mười ngón tay cào mạnh lên lưng anh.

"Tiểu Phúc, thoải mái không em?" Chu Siêu hơi nâng mông cô lên, phân thân thô to tích cực ma sát, hai hòn thịt nặng trĩu như hai cái vợt bóng bàn đánh thẳng vào bắp đùi cô, đỏ ửng một mảng.

Trương Tiểu Phúc bị làm đến dục tiên dục tử, thân thể ma sát với cô xanh theo nhịp, lưng thì ngứa, hạ thân lại bị anh mạnh mẽ va chạm, trướng đến khó chịu: "Thoải mái... A a... Ồ ồ... Chậm thôi... A em em không được... Ra đi ra..."

Sau khi anh phun hết tinh hoa vào sâu trong hoa huy*t, cô chỉ cảm thấy một luồng nhiệt xông lên toàn thân, ngay khi anh rút phân thân ra, cô liền mất khống chế. Niệu đạo co bóp đẩy nước tiểu ra khỏi cơ thể, đồng thời từ cung cũng phóng thích dịch nhờn trắng đục.

Cô run rẩy cảm nhận khoái cảm sau cao trào. Sau khi cơn thư sướng qua đi, cô thẹn thùng đến đỏ mặt. Chu Siêu ngẩng người nhìn đám cỏ xanh óng ánh nước, đành phải bế cô lên, hai chân Trương Tiểu Phúc kẹp chặt thắt lưng anh, hôn dỗi đắm anh vài cái: "Đều tại anh, hại người ta mất khống chế."

Chu Siêu tuy bị cô đánh nhưng trong lòng lại ngọt như được rót mật, một tay nâng mông cô lên, cúi xuống hôn lên môi đỏ mọng, dùng sức mút mấy cái: "Anh ôm em về."

Trên núi dân cư thưa thớt, dù có khóa thân đi trên đường cũng không ai chú ý. Chu Siêu chẳng cảm thấy sao cả, còn cô xấu hổ chết đi được, chôn mặt trốn vào ngực anh. Chu Siêu dùng quần đùi của mình miễn cưỡng che đậy tới mông cô, bước nhanh về nhà. Vào sân phát hiện không có ai, anh ôm cô lên phòng ngủ, cả hai cùng ngã lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 15: Cuối cùng cũng được cha chồng “làm” trên xe lửa

Edit + Beta: Khiết Phan

Chu Siêu vừa đề lên cô, chuẩn bị tấn công lượt tiếp theo thì nghe tiếng gõ cửa: "Con dâu! Tiểu Phúc! Tiểu Phúc! Con có ở bên trong không?"

Hai người trên giường bất động nhìn nhau. Chu Siêu nghe thấy tiếng của cha mình, sợ nhảy dựng, vội mặc quần vào, nhảy ngay ra cửa sổ, tránh bên ngoài ban công. Trương Tiểu Phúc ngồi dậy, đáp: "Có chuyện gì vậy ba?"

"Nhà họ Vương bên cạnh tôi, nói thẳng Siêu đánh con trai bọn họ. Con có thấy anh cả của con đâu không? Cha tìm nó hỏi cho ra nhẽ chuyện này." Án đường ông nhúu chặt, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì cả.

Chu Siêu nghe xong, tức điên cả người. Anh chồm người nhìn xuống dưới lầu, quả thấy cha con Vương Trụ Từ bên dưới. Đầu thẳng con đã được băng bó, hai cha con hợp sức nháo hết cả lên. Anh chửi bậy một tiếng, từ ban công tiến vào đại sảnh: "Bọn họ còn dám tới đây, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà."

Cha Chu thấy anh tiến vào từ ban công thì giật mình, nghe thêm mấy lời anh vừa nói bèn vội vàng hỏi. Chu Siêu kể hết mọi chuyện từ đầu đến cuối, cha Chu nghe rõ ngọn ngành thì nổi nóng, hai cha con xuống lầu, vớ đại mấy khúc cây dựng ở góc tường hùng hổ muốn đánh người. Trương Tiểu Phúc tìm quần áo mặc vào, nhìn qua cửa sổ thì thấy bốn người họ đang cựa cựa ầm ĩ, một lát sau hai cha con nhà họ Vương bị rượt chạy ra sân thoát thân.

Cha Chu đuổi người đi xong vội vàng chạy lên lầu thì thấy cô ngồi ở phòng khách mà không nói một lời. Ông căng thẳng bước đến an ủi: "Con dâu, khiến con chịu ủy khuất rồi."

Trương Tiểu Phúc nhào vào ngực ông, nghẹn ngào gọi: "Ba ơi." Cô khóc làm ông luống cuống hết chân tay, vỗ nhẹ lưng cô dỗ dành: "Đừng sợ, thẳng sức sinh kia không dám tới đây gây sự nữa đâu."

Ông lau nước mắt cho cô, trong lòng hốt hoảng khi thấy cô rơi lệ. Trương Tiểu Phúc thấp giọng nức nở, nghe vậy ngừng đầu lên, mặt đầy nước mắt nói: "Con vẫn còn sợ lắm. Con muốn về nhà ở vài ngày."

Cha Chu thất thán: "Con muốn lên thành phố?"

"Dạ, cả năm rồi con không về nhà, con cũng nhớ ba mẹ của con lắm. Cha theo con vào thành phố nha." Cô lắc lắc cánh tay ông: "Ba mẹ con vẫn chưa biết mặt thông gia nữa."

Cha Chu lo lắng cô một thân một mình về nhà, hiện tại Tư Niên cũng không còn, ông cũng nên chào hỏi thông gia một tiếng mới phải. Ngẫm nghĩ một lúc thì ông đồng ý. Thấy ông gật, Trương Tiểu Phúc vui vẻ hôn lên má ông: "Con cảm ơn ba. Để con gọi điện nhờ ba mẹ con đặt vé xe trước."

Mặt già nòng hết cả lên, nhưng thấy con dâu vui vẻ ông cũng yên tâm. Từ nhỏ đến giờ ông chưa từng vào thành phố, đi lần này xem như là mở rộng tầm mắt.

Chu Siêu bên cạnh cúi đầu ghen tị, sao cô không dẫn anh cùng theo chứ. Phút điên cuồng đã qua đi, anh tỉnh táo nghĩ lại, anh không nên nói ra mấy lời trong lòng này. Trông đáng về cô đơn kia của anh, Trương Tiểu Phúc cười nói: "Anh Siêu, đợi vụ mùa thành thoi, có thời gian em sẽ dẫn mọi người vào thành phố chơi."

Cảm giác mất mát này giờ trong lòng Chu Siêu nhờ có câu này của cô chợt tan biến hết.

Vài ngày sau, cha chồng nàng dâu hai người thuê xe ra trạm xe lửa. Tuy nơi này cũng có sân bay nhưng cô vẫn cố tình nhờ cha mẹ mình mua vé tàu lửa, còn bao cả một toa riêng chỉ dành cho hai người, chuyến xe số mười tám tuyến đi thẳng vào thành phố, mất hai mươi bốn tiếng đồng hồ mới đến nơi. Cô nghĩ: thời gian dài thế này chính là cơ hội tốt để cô và cha chồng phát sinh một vài chuyện vui vẻ đây.

Cha Chu chẳng hề biết những suy tính trong lòng cô, ông hưng phấn ngồi cùng cô trên ô tô ra nhà ga. Lúc trẻ ông chỉ lên tới ngoại thành một lần, từ đó đến nay ông chỉ lo cắm cúi làm việc trong núi, vậy nên lòng có chút bồn chồn.

Vài tiếng sau họ mới đến nhà ga, ngồi trong phòng chờ khoảng hơn một tiếng mới đến giờ xuất hành, hai cha con mang hết đồ đạc lên tàu lửa. Trương Tiểu Phúc xách hai vali nhỏ đựng đầy quần áo, còn cha Chu thì ôm hai bao đồ ăn, theo đám đông lên xe. Ông cực kì hào hứng, mãi cho đến khi xe lửa khởi hành mới bình tĩnh lại.

"Tiểu Phúc, toa chỉ có hai cha con mình thôi hả con?" Cha Chu ngồi đối diện cô, thắc mắc. Lúc này có rất đông người lên xe, ông còn tưởng mình phải ngồi chen chúc với một đồng người khác chứ.

"Dạ." Cô cười, nghĩ thầm: sao cô có thể để người khác chen vào kế hoạch đã dày công đặt sẵn từ trước được.

Trương Tiểu Phúc đóng cửa lại, lấy một bộ quần áo thoải mái trong vali ra, bắt đầu cởi đồ. Lúc này chuyển đồ lên tàu, mồ hôi mồ kê ướt hết cả lưng áo, rất là khó chịu. Cha Chu thấy cô thay đồ, mắt nhanh chóng nhìn ra ngoài cửa sổ, tai lại nghe thấy tiếng quần áo ma sát với da thịt cô, đột nhiên cảm thấy khô nóng hết cả người.

"Mặc quần áo ẩm mồ hôi rất dễ cảm lạnh, ba mau thay quần áo khác cho thoải mái." Trương Tiểu Phúc thay một chiếc váy ôm sát màu đen cổ chữ V, chiều dài chỉ đủ che trọn bờ mông tròn trịa vênh cao, khắc họa rõ đường cong chữ S đầy gợi cảm đủ để đàn ông sặc máu mũi.

"Không, không cần đâu con." Cha Chu thu tầm mắt đảo đi nơi khác, trái tim đập thình thịch thình thịch, không dám nhìn lại. Đáng tiếc Trương Tiểu Phúc sẽ chẳng dễ dàng buông tha cho ông, cô cúi người xuống, quan tâm nói: "Ba không thay ra lỡ cảm lạnh thì con lo lắng lắm. Nơi này không có người ngoài, ba đừng ngại, cửa con đóng lại rồi, không ai thấy đâu."

"Ba không phải..." Cha Chu muốn giải thích, vừa ngẩng đầu lên, tầm mắt ngay lập tức bị đôi gò bồng đảo trắng ngần lộ ra ngoài cổ áo thu hút. Đại não ông chịu kích thích cực độ, hô hấp dồn dập, muốn lên tiếng cực tuyệt nhưng không còn kịp. Trương Tiểu Phúc đã khom người xuống, chủ động cởi áo sơ mi đen của ông. Quần áo ngoài của ông đã bị cô cởi ra hết, gió thổi qua làm ông run rẩy.

"Ba xem, cả người toàn là mồ hôi không à." Trương Tiểu Phúc ném quần áo ông sang một bên, tay ngọc chạm vào ngực ông. Mồ hôi nhớp nháp ra đầy trên cơ thể đầy sinh lực, theo cơ ngực đang phập phồng xuống dưới là cơ bụng đầy quyến rũ, khe rãnh chạy dọc xuống bộ vị được che dấu dưới quần soọc đầy gợi mời... Hại cô miệng đắng lưỡi khô, lưỡi nhỏ hận một nỗi không thể liếm xuống ngay lập tức.

"Sao ba thờ gấp vậy? Ba thấy trong người thế nào?" Bàn tay mềm đang đặt trên ngực ông khẽ vuốt, nghe thấy tiếng hô hấp ngày càng nặng nề hơn, cô cố tình hỏi.

"Không, không có việc gì." Nhũ phong trắng ngần của cô khiến ông nhiệt huyết sôi trào, vật đáng sợ dưới quần đã sung sức ngẩng cao đầu. Sợ con dâu phát hiện, ông nhanh chóng tìm bộ quần áo sạch mặc vào người. "Con dâu, chắc con cũng đói rồi. Để ba mang ít trái cây đi rửa." Nói xong không đợi cô trả lời, ông liền lấy túi nho trên bàn, mở cửa đi ra ngoài.

"Thật là, mình có đáng sợ thế không!" Trương Tiểu Phúc ra khỏi toa, ngồi chờ ông trên ghế đặt ở lối đi. Nơi này cũng không ít người, thấy cô ăn mặc gợi cảm bước ra, nam nhân ai nấy hai mắt sáng ngời. Có người đàn ông lớn mật đi chuyển đến ngồi đối diện với cô.

Trương Tiểu Phúc lười biếng ngồi bắt chéo chân, tay chống cằm, không thèm để ý đến người đàn ông đang khoác lát ngồi phía trước. Một lát sau, cha Chu rửa trái cây trở lại thì thấy cảnh này. Ông không nói gì, trực tiếp vào toa.

"Ba đang mất hứng hả?" Một lát sau, cô vào toa đóng cửa, ngồi đối diện ông. Cha Chu lắc đầu, hàm hồ đáp rằng ông không có mất hứng, chỉ khó chịu chút thôi.

"Ba đừng cau mày nữa. Mình ăn cơm trước nha." Cô lấy hộp đùi gà chiên giòn sốt cay đặt lên bàn. Sức ăn của ông rất lớn, bữa cơm không có thịt thì không thể nào no được.

Cha Chu cũng thấy hơi đói nên không cự tuyệt. Trương Tiểu Phúc cố tình chuyển sang ngồi kế bên ông, theo bản năng ông vội vàng nhích ra xa một chút. Cô gắn điện thoại vào giá đỡ trên bàn, cả người dựa hết lên vai ông, nói nhẹ: "Mình xem phim điện ảnh nha ba."

Hai người sát kề bên nhau. Cô thò tay lấy một cái đùi gà trong hộp, cắn hai miếng, vẻ mặt thỏa mãn mút phần nước sốt dính trên mấy đầu ngón tay. Ông thấy động tác mút ngón tay của cô, nhất thời khí huyết dâng trào, vội vàng cúi đầu hung hăng xé đùi gà, ăn liên tiếp vài miếng. Hơi thở loạn xạ khó khăn lắm mới trở lại bình thường thì phân cảnh tiếp theo trong phim làm ông choáng váng.

Phim đang chiếu đến cảnh nam nữ chính hôn môi nồng nhiệt, gấp gấp cời quần áo cho nhau rồi ngã lên giường. Cha Chu hơi nghiêng đầu nhìn sang cô thì thấy mặt đỏ ửng đơ, hai mắt nhu tình gọi mời, đầy dụ hoặc. Hô hấp của ông như bị con dâu cướp đi. Ánh mắt này của cô đúng là câu hồn đoạt phách. Ngực ông phập phồng kịch liệt, nhịp thở rối loạn.

"Ba ơi." Nhìn thấy lửa dục vọng đang bùng cháy trong mắt ông, tâm tình cô cũng sục sôi dâng trào, chậm rãi nhích tới gần, lắng nghe tiếng hít thở ngày càng dồn dập của ông. Ngón tay cô nhẹ nhàng mon men môi ông: "Cơm dính trên miệng ba kia."

Khoảnh khắc cô sát lại gần, cơ thể ông căng cứng như dây cung, theo thời gian, sức kéo chỉ có tăng chứ không giảm. Trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện cô muốn hôn ông, chẳng ngờ cô chỉ muốn lấy hạt cơm dính trên miệng. Cung tên trong nháy mắt được thả lỏng, dính kèm theo là cảm giác mất mát không nói nên lời.

Thấu rõ chuyển biến tâm lý của ông từ nãy giờ, tâm trạng của cô vô cùng tốt. Ai bảo lúc này ông không cho cô ăn thịt, giờ đây cô cho ông nếm thử cảm giác miếng thịt gấp đến miệng rồi mà chẳng được ăn khó chịu ra sao. Xem hết bộ phim đầu tiên, cô mệt mỏi bèn đi ngủ trước. Cô lên giường đối diện, kéo chăn nằm xuống liền ngủ.

Cha Chu ngỡ ngàng nhìn con dâu phủ chăn kín từ đầu đến chân, ảo não cúi đầu nhìn "ông bạn" giữa hai chân của mình, rồi thở dài. Ông ngủ không yên là cái chắc rồi, đành xem phim tiếp cho đến khi mí mắt mở không lên mới ngủ. Sắc trời bên ngoài đã tối mịt, ông nhìn sang giường đối diện thì thấy một góc chăn đã rơi xuống đất.

Cha Chu đứng dậy nhặt chăn lên, định đắp lại cho cô thì đột nhiên cô chuyển tư thế sang nằm nghiêng, chân cong lên làm vấy ngủ theo chuyển động của chân dòn lên bụng, lộ mông ra ngoài. Chiếc quần lót đen bằng tơ tằm như lớp da thứ hai ôm trọn lấy mông xinh. Người ta nói quả không sai: mông vĩnh cửu đẹp là chân ái. Ông ngượng hết cả mặt, vội đắp chăn lên cho cô.

Đêm dần khuya, đèn trong các toa đã tắt hết, cha Chu mới nằm xuống nghỉ lưng. Ông vẫn còn chưa ngủ thì thấy cô ngồi bật dậy, ông hỏi: "Sao vậy con dâu?"

"Ba ơi, con lạnh quá." Khí lạnh trên xe quá dày, chặn lại quá mỏng, cô bị lạnh làm tỉnh.

"Lạnh hả con? Làm sao bây giờ?" Cha Chu cũng thấy lạnh. Ông da dày thịt cứng, quanh năm làm nông chịu đủ thời tiết khắc nghiệt mà còn thấy không quen, huống chi con dâu.. Vừa chuẩn bị ngồi dậy, Trương Tiểu Phúc đã ôm chần qua giường ông, sau đó chui lên giường: "Con với ba ngủ chung đi, như vậy sẽ không lạnh nữa."

Ông choáng váng, lòng cảm thấy chuyện này không hợp tình hợp lý cho lắm. Nhưng khi cô chui vào ngực ông, tay mát lạnh ôm lấy thắt lưng ông thì lời cự tuyệt đến bên môi rồi mà chẳng sao thốt nên lời.

"Ba ấm quá đi." Trương Tiểu Phúc cảm thấy mỹ mãn, giường chật hẹp nên cô chỉ có thể nằm trong lòng ông. Cơ thể ông ấm nóng như cái lò sưởi, dễ chịu quá đi mất!

Cha Chu vừa cố gắng điều chỉnh hô hấp, vừa cố lúi sút vô vách. Dù có thế nào thì ông cũng đã chiếm hết nửa cái giường, lại sợ cô xoay người rớt xuống đất, không còn cách nào đành ôm chặt lấy eo cô, chạm vào cánh tay lành lạnh nịn màng của cô thì càng ra sức ôm chặt hơn. Sau khi phủ chăn kín hết cả hai, ông hỏi: "Ấm hơn chưa con?"

"Dạ ấm lắm. Nằm trong ngực ba thích thật." Vòng tay cô càng ôm chặt tấm lưng rộng hơn, tạo điều kiện cho hai con thỏ lớn đầy đặn của cô dính lên ngực ông. Sự cọ xát mềm mại kia khiến da đầu ông muốn nứt ra, hơi thở càng rối loạn. Cha Chu cố hết sức để mình bình tĩnh lại cũng phải đành bỏ tay trước viên ngọc bích mê người trong ngực.

Cha Chu liều mạng áp chế dục vọng, nhưng cuối cùng thân thể đã phản bội lý trí, vật nào đó đã bành trướng ngẩng đầu. Với tư thế dán chặt không một khe hở thế này, Trương Tiểu Phúc nhanh chóng cảm nhận được có thứ gì đó chia vào hạ thân cô.

"Ba... Ba...." Giọng cô mang theo ngượng ngùng cùng kinh ngạc, cha Chu đã xấu hổ đến không chịu nổi. Thấy ông không dám mở miệng, miệng thờ hờn hển bên tay mình, Trương Tiểu Phúc mới khẽ gằn môi, nói khẽ: "Ba không thoải mái hả?"

Nói xong cô làm như lơ đãng môi chạm vào khoe môi ông. Cảm giác mềm mại lướt qua đấy chính là giọt nước làm tràn ly, đánh nát hết những giấy giữa trong tư tưởng từ

nãy đến giờ. Kẻ thắng làm vui, thú tính đã nắm quyền sai khiến. Ông chuẩn xác chiếm cứ đôi môi nhỏ nhắn, hưng phấn như nắng hạn gặp mưa rào, lý trí đều bị vút lên chín từng mây.

Trong bóng đêm, Cha Chu xoay người đè lên người cô, thờ hồn hên lấp kín đôi môi anh đào, tựa đã thú điên cuồng cắn xé cánh hoa thơm. Bàn tay chai sần hung hăng chui vào cổ áo, cầm lấy “bánh bao lớn” thô bạo xoa nắn. Đầu lưỡi nóng hổi tiến vào trong khoang miệng, điên cuồng liếm mát. Hai thân thể quấn chặt lấy nhau, một bên hôn môi, một bên cời quần.

Trương Tiểu Phúc cũng bị ông hôn đến mê muội. Thân thể bị một cơn sóng nhiệt đánh úp, vừa khô nóng vừa khó chịu. Cánh tay bầu vú lấy người đàn ông, chủ động nồng nhiệt đáp trả, một chân ma xát lên đùi trắng kiện.

Trước hành động đáp trả của cô, tia lý trí mong manh còn lại của ông hoàn toàn tan rã. Đầu lưỡi giáo hoạt quấy phá trong khoang miệng cô, tay còn lại luồn ra sau lưng cô kéo khóa kéo váy của cô xuống, nút gài nội y cũng bị cời bỏ, chỉ còn khoảng hai ba giây đồng hồ đã đem quần áo cô cời sạch. Hai thân thể trần trụi dán cùng một chỗ, không gian nhỏ hẹp theo sự ma sát đầy kháng khí dần nóng lên.

Không còn quần áo trói buộc, hai tay cha Chu chẳng kiêng dè bắt lấy đôi gò bồng đảo cao ngất, tha hồ vuốt ve, nhào nặn. Ông thờ hào hên hỏi: "Con dâu... Ngực của con vừa lớn vừa mềm."

"Ân... Ba... Ừm..." Ngực Trương Tiểu Phúc kịch liệt đập phồng, thờ gấp liên tục. Hai chân nhanh chóng khép lấy ông, mười ngón tay bầu vú lấy bà vai rấn chắc, khó chịu vận vẹo dưới thân ông. Sợ cô rên lớn quá, cha Chu cúi xuống khóa môi cô lại, chỉ cảm thấy môi cô vừa mềm vừa thơm, hôn rất thích. Liếm mát cánh môi một lát, đầu lưỡi lại chui vào khoang miệng, khám phá từng chiếc răng đều như hạt bắp, không quên quần lấy chiếc lưỡi thơm tho, cùng nhau chơi đuổi bắt trốn tìm.

Bị hôn cuồng nhiệt thế này, Trương Tiểu Phúc biết chắc huyết nhi bên dưới nước nôi đã lầy lội. Tay cô vuốt ve khắp cơ thể bóng loáng, không chút mỡ thừa bên trên. Nhũ phong mềm mại lại bị ông làm cho biến dạng, không ra hình thù.

"Ba... Đứng..." Lúc môi ông thoáng rời khỏi, cô kim lòng không đậu phát ra tiếng rên rỉ. Lời ni non yếu kiều kia như chất kích thích, vật dưới háng càng phần chấn thò nganh.

Tay to thô ráp chạm vào nụ hoa giữa hai chân, cô xanh rậm rạp hai bên được mặt hoa tưới ướt. Ông run rẩy dùng ngón tay chọc vào tiểu huyết thăm dò, lồi vào vừa chặt lại khít. Ông mất hết kiên nhẫn rút ngón tay ra, cầm “tiểu đệ” thô to của mình để ở cửa huyết, không chút lưu tình cắm đi vào.

"A... A a... Lớn quá a..." Cự long hùng vĩ đã tiến vào, tuy chỉ mới có quy đầu đã khiến cửa huyết cô muốn nứt ra. Trương Tiểu Phúc mắt khổng chế rên lớn, không biết bởi vì quá hưng phấn hay là sợ hãi, cũng may lúc này xe lửa đi vào đường hầm, tiếng gầm ầm ầm đã che giấu tiếng kêu của cô.

Cha Chu cũng khản trương đến mức trán toát cả mồ hôi, nộn huyết của cô quá nhỏ, người anh em của ông lại quá thô, nhưng, sủng đã lên nồng không thể không bắn, nói đúng hơn ông không nở rút ra. Ông không cho cô thời gian thích nghi, dùng toàn lực đâm vào. Cự vật thô to như pháo đồng hung hăng xô xuyên, đầu nắm vô tình va chạm vào chỗ mềm mại trong cô, tiểu huyết được lấp đầy no trướng lên, khoái cảm mãnh liệt khiến linh hồn cô bay lên tận chốn mây xanh.

"Con dâu, con có sao sao không?" Thấy cô thật lâu không hé răng, cha Chu lo lắng, cúi xuống hỏi. Trương Tiểu Phúc siết hai tay trên cổ ông, chủ động tìm kiếm nơi phát ra tiếng nói, hôn lên.

Cha Chu hoàn toàn yên tâm, tiếp tục hành trình cày cấy. “Người anh em” đã bị cấm dục mấy thập kỉ, một khi được an ủi, bảo ông ôn nhu sao cho được. Ông nằm trên người cô hung hăng lướt động, còn th*t đối khát tham lam chiếm đất công thành. Mặt kệ ông cắm vào hay rút ra, cái miệng nhỏ bên dưới đều cắn chặt không chịu buông. Ông sướng đến muốn nổ tung!

"Con dâu... Bên trong con thật chặt... Quá thoải mái..." Ông thờ phi phò lên tiếng. Thân thể cường tráng chẳng thua gì thanh niên trai tráng, mỗi lần va chạm dứt khoát như đang đóng cọc, chạm sâu vào hoa tâm. Khoái cảm từng đợt từng đợt lập đi lập lại, chỉ một lát sau cô đã chịu không nổi.

"Ba... Ba... A a... Ừ... Thật lớn... Ừ... Ô ô... Chạm thôi... A a... Con dâu chịu không nổi..." Đầu óc cô sớm đã hóa thành hồ tương, chẳng còn biết gì hết, miệng nhỏ “hồ ngôn loạn ngữ” rên rỉ. Hai chân gắt gao kẹp chặt bên hông ông, lắc lư theo nhịp điệu mà ông tạo. gậy th*t mạnh mẽ chọc vào hoa tâm làm bụng nhỏ vừa xót vừa trướng. Cha Chu đã có năm người con, công phu trên giường tuy không nhiều thủ đoạn nhưng cũng đủ làm phụ nữ mất hồn. Chỉ cần nghe tiếng kêu của cô thôi ông liền biết cô thoải mái đến mức nào, ông càng ra sức nhiều hơn.

Vật thô to trực tiếp làm cô sướng đến muốn tắt thở, cao trào liên tục, chẳng biết sau cực khoái lần thứ bao nhiêu, ông đột nhiên lật người cô nằm sấp xuống gối. Được đổi sang tư thế yêu thích, cô tận lực phối hợp. Mặt cô chôn xuống gối, hai đầu gối dang rộng quỳ trên giường chống mông lên. Cha Chu ôm lấy thắt lưng cô, cự vật ướt đẫm thềm thường đập mạnh vào vườn đào nguyên ướt át.

"A a a..." Cự long bất ngờ đâm lút cán vào tận sâu bên trong, đến nỗi bụng phẳng gồ lên chỗ khả nghi hại cô đau buốt. Đau đớn cùng khoái cảm đan xen mãnh liệt, cô vội chộp lấy quần áo bên cạnh nhét vào miệng nhằm chặn lại âm thanh khiến người nghe đỏ mặt tím tái.

Ông cực kì thích tư thế cô nằm quỳ chống mông thế này! Ông như được thuốc kích dục trợ giúp, vô cùng hưng tình, không ngừng ra vào tiểu huyết của con dâu. U cốc sâu không thấy đáy, đầm hoai không gặp vách chắn dẫn dụ ông càng phải cố gắng thăm dò, tìm tòi. Quả thật trời không phụ người có lòng, quy đầu đã chạm thành cổ tử cung. Ông dùng sức công thành, làm thành trì không ngừng biến dạng, thành công đi sâu vào dạ con.

"Đứng ư..." Trương Tiểu Phúc co giật run rẩy, mắt tròn trắng, không biết là thống khổ hay là khoái hoạt, hai tay nắm chặt chân, tiểu huyết kịch liệt co rút, từ cung vẫn bị người hung hăng chà đạp. Kích thích cực đại từ sâu trong nhục huyết làm cô tiếp nhận không nổi, ngất đi.

Nhục bích co bóp quá dữ dội, ông đành bỏ vũ khí đầu hàng, phân thân vui thích phun hết nùng tinh vào trong cô. Tinh dịch nóng bỏng như dòng nước ấm rót đầy từ cung, cô sung sướng lên đỉnh lần nữa. Sau khi cha chồng rút thịt bồng ra ngoài, Trương Tiểu Phúc không còn sức lực, nhào người đổ sấp xuống giường.

Cha Chu vẫn chưa thỏa mãn, “tiểu đệ” chẳng mấy chốc lại trướng to. Mặc con dâu đã mệt nhỏi không nhúc nhích, ông chống người nằm sát lưng cô, cầm vật thô to cắm vào từ phía sau. Trương Tiểu Phúc chẳng còn tí sức giãy dụa, mặt kệ ông làm đâm thọc, giãy xéo tiểu huyết đáng thương.

Cha Chu nằm đè lên người cô, hai tay luồn qua nách bắt lấy nhũ phong, thô bạo nắn bóp. Cô vừa đau vừa sung sướng chịu đựng.

Vừa hồi phục được chút thể lực, cô chậm rãi vênh mông lên, hòa theo ông nghênh đón gậy th*t xuất nhập, mãi đến khi hoa huy*t sung húp lên, chẳng biết qua bao lâu,

cho đến khi hai “túi trà” cần tròn trở nên xẹp lép, cuộc yêu mới chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Bị cha chồng “chơi” đến khóc

Edit + Beta: Khiết Phan

Những tia nắng mặt trời theo khe hở từ cửa sổ chiếu vào, xua tan cái lạnh rét người đêm qua. Cha Chu khó khăn mở đôi mắt tèm nhèm ra, vừa động dậy thì nhận ra có người trong ngực. Ông mơ hồ sờ lên, đụng phải da thịt nhẵn nhụi.

Cha Chu giật mình, con buồn ngủ bay đi đâu mất. Ông vội vàng mở chăn ra, và rồi ngây như phỗng. Ông đang ôm chặt con dâu trong ngực, hai người đều trần như nhộng, khắp người cô lưu đầy dấu vết tối qua, tinh dịch giữa hai chân đã khô, thậm chí mùi hương đặc thù kia vẫn còn vẫn vương trong không khí.

Tình cảnh hỗn loạn đêm qua như thủy triều hiện lên trong đầu ông, về nơi mềm mại kia, sự kết hợp mất hồn kia... Ông nhẹ nhàng bước xuống giường, thấy cô vẫn còn đang ngủ say, liền lấy chăn phủ lên người cô.

Suốt đời cha Chu chưa làm từng làm chuyện kích thích này. Lần trước đầu óc ông đã hồ đồ một lần rồi, không ngờ lần này... Con dâu đẹp đâu phải để dành cho cha chồng như ông “chơi” chứ!

Đầu óc tê dại, tai ông ong ong làm ông khó chịu. Ông không biết phải đối mặt với cô như thế nào, thăm nghĩ tạm thời tránh đi một chút. Ông vội vàng mặc quần áo vào, đóng cửa ra khỏi toa tàu. Gió thổi mạnh phần nào giúp ông thanh tỉnh. Ông tận lực khắc chế đầu óc không được nhớ đến phong cảnh kiều diễm đêm qua, thế nhưng càng muốn quên ông lại càng nhớ rõ. Ông tự chửi: mày đúng là thằng già mà không nên nét. Chỉ cầu cô có thể tha thứ cho ông. Chuyện ông làm đến chó mèo cũng không tha thứ được, bây giờ dù cô muốn chém muốn giết ông cũng đứng yên cam chịu.

Ông ngồi trước cửa cả nửa ngày, mang tâm chột dạ trở vào toa tàu thì phát hiện cô đã tỉnh lại. Cô yên tĩnh ngồi trên giường rơi lệ, hai mắt đỏ hoe, thấy ông vào cô vội kéo chăn che người mình lại, nhưng vẫn lộ ra bờ vai nhẵn nhụi.

Mấy lời bào chữa, giải bày đã chuẩn bị kỹ càng bay đi đâu mất hết. Tâm ông hoảng hốt, đầu óc loạn thành một đoàn, vừa bối rối vừa đau lòng, gấp đến độ tay chân không biết để đâu: "Con dâu... Tôi hôm qua... Tôi hôm qua là ba không tốt... Ba cũng không biết sao mình lại... Ba thật đáng chết."

Ông càng nói, cô càng nức nở lớn hơn, nước mắt từng giọt từng giọt thi nhau rơi xuống khiến ông chẳng biết làm sao cho phải. Ông chạy đến ngồi xuống bên giường, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng lau hai hàng lệ chảy: "Con dâu, ba sai rồi, con đừng khóc, nghìn sai vạn sai đều do ba." Cô khóc làm tim ông đau như vỡ nát, tận lực dỗ dành người đẹp.

Trương Tiểu Phúc thuận thế chui vào ngực cha chồng, khuôn mặt nhỏ khẽ nâng, mắt nhắm lệ, hai gò má phồng hồng chọc người thương xót. Trước ánh mắt kia, trái tim ông đập loạn xạ. Con dâu đáng thương quá!

"Tiểu Phúc... Ba xin lỗi con... Ba đáng chết..." Ông chưa giải thích hết thì lại thấy chân trên người cô trượt xuống, bộ ngực sữa bại lộ ngoài không khí. Ông chẳng nói nên lời, một trận khô nóng đánh thẳng vào đầu óc ông.

"Con là vợ của Tư Niên... Giờ lại bị ba xâm phạm... Em có lỗi với anh, Tư Niên ơi..." Cô che mặt khóc, nước mắt theo đầu ngón tay chảy xuống. Ruột gan ông thất lại, siết chặt cô hơn, vỗ về: "Con không có lỗi. Lỗi là do ba. Nó không trách con đâu, có trách thì phải trách ba."

"Thật không ba?" Cô ngược lên nhìn ông, mặt đầy nước mắt hỏi.

Da mặt cha Chu nóng lên, gật đầu lia lịa. Ông thành thật xin lỗi người con trai đã khuất! Ông đã gây nên chuyện tày trời thế này, lẽ cô suy nghĩ không thông, làm chuyện đại dột thì ông tội càng chồng thêm tội.

"Vậy bây giờ ba tính sao?" Trương Tiểu Phúc dõi theo biểu cảm của ông, biết chắc ông sẽ chọn làm đà điếu. Đừng có hồng! Cha Chu vốn định cầu cô tha thứ, sau đó xem như chưa từng có chuyện này xảy ra. Không ngờ cô hỏi thế này, ông chẳng biết trả lời thế nào nữa.

Thấy ông không nói lời nào, cô làm ra vẻ vô cùng tổn thương, đẩy ra ông quay đầu che mặt khóc sụt sùi: "Thì ra ba muốn “quất ngựa truy phong”, thì ra con bị người ta chán ghét như thế."

"Không có, sao ba lại chán ghét con chứ!" Nghe cô nói câu bi thương, trong lòng cha Chu tê rần, vội vàng ôm lấy cô, xoay mặt cô qua đối mặt với mình: "Ba thương con còn không hết! Con đừng suy nghĩ bậy bạ."

Cô nín khóc, tiến sát vào ngực ông, đầm nhẹ mấy cái lên ngực ông, yếu ớt hỏi: "Vậy giờ ba tính thế nào? Con... Con giờ đã là người của ba rồi."

Thanh âm kia làm ông lảng lảng, mấy chữ cuối lại khiến ông đứng hình. “Người của ông” sao? Ông ngờ ngác nhìn con dâu, vui như mở cờ trong bụng.

"Tiểu Phúc..." Cha Chu không biết nên nói cái gì, đầu óc thật sự hỗn loạn, vui mừng đan xen bất an. Cô vốn là con dâu, sao biến thành người của ông được. Chuyện này bị người khác biết được ông còn mặt mũi nào sống trên đời nữa.

Thấy ông còn do dự, Trương Tiểu Phúc tiếp tục đẩy ông ra, đưa lưng về phía ông, thút thít nói: "Ba không cần khó xử vậy đâu. Nếu ba không muốn phụ trách, không cần con nữa, con cũng sẽ không miễn cưỡng ba. Lần này con sẽ không trở lại, con về sẽ nói gia đình tìm đại một người nào đó, gả quách đi cho rồi. Xem như chuyện này chưa từng xảy ra."

"Không được!" Tức giận thiêu đốt toàn thân, trong lòng chua xót, không muốn nghe cô nói thêm gì nữa, vội vàng kéo cô vào trong ngực, trừng mắt, ngang bướng bảo: "Con không được gả cho người khác."

"Ba à." Cô vui sướng kêu to, hai gò má từ tái nhợt chậm rãi biến thành hồng, thẹn thùng nhìn ông. Thật là: Bốn mắt giao nhau tình chan chứa chẳng cần nói thành lời. Sóng tình cuộn cuộn mỗi kẻ mỗi, triều miên, nồng cháy.

"Ba... Cô thờ phỉ phò khê gọi, dường như bị ánh mắt ông làm kinh hãi. Ông giữ chặt sau gáy cô, không cho cô né tránh, cúi đầu mút cánh hoa đỏ rực mộng nước. Trương Tiểu Phúc trong lòng rung động, mắt nhắm hờ, quàng tay ôm lấy cổ ông.

Cô sở hữu đôi môi đỏ hồng đầy đặn, cánh môi mềm mại như cánh hoa, hương vị gây nghiện như thuốc phiện, nếm được một lần suốt đời không muốn cai. Cha Chu chiếm lấy cái miệng mê người, thích thú gặm mút cho tới khi cánh môi sưng đỏ. Cô tỉnh ngịch vươn đầu lưỡi liếm môi ông như chuồn chuồn lướt, chưa kịp trốn chạy thì ông ngậm lại, thuận thế xông vào khoang miệng ngọt ngào, hai đầu lưỡi cùng nhau đẩy đưa, liếm mút.

Cô ngồi trên hạ thân ông, cảm giác cây gậy phía dưới đã ngừng đầu, chọc vào giữa khe mông cô. Hại cô khó chịu vận vẹo người.

Cha Chu hít một hơi thật sâu, môi khóa môi, tay gấp gáp khéo quần lót của mình xuống, tạo điều kiện cho nhục bông từ bên trong nhảy bật ra. Ông cảm lấy hạ thân treu đùa hoa cốc, cuối cùng gây th*t quen cửa quen nẻo cắm vào tiểu huyết tron bóng.

"A a..." Vật cực đại hung hăng xô xuyên, thô bạo lấp đầy đường dạo chật hẹp. Cô khó chịu rên ra tiếng. Đêm qua toa tối đen, cô tò mò cúi đầu nhìn xuống, giữa hai chân là cây gậy ngăm đen cỡ khủng, cứng rắn như cây côn thiết, thô hơn hai anh em Chu Siêu và Chu Quý nhiều. Quả đúng là càng già càng dẻo dai mà! Người anh em to tướng này đã chui vào trong cô, dù nằm yên không động, đám gân xanh cuộn cuộn bao quanh cây gậy kia chỉ cần giật giật lên thôi cũng đủ làm cô tê người rồi.

"Ba... Cửa ba thô quá trời.." Cô hồn dỗi: "Thì ra tối hôm qua là nó ản hiếp con, thiếu chút nữa bị ba đâm chết rồi. Giờ ba còn lấy cái gậy đáng ghét kia khi dễ người ta."

Cha Chu đắc ý, nhẹ nhàng đặt cô nằm lên giường, ném cái chăn vướng bận kia sang giường bên cạnh.

Hai chân Trương Tiểu Phúc câu lấy hông ông, tạo góc độ mở rộng đến mức ông dễ dàng thấy được chỗ kết hợp khít khao của hai người. Huyết động con dậu vừa hồng vừa chặt, hôm qua bị ông "làm" cả đêm vậy mà giờ đã nó đã phục hồi như ban đầu, vừa chặt hẹp lại chẳng sưng phù. Huyết nhi tham lam mút chặt lấy "tiểu đê" của ông, cảnh sắc thể này đi bảo võng mạc làm ông huyết mạch sôi trào.

"Con dậu có thích không?" Ông một bên rút ra cắm vào, một bên hỏi. Mặt cô đỏ bừng, không có trả lời. Hoa huy*t thít chặt lấy chài thịt làm cha Chu sung sướng. Biết cô thẹn thùng không nói, ông cúi đầu hôn thật sâu, hai tay điều luyện nhào nặn nhũ phong thành nhiều hình thù, hạ thân càng thêm ra sức trù sấp.

Cô mê mẩn triều miên cùng cha chồng, hai đầu lưỡi trình diễn tiết mục em trốn anh tìm. Cô bé bên dưới còn bị ông yêu thương. Thịnh thoảng ở vài cú nhấp sâu, cô cố ý siết cơ bụng lại, quyết cắn chặt không buông cây gậy khổng lồ kia. Cửa huyết co rút lại nuốt trọn cả cây côn nóng bỏng, chỉ chừa hai hõn bị bên ngoài.

Ông bị cô dày vò đến muốn phát điên rồi. Thịt bông tựa như con mồi khốn khổ dính chặt vào thành cây nắp ẩm ranh mãnh, một khi đã vào thì chẳng thể thoát ra. Sướng chết ông rồi! Ông thờ hồn hên, không cam lòng dùng hết sức rút cự cần đang bị mặt huyết giam giữ ra, chẳng thiết dậu dàng chẳng màng ô nhu luật động. Cô chỉ cảm thấy phân thân ra vào càng lúc càng nhanh, đầu gậy đội lên hoa tâm, khoái cảm cuộn cuộn như sóng biển đánh vào bờ khiến cô dục tiền dục tử.

Tiết tấu quá dồn dập, cô chịu hết nổi rồi. Thân thể run kịch liệt, hoa huy*t không ngừng co bóp, cô tiến vào cao trào. Yêu dịch như nước lũ tràn bờ đê, còn th*t lui ra ngay lập tức ào ào chảy xuống giường, ướt nhẹp một vùng.

"Làm" trên giường một hồi, cha Chu ôm cô xuống đặt lên trên bàn. Cô phối hợp kẹp lấy địch thất lưng ông, hai khuỷu tay chống trên bàn. Cha Chu điều chỉnh sang tư thế thuận tiện, bắt đầu đợt công kích tiếp theo..

Cây gậy đen kịt kia của ông lại tiếp tục nhiệm vụ. Cô chiêm ngưỡng hình ảnh cự căn vĩ đại từ từ nhồi vào trong thân thể mình, nhanh chóng ma sát vách tường mẫn cảm, quy đầu chọc đúng hoa tâm cực kì sáng khoái. Khuỷu tay phát run, cơ hồ không chống đỡ nổi. Cự nhũ lay động lên xuống theo từng cú thọc lúc cán, hơn đầu mười lần như thế, cô chịu không nổi nữa, khóc lóc năn nỉ.

Miệng thì nỉ non cầu xin tha thứ, hai chân vẫn cứ câu lấy ông không buông, hoa kính thêm thường cần mút côn thiết. Cha Chu thấy cô mềm nhũn ngã nằm trên bàn, liền ôm cô sang giường. Ông lật cô nằm nghiêng, hai chân bị ông mạnh mẽ tách ra, một chân gác lên vai ông, một chân gác trên giường. Sau khi lấy gối lót dưới mông cô, ông bắt đầu vận động.

"Úm.. Ba... Ba... Lợi hại quá... A a... Ô ô... Chậm lại... Ba chồng... Thoải mái a... Con muốn chết..." Nhục động bị ông tàn nhẫn phá rối, tạo nên vết cộm rõ ràng gồ lên trên bụng cô. Lực đạo vừa mạnh mẽ vừa ngoan độc, luồn lách qua khắp tầng tầng lớp lớp thịt mềm, cuối cùng đột phá trở ngại xông thẳng vào tử cung. Khoái cảm cùng đau đớn bắt tay nhau kích thích cô đến thần trí mơ hồ, hồ đồ kêu bậy gọi bạ, hứng tình rên rí.

Vật thô kệch mặc sức chà đạp tử cung. Cô cảm thấy lực phù ngũ tạ đều bị ông đâm nát, tử cung yếu ớt sao chịu đựng nổi tra tấn cuồng bạo thể này. Kích thích quá mạnh mẽ, hoa huy*t phun trào lượng lớn mật hoa ra ngoài, cơ thể yếu ớt vì cao trào mà không ngừng run rẩy.

Tử cung co bóp cực đại làm ông thống khoái tột cùng, còn th*t phóng thích toàn bộ tinh hoa, nhiều đến mức đầy tràn tử cung. Cô yêu cảm giác tử cung được ản tình dịch no căng. Tuyệt không thể tả!

Hậu cao trào, thân thể ông kịch liệt run lay bầy. Thiếu chút nữa ông chết trên người cô rồi! Phân thân vừa rời khỏi nơi mềm mại, vô số troc dịch đặc sệt trào ra giữa hai chân cô. Cha Chu vội vàng cầm khăn tay lau đi, chẳng dám bỏ qua đám lông ướt nhầy bóng loáng, ông lấy khăn thấm thêm chút nước, nhẹ nhàng lau sạch dịch dục.

Cô ngồi dậy thay quần áo, cha Chu gom hết rác trên bàn, mở cửa ra cho không khí mới mẻ đi vào xua tan mùi hương dày đặc trong toa. Vừa ra ngoài thì phát hiện có rất nhiều người đàn ông ở hành lang, mắt tối sầm nhìn ông.

Ông vứt rác vào thùng dưới bồn rửa tay, khuôn mặt già nua nóng bừng, cổ găng trán định. Cả đời ông chưa từng làm ra việc điên cuồng thể này!

Vài tiếng đồng hồ sau, tàu về đến trạm.

Ba mẹ Trương Tiểu Phúc tự lái xe đến đón. Cha Chu thấy anh chị sui đều đến vội đứng dậy chào hỏi. Chuyện ông "ngủ" cùng con gái bọn họ trở thành nguyên nhân chính

khiến ông cực kỳ chột dạ, lại thêm tuổi đời hai ông bà còn quá trẻ, ông càng mất tự nhiên hơn.

Không ngờ nhà thông gia lại nhiệt tình thế này, mất không chút khinh thường, giúp hai người mang hành lý ra xe. Sau khi lên xe, họ còn bắt chuyện để không khí bớt căng thẳng. Ông nghiêm túc ngồi thẳng như học sinh đang lắng nghe giáo viên thăm vấn, hỏi một câu đáp một câu. Trương Tiểu Phúc cười khúc khích khi nghe đoạn hội thoại của ba người.

"Ba mẹ đừng nhiệt tình quá. Hai người dọa sợ ba chồng con rồi." Trương Tiểu Phúc ngồi bên cạnh ông, chẳng mai mai để ý ánh mắt ba mẹ mình, nắm lấy tay ông trấn an: "Ba ơi, ba đừng khẩn trương. Ba mẹ con hiền lắm, họ không ăn thịt ba đâu mà sợ."

Ba Trương mỉm cười gật đầu: "Chúng ta đều là người một nhà, anh thông gia đừng quá giữ lễ. Con bé Tiểu Phúc tính còn trẻ con lắm, rất tùy hứng, mong anh sui quan tâm nó nhiều hơn."

"Không, không có, Tiểu Phúc ngoan lắm." Cha Chu lấp bắp trả lời. Ông muốn trả lời hào phóng một chút để không làm mất mặt cô, chẳng ngờ hóa hay thành vụn. Cha mẹ cô là những người có văn hóa, vô cùng tôn trọng người nông dân nghèo như ông đây, hèn gì dạy dỗ cô trở nên hiểu chuyện như vậy.

Chẳng qua, ông cảm thấy thái độ của anh chị thông gia với con dâu khá kỳ quái, không giống cha mẹ bình thường, giống như sợ hãi hơn là vui mừng. Thấy cô thân mật dựa vào ông thế này, họ chẳng những không răn dạy ngược lại còn mỉm cười khích lệ. Ông âm thầm thờ phào nhẹ nhõm.

Xe chở họ đến nhà cô, trời đã tối đen như mực. Ông nhìn toà biệt thự trước mặt mà căng thẳng. Người nhà nông hàng ngày “bán mặt cho đất bán lưng cho trời”, trí tưởng tượng cũng hạn chế. Thằng út từng nói gia đình con dâu rất khá giả, tận mắt thấy mới biết hai nhà chênh lệch lớn thế nào. Chẳng biết sao con dâu lại nhìn trúng Tư Niên nhà ông nữa.

Cảm giác khẩn trương này kéo dài không lâu, cha mẹ Trương chỉ tiếp đãi ông vài bữa đầu, mấy hôm sau họ bận rộn công việc, chẳng ở được mấy ngày. Mỗi ngày cô đưa ông đi tham quan, ngắm cảnh, sự bất an trước cảnh phố thị phồn hoa nhanh chóng được xua tan. Vấn đề đau đầu nhất của ông chính là con dâu, cô chẳng những khoác tay thân thiết trên đường, thỉnh thoảng còn hôn môi ông nữa.

Chẳng biết là do ông xấu hổ hay là do mối quan hệ chẳng giống ai của hai người, mỗi khi bị cô khi dễ, mặt ông đều đỏ hết cả lên, cố tình cô lại không cho phép ông cự tuyệt. May mắn thành phố rộng lớn, chẳng ai biết ai là ai. Thêm cả Trương Tiểu Phúc chưa bao giờ để ý cái nhìn của người khác, hơn nữa bộ dáng cha chồng ngượng nghịu rất buồn cười. Giờ đây, trên cha chồng trở thành thú vui mới của cô!

Nửa tháng sau, hai người mua vé trở về. Ngoài hai valy quần áo cô mang theo, lúc gần về, ông thông gia đã giao cho cô một cái thùng. Ông thật sự tò mò, chính tay ông rình lên xe nên biết nó nặng cỡ nào, chẳng biết thứ gì ở bên trong, hỏi mãi cô vẫn không chịu hé môi, chỉ nói về nhà sẽ cho ông biết.

Nghe nói hai người sắp về tới, mấy anh em đều ra chờ dưới chân núi. Vừa thấy hai người cầm bánh mì xuống xe, họ vội vàng lên đón, chia nhau vác hành lý hơn hờ cùng về nhà.

Về tới nhà, Trương Tiểu Phúc mở thùng ra, cha Chu mới phát hiện bên trong toàn là tiền, ông giật mình nói: "Con dâu, con mang nhiều tiền thế làm gì? Con không sợ trên đường bị người ta cướp hả?"

"Con chính là sợ ba lo lắng nên mới không nói cho ba biết trước." Cô cười cười: "Nhà mình gặp nhiều khó khăn, đường xá xa xôi, mua xe sớm cho tiện."

"Sao ba có thể để con tốn kém như thế!" Cha Chu không ngờ cô vẫn còn nhớ đến chuyện mua xe.

"Người một nhà mà ba, xá gì chuyện tốn kém." Cô nhìn sang mấy anh em đứng ngốc bên cạnh, đưa ra yêu cầu: "Ba tuổi đã cao nên thôi, còn mấy anh em đều phải học lái hết đó. Em sẽ tìm thầy giỏi dạy cho mọi người."

"Ba làm chủ cho con với!" Thấy mấy người đo vẫn cứ ngây ra, cô hí hửng, kéo tay áo cha Chu. Ông vô cùng cảm động, nghe vậy vội vàng ho nhẹ một tiếng, gật đầu: "Nghe theo lời em dâu tội con nói đi."

Hiện tại trong nhà, trừ ông ra, cô là lớn nhất!

Ngồi xe cả một ngày, buổi tối Trương Tiểu Phúc đi ngủ sớm. Đợi đến nửa đêm, Chu Quý nhin hết nổi theo lối cũ chui vào trong chăn cô.

"Bà xã, anh nhớ em muốn chết!" Chu Quý một tay sờ soạng khắp người cô, tay còn lại tháo dây áo ngủ, nhanh chóng bắt lấy “thỏ con” chơi đùa. Miệng chẳng chịu thua kiểm tìm đôi môi mọng, lưỡi tiến vào khoang miệng, hút hết không khí trong cô. Trương Tiểu Phúc bị quấy nhiễu, đành mở mắt, thì thào: "Anh này, em mệt gần chết rồi!"

Đêm tối dễ khiến người ta phạm tội, Chu Quý kéo chăn phủ kín cả hai, anh hôn khắp mặt cô. Thiếu ánh sáng càng làm xúc cảm trở nên rõ ràng, Trương Tiểu Phúc giận yêu ngất anh một cái: "Chỉ biết khi dễ người ta..."

Chu Quý cười hắc hắc, thờ hỏn hển nói bên miệng cô: "Bà xã, ai kêu em đi lâu thế mới chịu về, cũng không nghĩ đến anh tư ở nhà nhớ em muốn điên rồi. Đêm nay anh phải “chơi” em đến không xuống được giường luôn."

"Hừ, anh nhớ em hay là cây gậy bên dưới nhớ em đây!" Cô nói thầm, đồng thời cũng chủ động ôm lại anh. Hai người cùng dây dưa, trao cho nhau nụ hôn ướt át. Chu Quý vội vàng cởi áo ngủ cô lên, đang muốn cùng cô hòa vào làm một. Vừa định mang súng ra trận, tiếng động lạ bỗng từ đâu phát ra, anh chưa kịp phản ứng thì chân đã bị người vịn ra.

"Em dâu... Em ngủ chưa?" Chu Siêu đồng dạng cũng ngủ không yên. Cô đi mang theo cả linh hồn anh, cô về lại chẳng mang về trả. Cô đã trở lại, anh lần qua lộn lại không tài nào ngủ được, cuối cùng đánh bạo trèo tường vào phòng cô.

"Ai!" Chu Quý vén chăn ra, bật đèn ngay. Anh khiếp sợ tròn mắt nhìn Chu Siêu: "Anh... Anh cả, sao anh còn vô phòng em đâu giờ này?" Chu Siêu chẳng thể ngờ trong phòng có người, lại còn là em trai ruột của mình. Mặc dù bình thường anh là anh lớn trong nhà, nghe Chu Quý nói thế cũng phiền trong bụng, dỗi: "Anh còn chưa hỏi chú đây! Chú vào phòng em đâu làm gì?"

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, rồi cùng quay sang dò xét Trương Tiểu Phúc.

"Nhìn em làm gì! Hai người các anh, ngày thường khi dễ em đã đành, nay người ta từ xa trở về mệt gần chết cũng không tha. Còn dám chui vô phòng em làm loạn. Hai người cút ra hết cho em." Cô nổi cáu mắng khê.

Vào tới đây rồi còn bị đuổi ra, hai anh em bọn họ sao mà cam lòng cho được. Lại nhìn thấy cơ thể nở nang bị che giấu sau lớp áo ngủ hỗn độn, hai người nuốt nước miếng không kịp, cùng một suy nghĩ ăn ý nhìn nhau.

Chu ôm lấy cô: "Bà xã, là bọn anh không tốt, phạt tội anh ở lại trong phòng em, đêm nay không được về." Trương Tiểu Phúc nghe được lòng nhộn nhạo, cũng không nói gì, néo mạnh người nào đó một cái rồi hừ một tiếng, hai gò má bên tai đỏ hết lên.

Đêm nay có hai người anh em, lòng vui như được mùa!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Bị hai anh chồng “chơi” cùng lúc (3P)

Edit + Beta: Khiết Phan

Quy ước:

+ Chu Siêu: anh.

+ Chu Quý: hân.

Hai anh em nhảy bèn nhận ra cô đã ngầm đồng ý, nhanh chóng cởi hết quần áo. Cô nhanh chóng ghé mắt nhìn một cái thì chao ôi, trái tim lập tức nhảy bang bang trong lồng ngực. Cả hai anh em đều là những người đàn ông lưng hùm vai gấu, nhanh nhẹn dũng mãnh, làn da ngăm đen phát sáng dưới ánh đèn, tràn ngập hơi thở giống đực. Theo mắt nhìn của cô, họ càng giống hai dã thú đến mùa động dục, hai vật thô to bên dưới cũng không kém cạnh chia thẳng lên trời.

Ngực cô như con nai tơ chạy loạn, chưa kịp nghĩ nhiều thì cô đã bị Chu Quý đuổi cánh tay ra ôm lấy. Hai anh em ngồi chồm hổm một trước một sau vây lấy cô. Hai cặp mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm làm hô hấp cô đã nhanh lại còn loạn hơn.

"Bà xã... Em đẹp quá!" Chu Quý tham lam nhìn chăm chăm cô, chiêm ngưỡng hai gò má dần dần ửng hồng. Lòng chợt thấy lảng lảng, mờ lờ ca ngợi.

"Anh đừng có nói bậy." Cô liếc yêu trả lời. Chu Quý cười hắc hắc, không chấp nhặt so đo. Sự thật thì không thể chối cãi, cô với anh cùng chung chăn gối biết bao lần rồi, cô nếu không là bà xã của anh thì còn là của ai nữa chứ.

Chu Siêu kẻ sát sau lưng cô, chẳng nói gì hết, chỉ có hơi thở nóng rực từng đợt từng đợt phả vào mang tai cô thôi. Hai tay anh xoa nhẹ vài cái bên hông cô, đột nhiên dùng lực xé toạc chiếc váy ngủ đáng thương bằng voan mỏng ra, cơ thể làm đàn ông điên cuồng bại lộ ngoài không khí, thật là: da thịt như ngọc, trơn tuột như tơ.

Chu Quý tơ mắt nhìn cự nhũ theo váy ngủ vọt ra ngoài, hô hấp loạn thành một đoàn. Đôi gò bông đào to như hai quả dưa sấp, trắng mềm như com dừa, đàn hồi như thạch sương sa đang ở trạng thái vươn cao như hai ngọn núi, đỉnh núi phần hồng mê người. Chu Siêu “ừ” một tiếng nuốt nước miếng, một bàn tay đen sẫm đã đặt lên nhũ phong, đối lập hoàn toàn với “bánh bao lớn” trắng như tuyết. Màu da tương khắc kết hợp với hình ảnh kiều mị đúng là chọc người ta suy nghĩ sâu xa mà!

Chu Quý không cam lòng lạc hậu, một tay cũng bắt lấy “quả đào tiên” còn lại. Hai anh em mỗi người đoạt một quả, một trước một sau tha hồ đùa bỡn, chọc nhũ hoa dựng thẳng lên. Vết chai sần trong lòng bàn tay cọ sát chẳng những gây cảm giác gây ngera ngera mà còn mang theo dòng điện li ti. Ngực Trương Tiểu Phúc kịch liệt đập phồng, núm đôi bị hai anh em vắn vẽ đến thở hỗn hển, suy yếu vô lực tụt vào lòng ngực rắn chắc của Chu Siêu.

"Úm... Úm... Hừ... Anh Siêu..." Cô hít sâu không ngừng để điều chỉnh lại hô hấp. Nghe thanh âm cô thở gấp, hai người đàn ông cũng đồng dạng nhiệt huyết sôi trào. Chu Siêu giữ lấy cằm, cắn nhẹ vào vành tai cô, đầu lưỡi liếm xung quanh, cứ thế rồi lại cắn, lại mút...

Chu Quý thì cúi đầu khóa môi cô, đôi khát gặm lấy cánh môi mềm mại. Cắn mút cho đã đời, hân lấy đầu lưỡi xông vào trong khoang miệng, quán quít đầu lưỡi của cô. Khoái cảm làm cô mê muội, thân thể mất quyền kiểm soát.

Ma trảo không ngừng nắn bóp, chà xát hai bầu vú làm chúng đỏ hết lên. Hai hạt đậu tị nghiệp chịu chung tình cảnh bị người vắn vẽ, ngắt néo. Cảm giác nhũ phong được đàn ông chơi đùa vô cùng lạ lẫm, từng luồng hơi nóng không biết từ đâu chạy dọc lên mặt cô. Chu Siêu tạm thời buông tha lỗ tai đỏ ửng đầy nước, chậm rãi cắn mút xuống lưng cô, lưu lại hồng ngân trên da thịt non mềm.

Hai bàn tay chậm rãi di chuyển xuống, mon trón bụng nhỏ rồi vòng ra phía sau lưng, chậm rãi đi xuống thêm chút nữa... Chu Siêu ra sức bóp lấy hai quả mông tròn, xúc cảm tuyệt vời hết như trên ngực của cô vậy. Không dừng lại ở đó, anh theo khe mông sờ xuống hang sâu rậm rạp cô, nhẹ nhàng vỗ về.

Cô thờ phỉ phò, cả người dựa hẳn vào ngực Chu Siêu. Hai tay lại quàng lên cổ Chu Quý, môi lưỡi cùng triền miên. Hai người đàn ông kết hợp làm loạn khắp thân thể kích thích cô vô cùng.

Ngón tay Chu Siêu chạm phải cửa huyết đang khép chặt, cánh hoa vội vàng co rút. Anh không quên vuốt ve cúc hoa, nhận thấy cô phát run lên, ngón tay bèn chậm rãi đâm vào. Hai lỏng tay còn chưa vào hết, hậu huyết mãnh liệt co lại mút chặt vật lạ. Động nhỏ muốn bài trừ dị vật theo bản năng, mấp máy nuốt lấy ngón tay anh.

Đúng là vô cùng huyền diệu! Mới ngón tay thôi mà động tịnh đã hút thế này rồi, nếu đổi thành gậy th*t của anh thì chẳng biết sướng đến mức nào nữa. Điều này làm cho anh hưng phấn vô cùng, tiếp tục cho ngón tay vào sâu hơn. Bên trong vừa nóng vừa chặt, lại còn ướt át, anh bắt đầu mớc loạn.

"Anh Siêu... Ân... Úm..." Cô khẽ nhũm mày, cúc huyết bị ngón tay của anh làm cho khó chịu, lắc mông muốn tránh đi.

Chu Siêu không cho cô trốn, tay còn lại túm lấy một bên ngực, ngón tay vẫn cứ mạnh mẽ cắm hết vào bên trong, tò mò kháy kháy vào niêm mạc yếu ớt. Cảm giác vốn không có gì đáng nói, nhưng động tác kia của anh đã khiến bên trong cô vừa ngứa vừa rạo rực.

Tiếng rên rỉ lảng lơ lọt vào trong tai tựa như tiếng gọi mời anh hãy tiếp tục phát huy. Không phụ kì vọng của cô, một ngón tay khác phá vòng vây tiến sâu vào hoa huy*t. Hai ngón tay giao hoạt cùng rút ra, bên trên dính đầy chất nhầy. Anh cho hết vào trong miệng thưởng thức ngon lành, rồi lại ngrạ quen đường cũ tiếp đuổi hai ngón tay vào làm bậy.

Hai ngón tay trước sau cắm vào song động, phối hợp hành động mang đến kích thích trước giờ chưa từng có. Cô xụi lơ nằm trong ngực anh.

Chu Siêu chồm người ngậm lấy cánh môi sưng đỏ, cướp hết dưỡng khí trong miệng cô, hôn cho đến khi cô thờ hồng hộc. Chu Quý cũng không biến mình trở thành người ngoài cuộc, nhanh chóng chọc ngón tay vào hoa huy*t cô, liên tiếp vào ra. Chỉ trong chốc lát, yêu dịch đã đầm dề tuôn ra.

"Đâm vào... đi anh." Cô thờ dốc yêu cầu.

Hai người nghe thấy cũng không nhẫn nại nữa, nâng mông cô lên. Chu Quý cảm thịt bông nhấm ngay cửa huyết, Chu Siêu vội nâng hông cô lên, rồi nhấn xuống một cái, dương cụ hần*ôm ộp” một tiếng theo động tác của anh cắm sâu vào nhục động. Cô run người kêu lên, chưa kịp cảm thụ “tiểu đệ” của anh tụt trong người thì Chu Siêu đã cảm chài thịt đặt ở khe mông, đẩy quy đầu chôn vào cục huyết. Khác hẳn cảm giác ngón tay chọc vào, còn th*t quá cỡ khiến cô vừa trưởng vừa đau.

Hai cái miệng đều được lấp đầy, chỉ cách nhau một mản da mông, cứ cố tình dồn ép vào trong lỗ nhỏ chật hẹp, hễ cây gậy kia nhứt vào một chút là cô đau đến chết đi sống lại. Cô thì thảo kêu đau bảo hai người kia giữ nguyên hiện trạng. Được một lúc, khi cô đã thích nghi với hai cây còn xong bên rên rỉ một tiếng báo hiệu.

Tiếng kêu kia hết như kim bài miễn tử vậy. Cứ cắm ở đó mà không được động đúng là giết người mà! Hai người ôm lấy eo cô, tinh thần phấn chấn, một trước một sau bắt đầu hành động.

Ngồi chồm hồm không được thuận lợi cho lắm, Chu Quý đâm vào hơn mười cái thì ngã người nằm xuống sàn, kéo cô cười lên người hần, tiểu huyết vẫn cần chặt lấy vật to lớn của hần, phúc hắc nhìn Chu Siêu vát và cây cây bên trên.

Chu Quý không động, dề mê hưởng thụ cây gậy của anh cả cách một tầng mông cạ lên “người anh em” của mình. Cô nằm trên người hần, cự nhũ cọ lên ngực hần kích thích vật chôn trong nhục động của cô thô hơn một vòng.

Trương Tiểu Phúc nhắm mắt tận hưởng hai cây hung khí bên dưới, mặc dù hai người đã rất tiết chế thể nhưng kích thích mang lại không thể xem thường. Song huyết thường xuyên co rút, mút lấy mút dề hai căn còn th*t làm hai người đàn ông phê đến tận mây xanh!

"Em dàu... Em cần anh chặt quá." Dương cụ của anh ra vào trong chót lát thì đột nhiên hậu huyết co bóp kịch liệt, cửa huyết siết chặt đến mức anh nghĩ nhục bông sắp bị bẻ gãy, khoái cảm cực đại trong nháy mắt khiến não anh trống rỗng.

"Em em không có ý... A a..." Cô hàm hồ biện bạch, nói chưa hết câu thì đã bị thúc một cái thật mạnh làm cô rên to hơn. Vật thô lỗ cứ vô tình ma sát tường thịt, cô ngứa đến khó chịu.

“Chơi” cô từ nãy đến giờ mà cây gậy kia vẫn cứng như thiết, chẳng có tí dấu hiệu nào là sắp bán cả. Hai người ôm cô mang sang hướng cửa sổ, gác một chân cô lên thành cửa, kẹp cô ở giữa. Tư thế này dễ dàng cho anh em họ đóng cọc vào hai động nhỏ của cô hơn. Cự bông thô đen không hề mất phong độ, một trước một sau hung hăng xỏ xuyên như muốn đâm thủng cô.

"U... A a... Đứng đứng... Anh vô lại... Ngó... Ừm..." Cô bị nện đến chịu không nổi, trước sau đều bị “chơi” đến đau rất, tường thịt sắp bị mài hồng rồi. Nhất là Chu Siêu ở sau lưng, mỗi một cú thúc vào rút ra của anh mạnh đến nỗi ruột già ruột non của cô sắp bị mang ra luôn rồi.

Thật là một người đàn ông lỗ mãng mà!

Sợ cô rên lớn đánh thức cha Chu phòng bên cạnh, Chu Quý xé một góc áo ngủ rách tươm nhét vào miệng cô. Đã không còn gì cổ kị, hai anh em bên chơi ác hơn, mà miệng cô chỉ có thể phát ra tiếng “ngó ngó” mơ hồ. Không lâu sau, song huyết bắt đầu trận co bóp mạnh mẽ, lần này cả hai không ai chịu nổi, bắn hết nùng tinh vào trong cơ thể cô.

Sau khi bắn tinh, hai anh em lại thay đổi vị trí, Chu Quý cao lớn dán sau lưng cô, một tay luồn qua nách bắt lấy một bên ngực đùa bỡn, tay còn lại cảm lấy nhục bông, quẹt lên quẹt xuống ở khe mông cô.

Tinh dịch trong nhục động không ngừng tuôn ra, nhiều xuống dưới nên nhà. Chu Quý còn cố tình mài tới mài lui, trải hỗn hợp đáng xấu hổ kia lên khắp mông cô. Mùi hương đậm mị đậm đặc trong không khí làm cả ba vô cùng hưng phấn.

Chu Siêu cảm lấy phân thân đã cương được phân nửa, nương theo có tinh dịch em trai làm chất bôi trơn, cắm đi vào. Dù cho bị thẳng tư “chơi” lâu đến vậy, huyết nhĩ vẫn vô cùng đàn hồi. Động nhỏ phục hồi vô cùng nhanh, nháy mắt đã quán lấy anh. Cửa huyết liên tục mấp mái như hôn trách “tiểu đệ” của anh quá gây gò, ừ ừ. còn th*t chịu lòng ngay lập tức, không ngừng cương lên nong tiểu huyết rộng ra thêm.

Cảm nhận rõ còn th*t của anh em mình chỉ cách nhau một tầng thịt mỏng cho cảm giác kì diệu vô cùng. Bọn họ đang “làm” chung một người con gái!

Trương Tiểu Phúc làm sao biết được những suy nghĩ không mấy tốt đẹp này của họ. Cô chỉ biết rằng, khoảng khắc được hai căn thịt bông lấp đầy vô cùng sáng khoái. Hai cái động nhỏ trên dưới ra hết thủ đoạn ngậm chặt lấy cự căn, ước sao chúng nằm mãi bên trong cô.

Huyết nhỏ của cô đã khiêu khích đến thế này vậy thì đừng mong họ thương hương tiếc ngọc. Quả nhiên sau đó, cô liền niếm được khoái cảm trước giờ chưa từng thấy.

Tinh dịch trở thành dầu bôi trơn, giúp việc trừu sáp trở nên suông sẻ hơn. Hai người rất biết cách hợp tác, người này rút ra thì người kia lại đâm vào, đưa cô lên chín tầng mây.

"Ngó ngó... Ha..." Song huyết bị "chơi" đến mất cảm giác, chỉ đến khi bị đâm đến cao trào cảm giác mới khôi phục lại. Hai người càng chơi ác thì càng hưng phấn. Cả hai ôm cô gục lên giường, ngay thời điểm cô lên đỉnh sung sướng, họ đồng thời rút ra bắn hết lên ngực cô.

Cô thờ phì phò, hai mắt có chút mơ hồ, chỉ nghe thấy tiếng cười khê bên tai. Đợi đến lúc thị lực phục hồi lại, cô mê mang nhìn cảnh hai người đang hì hục trước ngực mình. Anh em họ chia nhau thưởng thức món bánh bao nóng hăm hăm phủ đầy “nước sốt” trắng đục. Họ liếm sạch thứ công thức do chính mình tạo ra, chỉ chừa lại hai cái bánh mềm mại được tô điểm thêm sắc màu hồng đậm.

Chu Siêu và Chu Quý ngẩng đầu ngắm nhìn bức tranh đầy dâm mị trước mặt. Người con gái nhuộm đầy tình dục với đôi gò má đỏ ửng, hai mắt mơ màng chứa đầy hơi nước dụ dỗ đàn ông phạm tội. Hai anh em mút dọc từ ngực lên đôi gò má, rồi cùng chia sẻ món trắng miệng mê người, cùng đưa tình dịch nồng đậm vào miệng cô.

Thiếu chút nữa cô tắt thở rồi. Hai người nông dân này chơi trò ân ái còn phóng túng hơn cả người thành thị như cô nữa. Haizz... Thế nào ngày mai hai cánh môi của cô cũng sẽ sưng to như hai cục lạc xường cho coi!

"Đừng hôn nữa mà. Em mệt quá!" Cô chịu hết nổi kháng nghị. Chu Quý nghe vậy, kéo chăn phủ lên ba người, khê nói: "Ngủ đi em." Người bên trái, kẻ bên phải ôm lấy cô. Có hai bức tường thịt ấm hín bên cạnh làm cô thấy vô cùng thoải mái. Đúng là miệng thì nói một đằng tay thì làm một nẻo mà! Mặc hai người họ vẫn tác quái tác quái, cô lập tức tiến vào mộng đẹp.

Đây là lần đầu tiên Chu Quý lẫn Chu Siêu được chơi loại trò chơi kích thích cỡ này. Vậy nên, dù cô đã ngủ say thì bộ vị nào đó vẫn cứ cương lên như thường. Biết cô mệt mỏi nên bọn họ cũng không quá phận, chỉ dám xoa xoa bóp bóp mộng của cô thôi. Vậy cũng đã quá chừng rồi!

Hôm sau tỉnh lại, tình dục rồi đi nhường chỗ cho lý trí trở về, ba người hai mắt nhìn nhau ngượng ngùng xấu hổ. Cô kéo chăn che lấy cơ thể trần như nhộng, đỏ mặt trừng hai người đàn ông xấu xa: "Hai anh chỉ biết khi dễ người ta, mai mốt cấm không cho mấy anh bén mảng vào phòng em nữa."

Bộ dạng hờn dỗi kia làm Chu Quý ngứa ngáy tay chân, ôm cô trong ngực, cúi đầu hôn lên môi sưng đỏ: "Bảo bối của anh, em đừng giận mà. Không cho anh vào phòng cung nữa, anh tư làm sao sống nổi đây?"

"Em đâu cứ nghĩ ngợi cho lại sức. Bọn anh yêu em còn không kịp, sao dám khi dễ em chứ." Chu Siêu nhanh chóng mặc quần áo vào, hôn lên môi cô một cái, hai anh em theo đường cửa sổ về phòng. Cô mệt mỏi nhắm mắt ngủ tiếp.

Cô ngủ thẳng một mạch đến chín giờ, mọi người trong nhà đã sớm ra đồng làm việc. Đúng dịp hôm nay trời ưi ưi, cô liền lên thẳng nương trà trên núi thì thấy Cha Chu đang bón phân vô mấy gốc trà.

Cô cảm ẩm trà đi lại, được nửa đường thì bị một nhánh cây quệt trúng cánh tay, rạch một đường bật cả máu ra. Cô đau đớn, xem vết thương thì thất thần. Cành cây chết khô dính phải máu cô đột nhiên sống trở lại, vươn cành mọc lá phát triển sum suê.

"Sao thế con?" Cha Chu ngẩng đầu thì phát hiện cô đang đứng im không nhúc nhích, hỏi cô. Trương Tiểu Phúc đáp lời, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào gốc cây kia, nhìn sang miệng vết thương đã khép mại, lành lại như cũ thì càng đắm chiêu hơn.

"Có chuyện gì vậy con?" Thấy cô vẫn ngẩn ngơ, Cha Chu bước đến hỏi. Cô cười cười, rót chén trà đưa cho ông: "Uống chén trà giải khát đi ba." Mặt ông cười tươi như hoa, cầm lấy chén trà hóp vại ngậm.

Nhìn ông cười ngai cùng, cô cao hứng lấy khăn tay lau mồ hôi cho ông. Ngón tay đụng lên da thịt nóng muốn chảy mỡ của ông, cô lòi ông tới ngồi dưới rãnh đất phủ đầy cỏ nằm giữa hai nương trà gần đó, ngồi xuống nói: "Nghỉ ngơi một lát đi ba. Cả người ba nóng hừng hực à."

Cha Chu bảo rằng không có việc gì, mắt không rời được khuôn mặt của cô. Ông có ảo giác rằng nét mặt con dâu ngày một tỏa sáng thì phải.

"Ba." Bị ông nhìn chăm chú, mặt cô đỏ bừng lên: "Sao ba nhìn chăm chăm mặt người ta thế?" Ông theo gương mặt ngai ngừng véo ra nước kia của cô, nhìn xuống bộ ngực đầy đặn bên dưới. Váy đen cúp ngực bao trọn vòng một no đủ, khe rãnh sâu hun hút.

"Tiểu Phúc..." Tim ông như muốn thoát ra khỏi lồng ngực. Cô nhìn vào đóm lửa dục vọng đang bùng cháy trong mắt ông, khoe miệng khê nhếch. Cô chưa nói được gì thì đã bị ông kéo vào trong ngực, đôi gò bồng đảo mềm mại đánh thẳng vào ngực ông. Cô hơi hơi cúi đầu, ôn nhu gọi một tiếng: "Ba ời."

Ông cảm lòng không đậu gục cô xuống rãnh đất đang ngồi. Cô hoảng hốt nắm chặt lấy quần áo ông, bộ ngực kịch liệt phập phồng kêu lên: "Ba chồng"

Cha Chu thờ mạnh như trâu cây đồng một giữa ban trưa, cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô. Đôi tay mảnh khảnh câu lấy người đàn ông bên trên, môi mở đón chào chiếc lưỡi nóng rực tiến vào trong miệng làm loạn.

Ông đúng là bị bộ dáng động lòng người của con dâu làm dục hỏa đốt người, hận không thể ăn cô vào bụng. Đầu lưỡi điên cuồng tàn sát đôi môi anh đào, mút lấy mút để chiếc lưỡi thom tho.

Hai chân Trương Tiểu Phúc nhanh chóng quăn vào bên hông ông, gậy th*т chĩa lên bụng cô châm ngòi từng đợt lửa dục vọng, đốt cháy hai cơ thể đang quăn quít.

Cha Chu vội vàng cởi quần lót của mình, rồi hòa tóc vén váy cô lên tận thất lưng, tàn bạo dặt mạnh quần lót của cô ra ngoài, đưa thiết côn nóng bỏng đâm sâu vào bên trong.

Người cô run run, vẻ mặt thỏa mãn rên rì. Huyết nhỏ được lấp đầy trướng lên, thịt bồng nóng hăm hấp tràn trề tinh thần đang tập kích bừa bãi. Cô hơi nhát chân lên, tạo điều kiện cho phần thân trắng chọc vào sâu hơn, thẳng đến hoa tâm non nót.

"Ba... Lớn quá... Thích quá a... A a a... Ba chồng... Nhanh nữa đi... Ừmm..." Ở trên núi không một bóng người, cô tha hồ rên rì, hai chân câu lấy thất lưng, không cho ông rời đi. Cha Chu cũng không phụ kì vọng của cô, ma trảo kiểm chặt eo cô, chài thịt nhiệt tình xỏ xuyên đũng đạo mắt hôn, hung hăng va chạm vát tường mẫn cảm bên trong.

Theo tiết tấu liên hồi của ông, nhục huyết co bóp ngày một mãnh liệt hơn, tầng tầng lớp lớp tường thịt biến thành hàng nghìn cái miệng nhỏ, thay nhau mút tìm mọi cách quuyến rũ cự long. Ông sướng không thể tả, thoải mái rên rì góp giọng vào bài hát chỉ hai người biết đến.

Hai người say sưa ân ái làm gì còn tỉnh lực để ý chung quanh, hiển nhiên không hề phát hiện có thêm một người xuất hiện sau nương chè. Chu Cường làm xong việc của mình rồi, không biết cha có cần phụ gì không, bèn chạy lên giúp đỡ, kết quả anh lại nghe thấy âm thanh lạ. Anh không lên tiếng, cúi người dưới nương chè gần đó rình

coi, không ngờ lại phát hiện chuyện động trời thế này.

Anh không ngờ ông già hiền như cục đất của mình dám đặt con dâu dưới thân, “làm” giữa nơi thiên nhiên hoang dã thế này. Đúng là không biết xấu hổ... nhưng cũng thích quá đi chứ!

Anh ngắm nhìn bức xuân cung đồ sống động trước mặt, đặc biệt là cự nhũ đang lay động của em dâu. Anh cùng lắm chỉ dám “choi” cô trong mộng, không ngờ ông già nhà mình lợi hại như vậy.

Chu Cường trốn một bên nhìn lên, vật trong quần đã cương cứng. Anh vừa đưa tay vào quần an ủi, vừa cực kỳ hâm mộ cha già của mình. Mắt vừa nhìn cảnh côn trùng cha mình vận động trong cơ thể em dâu, vừa tưởng tượng mình chính là người được làm việc sung sướng ấy.

Cha Chu ôm lấy con dâu “làm” gần bốn mươi phút, cuối cùng cũng bắn hết một đồng tinh dịch vào trong tử cung cô. Thịt bồng lưu luyến không chịu đi ra, ông giữ cô trong ngực, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt cô.

"Ba ơi." Cô đỏ mặt gọi, chôn mặt vào ngực ông. Bị biểu cảm thẹn thùng kia đánh sâu vào tâm trí, Chu Cường ghen tị với cha mình không thôi.

"Ừ." Tâm tình Cha Chu hết như Chu Cường, bộ dáng của con dâu làm tim ông tan chảy. Ông siết cô vào lòng cho đến khi phục hồi thể lực, sau đó mới sửa lại quần áo cho cô. Một tay vác cuốc, một tay dìu cô cùng đi xuống núi.

Lúc này Chu Cường mới đi ra, bước tới vị trí hai người vừa điên cuồng, tìm thấy chiếc quần lót màu đỏ bằng tơ tằm nằm lẫn lốc dưới đất. Anh nhặt lên, đưa lên mũi ngửi cái mùi hương đặc biệt ấy. Đấy quần vẫn còn dính chất dịch trong suốt, anh tiếp tục hít vào mấy hơi, mùi vị như ma túy kích thích vật dưới háng một lần nữa ngẩng cao đầu.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Mặc áo len trinh nữ bị anh ba “làm” trong nhà bếp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Khiết Phan

Chu Cường xuống núi, vào nhà thì thấy chưa ai về cả. Chợt anh nghĩ được mùi đồ ăn bốc ra từ lâu lâu, biết chắc em dâu đang làm cơm trưa, anh bèn lên lầu. Rón ra rón rén vào nhà bếp, quả nhiên thấy cô vội vội vàng vàng làm đồ ăn. Không ngờ cô đã thay đồ mới rồi.

Cô mặc chiếc áo len hồ bọt màu xám, chiều dài chỉ vừa che tới mông thôi. Phía trước thiết kế như cái yếm, phía sau hở hết lưng khoe hình xăm hoa đào vô cùng hấp dẫn, vật áo miễn cưỡng che được một phần mông. Điều làm anh phun máu mũi chính là bên trong cô không hề mặc nội y. Theo động tác thái rau của cô, bộ ngực lung lay như sắp đổ xuống. Vị trí của anh vừa vận nhìn thấy hơn nửa bầu ngực lộ ra bên ngoài.

Linh hồn anh như bị cô hút đi mất. Anh tiến đến gần cô, lấy cái quần lót đỏ được nhét trong bốp đựng tiền ra, nhẹ giọng hỏi: "Em dâu, cái này có phải của em không?"

Cô đang cắt khoai tây, nghe vậy ngừng động tác, quay đầu ra xem, thấy cái quần lót bằng tơ tằm trên tay anh, thẹn thùng trả lời: "Là của em đó... Em tìm hoài không thấy. Anh nhặt được ở đâu vậy?"

"Ở vườn trà trên núi." Anh mắt hờn mắt vờ, thì thào đáp.

"Vậy chắc nó dơ mất rồi. Anh đem vứt giúp em nha." Cô cười cười, cũng không quản anh đứng ngốc ở đó, quay đầu tiếp tục thái củ. Chu Cường nhìn gương mặt hồng hồng của cô, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, vò chiếc quần lót thành một lọn rồi nhét vào trong túi quần.

"Sao quần lót của em dâu lại nằm trong vườn trà vậy?" Anh vòng ra sau lưng cô, thờ hờn hờn hỏi. Cô hờn dỗi liếc anh một cái: "Em quên..."

"Nói bậy... Anh thấy hết cả rồi." Trái tim Chu Cường đập loạn, kẻ sát lên người cô, chiếc lều nhô cao dưới quần chọc vào mông cô.

Cô giật mình, vội vận vẹo cơ thể hông thoát ra, nghiêng đầu nhìn anh: "Anh ba đang làm cái gì vậy?"

"“Làm” em." Anh thờ phỉ phò, bụng có ý đâm vài cái, vật cứng ma xát mông cô. Quy đầu đội lên mông tròn, chi cách có lóp vại như mạng theo luồng điện, từ dưới xông thẳng lên khiến người cô run run.

Tay anh theo phần áo hở dưới lưng luồn vào, đặt lên vòng eo con kiến. Anh thắc mắc: eo cô nhỏ thế này sao chịu được cặp ngực bự đến vậy. Anh chậm rãi đi lên bắt được đôi gò bồng đảo, hung hăng nheo một phen, xúc cảm vừa mềm vừa đàn hồi làm chân anh phát run. Thích chết anh mà!

"Anh ba... Đừng như vậy mà." Cô mềm nhũn dựa vào ngực anh.

Chu Cường nhanh chóng ôm lấy thắt lưng cô, còn cố ý đâm mạnh một cái vào người cô, cố tình làm cô rên một tiếng. Anh thỏa mãn kề bên tai cô: "Ba anh làm được còn anh thì không được à? Em dâu ghét anh ba lắm sao?"

"Sao em lại ghét anh ba chứ." Cô lắc đầu, mặt đỏ tới tận mang tai, bộ dáng kiều mỵ ngượng ngùng làm anh yêu thâm. Tới cha già còn dám “làm” cô mà, sao anh không thể chứ!

"Nếu vậy thì để anh ba làm em dâu sung sướng nhé." Anh nói xong, hai bàn tay hung hăng bắt lấy cự nhũ, hung hăng xoa, bóp, nhào, nặn làm chúng liên tục biến dạng, hại

cô lừa dục đốt người.

"Ha... Anh ba... Aa... Không thể... Ừm... Đừng đừng đừng bóp mà..." Nhũ tiêm bị anh ngắt lấy làm cô hơi đau, cô nhìn không được rên rí cầu xin. Chu Cường mút lên gáy tai cô, chừa một tay vuốt ve tấm lưng lỏa lồ, nhìn chăm chăm vào hình xăm đầy công phu một lát. Đúng là sống động như thật! Nhưng hiện tại anh không muốn nghiêng cứu nó, anh chỉ muốn "làm" cô thôi.

Bàn tay trượt xuống mông, không ngừng chà xát, vừa bóp vừa ngắt, làm cô vừa đau vừa phê. Anh theo đà sờ vào huyết nhĩ, chẳng ngờ là một mảnh ướt át. Anh vội đề cô lên bàn, chặn miệng cô lại. Cô hô một tiếng, thanh âm bị anh nuốt hết, mang theo vị khoái tiến vào môi cô. Hôn thờ nam tính đầy đặc vậy lấy cô.

Cô đặt tay lên ngực muốn đẩy anh ra: "Anh ba... Anh buông..."

"Không đòi nào! Anh phải "chơi" em! Ông "chơi" được, anh cũng phải "chơi" được!" Anh cầm lấy tay cô, cúi đầu hung hăng khóa môi. Cô mở hờ cánh môi giúp đầu lưỡi thành công xâm chiếm. Mùi thuốc lá nồng nặc trong miệng anh tràn ra. Hiện nhiên anh không thạo nhiều kỹ năng, chỉ biết hút loạn xạ thôi. Thế nhưng cô vô cùng thích kiểu hôn mạnh bạo này.

"Ngô... Ngô ngô... Anh ba... Không thể..." Cô nhỏ giọng kêu lên, cánh tay thử đẩy nhẹ anh vài cái. Anh nắm chặt tay cô, không cho cô giấy giụa, đầu lưỡi găt gao làm loan trong khoang miệng cô. Anh hôn cho đến khi cô sắp tắt thở, cắn sung hết cánh môi cô, mới hỏi: "Anh hôn thế này thoải mái không em?"

Cô đỏ mặt, do dự gật gật đầu.

Chu Cường tâm như hoa nở, cúi đầu tiếp tục hôn. Anh thích môi cô vô cùng, thơm mềm như kẹo đường vậy.

Cô cố đẩy lưỡi anh ra, tức khắc cảm bị anh làm đau, đầu lưỡi thô ráp tiếp tục chiến đấu. Hai người tích cực "nấu cháo lưỡi", trợ giúp ngọn lửa dục vọng bùng cháy dữ dội hơn.

Không lâu sau đã bị anh cướp chủ quyền, cô bị anh mút đến thở hổn hển. Chu Cường trong lòng đắc ý, biết là cô thẹn thùng, một tay chui vào trong áo bắt lấy nải phong cao ngất, thích gì làm đó. Anh muốn biết cảm giác lúc cầm lấy sẽ ra sao lâu lắm rồi, không ngờ còn thoải mái hơn cả trong tưởng tượng của anh nữa.

Trương Tiểu Phúc cảm thấy bắp đùi của mình lại ướt... Rõ ràng lúc này cổ mới vừa cùng cha chồng bên ngoài đã hợp, chẳng ngờ dục vọng lại bị khơi mào lần nữa. Cô cố ý ăn mặc bại lộ như vậy chính là để thử nghiệm, thật đúng như cô dự đoán, họ đã vô lấy cô như hồ rình mồi mà.

Anh chịu hết nổi rồi! Tay còn lại vén vạt áo cô lên, tách hai chân cô ra, cầm vật thô to để gần cửa huyết, nhún người đâm vào.

"Nhanh quá." côn th*t xô xuyên đi vào, vừa nhanh vừa dứt khoát. Bên trong cô nóng như lò lửa, anh cảm thấy nhục bồng của mình sắp nóng chảy trong đó làm cả người anh lâng lâng. Chu Cường giữ chặt lấy mông cô, dạp hai chân cô ra bên hông. Phân thân bắt đầu trườn sáp.

"A... Căng quá... Từ từ..." Cô đau đốn, sợ hãi kêu một tiếng.

Trong mấy anh em, Chu Cường là người cao nhất. Địch thực đáng người Từ Hải "vai năm tấc rộng, thân mười thước cao". Vật dưới thân anh thì khô bì, thô như trái cà tím cỡ khủng, anh lại hung hăng đâm vào, cửa huyết sắp nứt toạc, huyết nhĩ vừa trướng vừa xót. Ôi đau chết cô mất! Hệt y như đã thú mà!

Hai túi trà nặng trĩu già lên bắp đùi cô. Mỗi cú nện vào của anh mạnh như đang giấn quyền cước vào bụng, lực phủ ngũ tạng đều chịu thương tổn. Chỉ gần mười phút thôi, cô lên cao trào không biết mấy lần. Mắt cô trợn trắng, hoa huy*t thất vào từng cơn từng cơn, kích thích quá độ khiến cô tưởng mình sắp bị anh làm chết.

Tiểu huyết cực lực co thắt, mút lấy cự căn làm anh mê mẩn. Anh mở chân cô ra thật rộng, côn th*t càng ra sức chơi đùa ác đến mức muốn kéo phần thịt hồng non mềm trong huyết cô ra theo. Chẳng dừng ở đó, anh đẩy nhanh tốc độ va chạm, đầu nắm to trướng mẩy sức tác quái tác quái đâm vào tử cung.

"Anh ba... Không không được..." Sau khi hoa huy*t bị dạp không thương tiếc hơn một trăm cái, tử cung cực lực co bóp phun một lượng lớn yêu dịch ra ngoài. Trương Tiểu Phúc liên tiếp lên đỉnh, mấy bận muốn nôn mửa. Phen này chắc cô ngất mất!

Đúng ngay lúc cô cao trào, Chu Cường hết nhìn nổi nên đã thất thủ, phun hết tinh dịch vào sâu trong cô. Dịch trọc vừa nóng vừa nhiều trướng đầy bụng cô. Ngay khi anh rút thịt bồng ra, vô số nòng tinh tuôn trào ra ngoài.

Cô vừa động dẩy hạ thân chút thôi thì tinh dịch đã chảy ào ào xuống dưới. Cô gục xuống bàn sung sướng cảm nhận nhục huyết mấp máy đưa dịch đục từ từ trào ra bên ngoài.

Mặc dù Chu Cường vẫn chưa hoàn toàn thỏa mãn, nhưng anh lo lắng mấy người trong nhà sắp trở về, chỉ đành bán vội thể này. Anh ôm lấy cơ thể mềm nhũn vô lực, hai gò má đỏ bừng vào lòng: "Em dâu chắc mệt lắm rồi. Để anh nấu cơm cho."

Cô tựa vào người anh, không nói gì cả, trái tim đập loạn từ từ trở lại nhịp đập như thường, dù anh chỉ được hơn nửa tiếng thôi nhưng đã khiến cô lên đỉnh tận bốn năm lần. Thật sự quá lợi hại! Người này cái gì cũng tốt, chỉ có điều quá lỗ mánh. Lúc này anh thiếu điều đâm thủng bụng cô luôn rồi!

"Vậy để em đi lau sàn." Chu Cường đã xắn tay áo đi nấu cơm. Cô lau sạch chất lỏng giữa hai chân, và phi tan luôn vết nước khả nghi dưới sàn. Cô bước ra phòng khách thì phát hiện dưới sàn có mấy dấu chân bùn, chắc là bọn họ quên nên mang cả dép lên nhà rồi. Cô quét sơ cho sạch, sau đó dùng khăn ẩm lau lại.

Chu Dũng mới làm việc từ ngoài đồng về, sau khi đổi dép lê vào nhà thì bắt gặp hình ảnh hương diễm đến sắc máu mẩn: cô em dâu xinh đẹp đang chống mông quỳ xuống sàn lau nhà, điểm chính là cái áo len trinh tiết kia, hở hết lưng không nói, vạt áo cũng chẳng che đậy được gì. Ngay cả quần lót cô cũng không mặc, bệnh hay quên của em dâu đúng là nặng quá rồi.

"Em dâu..." Chu Dũng kêu này một màn thấy hô hấp dồn dập đứng lên, nhìn không được kêu một tiếng. Cô hơi nghiêng người về phía sau, hành động đó vô tình làm lộ mông lớn tuyết trắng mềm mại.

"Sao nay anh Dũng về sớm vậy?" Cô cười khanh khách hỏi, vẫn tiếp tục lau sàn, mặc kệ đôi mắt sắp phun ra lửa của anh.

Trông mắt di động theo từng hành động của cô. Mỗi khi cô cúi xuống lau sàn, phần ngực lộ ra ngoài cũng lay động theo, tập kích những sự dây thần kinh yếu ớt của anh.

Chân anh bước theo cô trong vô thức, mắt không rời được gò núi đôi đang lắc lư theo nhịp kia, chỉ mong sao mình được sờ vào chúng.

Nghe tiếng thờ mạnh truyền tới từ sau lưng, cô nhếch mép, lau sạch dầu chân trên sàn. Sau đó cô liền đứng lên, giặt sạch khăn lau rồi đem phơi trên ban công. Chu Dũng vẫn thẳng một đường đi theo cô như tên ngốc.

"Anh Dũng.. Anh đi theo người ta làm gì vậy?" Cô vừa xoay người thì đụng phải bức tường thịt cứng rắn. Cô ngẩng đầu nhìn thì thấy biểu cảm ngốc nghếch của anh, đáng yêu tới mức cô không nhịn được cười.

"Em dâu." Chu Dũng ôm lấy cô, không hề che giấu dục vọng đang bùng cháy trong đôi mắt. Tiếc là hôm nay cô đã quá thỏa mãn, nên đành đẩy anh ra: "Em xuống bếp phụ anh ba."

Đợi đến khi cha Chu cùng hai người còn lại về nhà, Chu Dũng vẫn như người mất hồn ngồi ở phòng khách. Cha Chu nhíu mày hỏi: "Thằng hai sao lại ngồi tòng ngông ở đó?" Chu Dũng lấy lại tinh thần, không kịp trả lời, chợt nghe thấy tiếng cô rôm rả: "Ba, anh cả, cơm trưa làm xong rồi. Mọi người mau lại đây ăn cơm đi."

Theo mỗi bước chân, cô thành công cậu mắt linh hồn cả năm người đàn ông. Chu Dũng thấy cha mình cùng bọn anh em đều có biểu cảm giống mình thì yên tâm rồi. Cả nhà cùng ngồi vào bàn ăn, cha Chu chẳng thể động đũa, nhìn chằm chằm vào cô hỏi: "Con dâu... Quần áo của con... Sao thiếu vài đũa vậy con?"

Cô làm ra vẻ vô tội nói: "Ba không thích hả? Kiểu áo này mặc như vậy là đúng rồi đó ba. Bộ chiếc áo này có vấn đề gì hà ba?"

Cha Chu tự hỏi ngược lại mình: không lẽ tư tưởng của ông quá đen tối rồi sao. Cô mặc bộ đồ này câu người tới mức... Hạ thân ông cứng lên mất rồi.

Chu Dũng còn không có xem đủ đâu, nghe vậy lập tức nói: "Em dâu mặc bộ này đẹp vô cùng. Trên thành phố người ta nói sao ta, gọi cảm... Đúng rồi, chính là vô cùng gọi cảm." Gọi cảm tới mức dương cụ của anh sắp đâm rách quần chui ra ngoài rồi.

"Cảm ơn anh hai." Cô nở nụ cười ngọt ngào. Máy người còn lại nhìn nhau cười, không hên mà cùng suy nghĩ: gọi cảm nhất chính là lúc cô không mặc đồ kìa.

Đang ăn cơm thì điện thoại reo, cha Chu vội buông chén xuống chạy đến bắt máy. Một lát sau ông ngồi lại vào bàn, báo cho mọi người: "Là thôn trưởng, ông ấy thông báo chiều nay thôn mình mở cuộc họp."

Đến tối thì cha Chu về, mặt mừng như trảy hội, gom mọi người lại kể hết nội dung họp lúc chiều. Chuyện là trên chính phủ đã ra quyết định làm lộ nhựa, tin này đối với bọn họ tự nhiên mà nói là chuyện tốt. Thôn này ở chốn thâm sơn cùng cốc, phía trên không dòm ngó tới, không biết sao đột này họ lại nghĩ thông suốt. Tin này chẳng những là tin vui của cả thôn mà còn là tin mừng đến các thôn phụ cận.

"Thật tốt quá rồi! Sau này nhà mình mua xe được rồi." Cha Chu vô cùng mừng rỡ. Theo kế hoạch lộ sẽ mở tới đất nhà ông. Cả nhà ai nấy đều vui mừng, bàn rôm rả về chuyện này suốt cả buổi tối. Cô cũng mừng theo họ, kỳ thật cô muốn mua xe từ lâu rồi nhưng ngại vì đường xá khó khăn, giờ có kế hoạch xây lộ rộng rãi rồi, đi đâu cũng tiện hết.

Vài ngày sau, tiết trời chuyển lạnh báo hiệu năm mới cận kề, kết thúc vụ mùa thất thu. May là còn mấy trăm con dê núi béo tốt gỡ gác, cô dựa vào quan hệ tìm được chỗ mua giá cao, thuận lợi bán hết. Thu được vài vạn tệ (*) vào túi, cha Chu cao hứng suốt một ngày, cố ý lên trần trên mua không ít đồ vật này nọ trở về, bảo rằng buổi tối phải ăn mừng một bữa. Cô ngủ trưa, mơ màng tỉnh lại thì thấy ông lưng đang mang guai, trên tay còn cầm một cái bọc đen.

(*) 1 vạn tệ = 10.000 tệ ≈ 34 triệu VNĐ.

Ông bỏ hết đồ vào tủ lạnh xong bèn tìm cái rổ, trút hết đồ trong cái bọc đen vào. Cô nhìn vào rổ thì thấy có mấy con cá. Thấy cô đi lại, ông cười: "Ba có mua mấy cái cá diếc. Biết con thích uống canh cá nhất mà."

"Con chỉ muốn uống canh do chính tay ba nấu thôi." Cô ngồi xỏm xuống bên cạnh ông, khẽ nói vào bên tai. Mặt ông nóng rực, lòng mừng quýnh hết cả lên: chỉ cần con dâu thích, bất ông nấu mấy nồi cũng được.

Cô định bắt mấy con ra đánh vảy, không ngờ nó trơn tuột như lươn vậy, cô bắt mãi không được nên thôi. Mùi tanh của nhớt cá dính ở tay làm dạ dày cô cuộn hết cả lên, dịch chua trào lên cổ họng, cô chạy vọt vào toilet nôn thốc nôn tháo vào bồn cầu.

"Sao vậy con dâu?" Cha Chu sợ hãi đi theo, thấy mặt cô tái mét. Có thờ dốc từng con, vịn vịn nước khoáng lên rửa mặt vài cái, rồi lại chạy vào phòng. Cô cầm que thử thai chạy một mạch vào toilet, một lúc lâu sau, cô mặt mày méo xẹo nói với ông: "Ba chồng ơi, con có... có..."

"Gi?" Cha Chu cả kinh ngây người.

"Con nói con có..." Cô cúi đầu, hai má ửng đỏ, nhớ lại thời gian cô với ông trên xe lửa, vậy đũa bé chắc là của ông rồi.

"Có, có?" Cha Chu nhìn chằm chằm vào bụng cô. Sau khi lấy lại tinh thần, ông ôm lấy cô, tay xoa xoa lên bụng, kích động hỏi: "Con dâu... Cái thai này là... là của ai?"

"Đương nhiên là của ba rồi." Cô liếc yêu ông một cái. Ông mừng rỡ hôn lên môi cô, tay tùy ý vuốt ve bụng phẳng hại cô nổi lên phản ứng. Cô miễn cưỡng bình tĩnh đẩy ông ra, thờ gấp nói: "Con có đứa nhỏ của ba rồi. Ba công khai với mọi người nha."

Như vậy cô có thể quang minh chính đại "ngủ" với ông rồi!

Cha Chu lại thất thần, công khai với nấy đứa con của ông sao? Nay, việc này không phải sẽ đem mặt mũi của ông quảng xuống đất cho chó tha chuột gặm à. Thấy vẻ mặt do dự của ông, mặt cô trắng bệch, nước mắt rùng rùng: "Nếu ba không muốn, vậy con cũng không cần đứa nhỏ này nữa." Cha Chu vội vàng ôm lấy cô, gấp giọng dỗ: "Con dâu... Ba... Ba nói mà."

Lúc này cô mới mỉm cười đắc ý.

Sau bữa tối, đông đủ người trong nhà tụ họp hết ở phòng khách, cha Chu do dự mãi, cuối cùng cũng hạ quyết tâm nói ra: "Ba có chuyện muốn nói với mấy đứa. Tiểu Phúc có thai rồi. Đứa nhỏ là... là của ba." Lòng bàn tay ông đã toát hết mồ hôi, mặt đỏ lên vì xấu hổ.

"Phốc..." Chu Dũng phun hết ngụm trà vừa uống, khiếp sợ mở to mắt nhìn ông, rồi lại nhìn về phía Trương Tiểu Phúc. Lại nhất là biểu cảm của ba người anh em còn lại, sao họ bình tĩnh dữ vậy ta! Tin động trời thế này mà!

Chu Quý đặt tách trà xuống bàn, im lặng nhìn hai người chủ mưu tin giật gân kia. Nếu có thai thì nó cũng phải là của anh chứ, sao lại là của ông già nhà anh được. Tính thứ tự trước sau kiểu gì vậy trời! Còn lại ai cũng nghĩ thế hết, đương nhiên trừ Chu Dũng ra. Điều duy nhất Chu Dũng nghĩ tới chính là anh không cam lòng vì ông già đã "quất" em dâu trước mình thôi.

Cha Chu nhìn biểu tình cổ quái của mấy đứa con, nghĩ thầm rằng dù gì mặt mũi cũng mất hết cả rồi, nói cho bọn họ biết cũng tốt. Ông ôm cô vào lòng, tuyên bố: "Về sau Tiểu Phúc sẽ là vợ ba, vẫn sẽ là con dâu nhà họ Chu."

"Ba kỳ quá à." Trương Tiểu Phúc mắc cỡ nép sát vào ông. Chu Quý uống cạn tách trà, đứng lên. Giờ mà không nói thì còn đợi đến lúc nào nữa chứ.

Anh chen người vào ngồi cạnh cô, giành lấy cô ôm vào trong ngực, nhìn sang cha Chu cười bảo: "Đúng thiệt là người chung nhà có cùng chung ý nghĩ mà. Người đầu tiên "ngủ" với Tiểu Phúc là con, nói đến vợ cô ấy chỉ có thể là vợ của con. Giờ cô ấy có thai, xem ra đứa bé này là con của con rồi."

"Gi?" Cha Chu sợ hãi nhảy dựng lên: "Thằng khốn nạn, mày dám làm nhục Tiểu Phúc?"

Chu Quý còn chưa đáp, Chu Cường đang ngồi một bên xem kịch vui, cười hắc hắc tiếp lời: "Ba à, thằng tư nó "ngủ" với em ấy ba bảo là làm nhục, tới lượt ba thì gọi là gì? Đứa nhỏ trong bụng em dâu con cũng có một phần đấy."

"Còn con nữa." Chu Siêu cau mày, thản nhiên nói. Cha Chu cứng họng nhìn từng người con. Ông vốn nghĩ chỉ có mỗi mình ông "ngủ" qua cô thôi, thật không ngờ...

"Thật hết biết các người rồi!" Chu Dũng phụng phịu đứng lên, điểm từng mặt: "Ba, anh cả, còn hai đứa nữa, đúng thật là không biết xấu hổ. Thằng út đi chưa tròn một năm, các người liền "ngủ" vợ của nó, không sợ nó về bóp cổ à?" Máu chốt của vấn đề chính là bọn họ đều được "chơi" trực tiếp, còn anh chỉ dám "chơi" cô trong mộng. Tức chết anh mà!

Bị bắt đứng thóp, những người đàn ông từng "ngủ" cùng cô đều tái mặt hết. Cha Chu bị thằng con thứ hai của mình nói đúng tim đen, xấu hổ tới mức muốn độn thổ. Nhưng ngấm lại, cũng không phải chỉ có mỗi mình ông phạm tội, ông ngẩng cao đầu trầm giọng nói: "Tiểu Ngũ nó đi rồi, cũng không thể để Tiểu Phúc thủ tiết. Nếu ván đã đóng thuyền, chỉ có thể thuận theo tự nhiên..."

Ông quay đầu nhìn về phía Trương Tiểu Phúc, thờ dài một cái rồi nói: "Con dâu... Cha thật tình không biết mấy thằng trời đánh này lại dám... Là nhà họ Chu không phải với con. Về sau chúng ta sẽ chăm sóc con nhiều hơn."

Mặt cô đỏ lên, nước mắt lưng tròng, nhẹ nhàng gạt đầu: "Con thật lòng thấy có lỗi với Tư Niên, con là con dâu được cưới hỏi đàng hoàng, giờ lại bị ba chồng và các anh chồng xâm phạm... Con, con chỉ còn cách nhận mệnh làm người nhà họ Chu thôi. Con không dám mong gì hơn, chỉ hy vọng ba cùng mấy anh đừng khinh thường con là con mừng rồi."

Cô khóc càng làm Chu đau lòng hơn. Ông kéo cô vào trong ngực đỡ dành, trong lòng thầm chửi mấy thằng con trai trời đánh. Nhất định là mấy thằng con khốn kiếp kia đã làm nhục cô, cô thân đơn thể cô không dám nói với ông mới gây ra cục diện rồi rầm thế này.

"Con đừng khóc nữa. Về sau có chuyện gì thì cứ nói với ba, ba sẽ đứng ra làm chủ cho con, xem thử thằng nào dám ăn hiếp con. Hiện giờ con đang mang thai, buồn phiền hoài không tốt cho thân thể đâu con." Ông vừa an ủi, vừa lườm mấy thằng con trai đang hăm mộ nhìn mình.

"Thật không ba?" Cô nhìn hết một vòng, cha con người nào người nấy đều gạt đầu như giả vờ. Dù sao ai cũng biết hết rồi, sau này bọn họ không cần giấu giếm điểm điểm nữa.

Nhận được sự cam đoan từ bọn họ, cô thỏa mãn mỉm cười sau đó lay lay cánh tay ông mè nheo: "Ba ơi, con buồn ngủ quá à. Ba ôm con về phòng được không?"

Mấy anh em nhìn cô trân trối. Cô hơi quá đáng rồi đó!

Cha Chu không thêm để ý tới bọn họ. Đối mặt trước ánh mắt của cô, ông mềm lòng, cúi người ôm cô vào lòng, đi thẳng một mạch vào phòng ngủ, đóng cửa lại, bỏ mặt mấy người trong phòng khách bốn mặt nhìn nhau.

Chu Dũng lườm mấy người anh em: "Các người đúng là không có chút nghĩa khí anh em gì hết. Có chuyện tốt cùng không thêm nói với tôi một tiếng."

Chu Quý phản pháo: "Là do anh vô dụng thôi. Không giống em, sớm đã xem trọng em dâu, ra tay nhanh gọn lẹ."

Chu Cường hắng giọng: "Đừng có tưởng bờ! Rõ ràng em dâu thích ông già của mình nhất."

Chu Siêu không nói lời nào, yên lặng đứng dậy, đóng cửa đi ra ngoài.

Hết chương 18

Áo len trinh nữ (Virgin Killer sweater)

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hai huyết trước sau đều bị cha chồng “chơi”

Edit + Beta: Đinh Phan

Cha Chu bế con dâu vào phòng ngủ, sau khi đặt cô lên giường ông bèn đứng dậy. Trương Tiểu Phúc duỗi tay bắt lấy ông, đỏ mặt nói khẽ: “Ba ơi, tiết trời thay đổi, một mình con ngủ rất lạnh, ba ngủ cùng con đi.”

Ông ngẩn ra, thoáng do dự rồi gật đầu. Ông khóa cửa lại xong rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

Ông có chút ngượng ngịu, quay đầu nhìn cô, thấy mặt cô đỏ hồng thẹn thùng, ông giật mình, ôm lấy cô nói: “Con dâu, chúng ta... chúng ta đi ngủ thôi.”

Má cô càng đỏ hơn, không nói một lời. Cha Chu có chút bất an, bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người cô, đến khi thân thể nở nang trắng nõn của cô hoàn toàn bại lộ, ông cũng cởi sạch, rồi lại ôm cô vào lòng, kéo chăn che đậy thân thể hai người.

“Ba chồng!” Cô khẽ gọi, chui vào trong ngực ông. Cơ thể ông nóng như lửa, cảm giác da thịt dán chặt vào nhau hết sức thoải mái. Tuy trong lòng cha Chu có chút mong muốn, nhưng bởi vì cô đang mang thai nên ông cũng không dám làm gì, chỉ dám ôm chặt lấy cô.

Cô lại không an phận, cố ý dùng chân cọ lên trên đùi ông, cơ thể không ngừng cọ cọ. Cha Chu có muốn bình tĩnh cũng không được.

Tay nhỏ vuốt ve khắp nơi trên lưng ông: “Ba... Con ngủ không được.” Ông đã có ngời lửa sẵn rồi, còn bị cô sờ thế này khác nào châm dầu vào lửa. Ông vội vàng bắt lấy cánh tay đang làm loạn.

Ông đã giữ tay cô thì cô dùng chân. Đùi từ từ cọ sát lên chân ông, dụ dỗ hạ thân ngăn cao đầu.

“Tiểu Phúc... Đừng đùa...” Cha Chu âm thầm kêu khổ, thờ phỉ phò thấp giọng quát.

Cô hơi dẫu môi: “Con không ngủ được. Con cũng không cho ba ngủ luôn. Ba con mình cùng nhau trò chuyện nha...” Cánh tay ngọc ôm lấy cổ ông, cơ thể không một mảnh vải cổ tình ma sát lên người đàn ông, môi mềm tìm đến quai hàm, bụng phẳng lì kề sát vào ông, cảm nhận thịt căng nóng bỏng bên dưới.

Được con dẫu làm nũng thế này, là đàn ông đang lúc sung sức làm sao ông chịu nổi. Bộ xương già của ông như muốn rụng rời, cúi đầu cắn lấy cánh môi thơm. Được ông phản hồi làm tâm hồn cô phơi phới, càng siết chặt ông hơn, nhiệt tình đáp lại.

Thân hình vạm vỡ đè lên người cô, tay bận rộn xoa nắn bầu ngực đầy đặn, đầu lưỡi liếm láp khắp mặt làm cô thờ hồng hộc. Cô ôm lấy hai đầu gối, mở đường cho ông vào. Ông vội vàng đưa côn th*t vui vào hoa huy*t, thỏa mãn rên một tiếng. Nhục bông như bị thiêu đốt trong dung đạo nóng như lửa, hoa huy*t được an ủi bên ra sức vây chặt lấy gây th*t.

“Úm... Ba chồng... Úm... Thoái mái... Mau động đi...” Hai chân ép chặt trước ngực, hai tay ôm lấy cổ ông, đầu gối tì vào ngực rắn chắc. Hạ thân hai người hòa vào làm một, cự cón nóng hùng hực trong cơ thể cô giật giật, cảm giác được lấp đầy thể này làm cô thích vô cùng.

Mệnh lệnh của con dẫu ông không dám không nghe. Lúc đầu ông còn cố kị cô mang thai, chỉ dám động một cách nhẹ nhàng. Khốn nỗi cô quá ranh mãnh, lại siết cơ bụng, tiểu huyết kẹp lấy ông gắt gao, ý chí kiên định của ông mất hết, quăng hết cái gọi là lo lắng ra sau đầu.

Huyết nhi thập phần trơn bóng, đâm vào rút ra vài cái, dịch nhờn ra nhiều hơn trở thành chất bôi trơn khiến ông dễ dàng hoạt động hơn. Cự căn đen nhánh điên cuồng dội lên hoa tâm, tần suất thọc vào rút ra cao độ khiến cho tử cung co rút lại, nhanh chóng đưa cô lên cao trào.

“Ba chồng... Ân ân... Con muốn chết...” Cô thét chói tai, hai chân run lẩy bẩy, tiểu huyết liên tục co rút mút lấy mút để gây th*t. Khoái cảm đánh úp khiến cha Chu mất phong bị, bắn ra ngoài. Trương Tiểu Phúc chỉ cảm thấy cây gậy trong thân thể đột nhiên bành trướng, giật giật mấy cái bên như súng nước áp lực cao bắn hết tinh dịch ấm nóng vào tử cung.

Cha Chu thờ phỉ phò rút phân thân mềm oặt ra, nhìn nùng tình chảy từ cửa huyết ra, biểu tình có chút ảo não: “Sao ba lại vô dụng thế này. Nhịn một chút cũng không nổi, không biết có làm em bé bị thương không?”

“Không sao đâu ba.” Hai má đỏ bừng, vẻ mặt chưa đã thèm. Cô liếm liếm môi, thấy bộ dạng lo lắng của ông liền đề nghị: “Nếu không, cắn vào hậu môn của con đi. Con... Lỗ nhỏ ngứa lắm...”

Cô đỏ mặt nói xong, ôm lấy hai đầu gối dẫu mỏng cao hơn một chút, cổ tình để ông thấy rõ cục huyết đỏ tươi, tinh dịch giữa hai chân chảy xuống vừa đến cửa huyết. Hình ảnh cúc hoa nhỏ xinh dính đầy bạch trọc vừa hương điểm vừa dâm mị vô cùng.

Cha Chu vốn lo lắng cho đứa con trong bụng cô nhưng cũng hơi bức bối vì chưa được tận hưởng, nghe đề nghị này của cô liền động tâm. Lại thấy cục huyết đỏ hồng đang co vào mở ra, cự vật cương cứng lên lập tức.

Ông gạt tinh dịch từ hoa huy*t dồn xuống cúc hoa, ngón tay thăm dẫm dịch nhờn vừa tiến vào, tức khắc trực tràng mấp máy kịch liệt, tường thịt non mềm bóng loáng nhưng lại khác xa tư vị hoa huy*t phía trước.

“Ân... Ba... Sâu hơn... Ngứa a... Ân ân...” Ngón tay ông vừa thô ráp vừa dài, tiến vào làm cô tưởng mình bị lông của bàn chải quét qua, ngứa ngứa khó chịu.

“Còn ngứa không con?” Cha Chu thấy cô cắn môi dưới. Ngón giữa ở bên trong càn quấy hơn, xoay tròn móc moi khắp nơi. Đồng thời, ông cảm thụ được trực tràng bao chặt lấy ngón tay khiến ông nhiệt huyết sôi trào, hận không thể đem “tiểu đệ” lập tức cấp thọc đi vào.

“Ân... Ngón tay không đã... Ba mau cắn vào đi mà.” Cô khó chịu lắc mông. Cha Chu rút ngón tay ra tiếng “ộp ộp” đáng xấu hổ vang lên làm cô đỏ mặt, nhưng phần hơn là sự hưng phấn. Cô nâng mông cao hơn, nghênh đón côn th*t cha chồng tiến vào.

Lòng kiên nhẫn của ông chỉ còn mỏng như sợi chỉ, lại nghe cô thúc giục, ông nâng nhục bông để quy đầu chạm vào cúc hoa đang co rút, chậm rãi đâm vào. Miệng huyết tuy nhỏ hẹp nhưng lại vô cùng đàn hồi. Đầu nắm vừa vào hết thì ông đã cảm nhận được sự bó buộc mất hồn.

Cha Chu lòng đầy kích động, không do dự tiến sâu vào bên trong, quy đầu nhồi nhét đi qua trực tràng chật hẹp. Cúc huyết ra sức trói chặt chài thịt không cho nó nhúc nhích, cửa huyết căng siết lấy phần gốc rễ như muốn bẻ gãy cự căn, giam nó sâu trong trực tràng mãi mãi.

“Con dẫu... Lỗ nhỏ chật quá... Xem nó kẹp ba này...” Cha Chu hít sâu mấy hơi bình ổn trái tim đang đập kịch liệt. Ông không ngờ rằng “chơi” nơi này lại tuyệt đến vậy.

“Ân... Ba động đi...” Cô khó chịu nhíu mày, đôi tay nắm chặt đệm lót, hít thở đều thấy khó khăn. Cúc huyết bị côn th*t siêu to cắm vào, ruột căng sắp nứt ra rồi.

Ông đã nhịn hết nổi, cô vừa nói xong ông bèn nâng mông cô lên ra vào ngay. Trực tràng không thể so với hoa huy*t ướt át, đẩy đưa mới được có vài cái mà gây th*t của ông đã bị ma sát làm hơi đau, nhưng khoái cảm đã che lấp đi hết. Sau khi cắm vào được hơn trăm cái thì trực tràng được bôi trơn.

“Ba chồng... Ân... Ân ân... Chậm thôi... A a a... Ba... A a... Mông con... Ô ô.....” Ông đập càng ngày càng mạnh, vách thịt bên trong bị thọc đến nóng rát. Tiếng rên rĩ cao vùn vụt cũng không biết do quá sáng khoái hay quá thống khổ nữa. Miệng thì xin tha, mông lại nâng lên cao hơn, thậm chí còn chủ động vận vẹo hòa theo thịt trụ đang thọc vào rút ra.

Cha Chu biết thừa là cô đã thích mê nên càng thêm ra sức nhiều hơn. Côn th*t đâm sâu hết mức có thể xô xuyên trong thành ruột, quy đầu vừa nghiền mài vừa khuấy tròn ở các tâm rồi lại vô tình rút ra không thương tiếc. Ông dùng lực khủng khiếp tới độ cô tưởng ông lôi hết ruột già ruột non của cô ra bên ngoài luôn rồi.

Cứ thế tiếp tục, cự vật lại dùng sức đâm vào, nếp gấp hồng hồng ngoài miệng cúc huyết bị cự vật nong căng đến tron nhẵn. Vách thịt đỏ tươi siết chặt lấy phân thân, theo mỗi nhịp đưa đẩy, cúc hoa thỉnh thoảng co rúm lại kẹp khít lấy dương cụ làm ông sướng không nói nên lời. Cũng không biết làm trong bao lâu, đến khi cô cảm thấy ruột không còn cảm giác, giọng rên đã khàn khàn, Cha Chu mới bắn hết tinh dịch vào sâu nơi cúc tâm.

Trương Tiểu Phúc mang thai trở thành chuyện hệ trọng của nhà họ Chu. Ông và cô cùng thương lượng đưa ra một quyết định đó là chọn một trong bốn người còn lại trở

thành chồng của cô, như vậy mới dễ dàng giao phó chuyện cái thai trong bụng với người khác.

Chuyện tái hôn thế này ở nông thôn không phải là chuyện lạ, với cả họ là “anh tình em nguyện”, không trái với pháp luật nên chẳng ai cấm cản.

Hôm sau ông thông báo chuyện này cho mấy anh em, ai nấy đều mừng thầm trong bụng. Chu Quý nhanh nhẩu tự đề cử bản thân, cho rằng mình chính là người có tư cách nhất. Chu Siêu cũng không nhường, anh vốn là anh cả trong nhà mà. Bốn người không ai nhường ai, cuối cùng đành dùng phương pháp bốc thăm để chọn lựa.

Cuối cùng Chu Cường trở thành người may mắn nhất. Khi nghe thấy tên mình, anh đắc ý lên mặt, hưng phấn bế cô lên xoay mấy vòng.

Một tháng sau, tin tức người con trai thứ ba của nhà họ Chu sẽ cưới vợ, cô dâu lại là em dâu của mình truyền khắp cả thôn, thậm chí người trên thị trấn cách cả ngàn dặm cũng hay tin đó.

Tiệc rượu ngày đó, người đến chúc mừng tấp nập, Cha Chu biết thừa rằng bọn họ chủ yếu tới xem náo nhiệt, nhưng dù sao em dâu tái giá với anh chồng cũng không tính là mới lạ, chỉ có tái hôn với cha chồng thì mới trở thành chuyện hiếm xưa nay chưa từng thấy thôi.

Cô mang thai con của ông, thế mà giờ lại được gả cho con trai thứ ba của mình, nỗi lòng ê ẩm không thể chia sẻ cùng ai, còn phải tươi cười đón tiếp khách khứa mới đau chứ. Mấy người anh em còn lại cũng chẳng ai vui như bề ngoài mình biểu hiện, chỉ riêng có Chu Cường cười rục rở suốt cả ngày, hết kính rượu người này rồi lại tới chào rượu người khác.

Có mấy người anh em chí cốt cùng thôn uống quá chén, rượu vào lời ra, quàng vai bá cổ lấy chủ đề nói sảng: “Anh Cường đúng là lợi hại. Trước đây em cứ tưởng là anh khoác lát, không ngờ anh cưới được em dâu về làm vợ thật. Ôi... Cơ thể khiêu gợi thế này, em mà được “chơi” một lần thì chết cũng cam tâm.”

“Mấy nói đúng lắm! Nhất là cặp ngực bự chà bá kia... Ta nói...”

Chu Cường nghe vậy thì trách: “Hiện tại Tiểu Phúc là vợ của tao. Tụi bây còn dám nói vậy nữa thì đừng trách sao tao không nể tình anh em nha.”

Miệng nói vậy thôi chứ trong lòng anh vô cùng đắc ý. Đản ông mà, rảnh rồi bàn mấy chuyện này cũng tính là bình thường. Khắp thôn này ai không biết cô diện nước đầy đủ chứ! Thậm chí rất nhiều người đã sớm đoán được kết cục này. Chồng cũng chết cả năm rồi, bốn anh em nhà họ Chu đều sinh long hoạt hổ hết, mỗi ngon để trước mặt họ không ăn thì đúng là chuyện lạ mà có thật.

Đội khách khứa tan hết, bốn cha con tụ họp đánh bài dưới nhà. Chủ rỗi một mình lên lầu, mở cửa vào phòng tân hôn, thấy cô dâu hai mắt nhắm hờ tựa vào mép giường.

“Em dâu... Không... Bà xã.” Chu Cường đến gần bế cô lên. Trương Tiểu Phúc mờ mắt ra thấy anh, dấm lên ngực anh vài cái: “Mệt chết... Mau thả em xuống.”

“Đã mệt sao em không ngủ trước?” Chu Quý ngược lại ôm sát, bàn tay ở trên lưng khẽ vuốt. Hôm nay cô mặc bộ sườn xám màu đỏ thắm được cất may vô cùng tinh xảo, bụng bầu được hai tháng cũng vừa mới nhô lên, có vẻ hơi đầy đặn. Sườn xám càng khắc họa rõ đường cong hình chữ S là lướt vừa ưu nhã vừa không kém phần dụ hoặc.

“Bà xã... Em đẹp lắm!” Chu Cường hôn lấy cô, ngón tay gấp gáp cời nút áo trước ngực rồi chui vào trong bắt lấy nhũ phong cao ngất mềm như bông bên phải. Anh tưởng tượng như mình đang nhào bột, mới bóp có mấy cái đã làm anh xương cốt rã rời. Anh lại nhớ đến lời mấy thằng em cùng thôn nói trong bữa tiệc, bọn họ cùng lắm chỉ dám nghĩ trong lòng, còn anh được chính tay sờ vào đôi cựa nhũ ấy.

“Bà xã... Ngực em sờ thoải mái quá!” Anh xoa nhẹ vài cái, sau đó ca ngợi.

Ngực bị anh xoa đến nóng lên, cô dựa vào người anh không ngừng thờ dốc, bàn tay nhịn không được đề ở trên tay hán, nắm chặt bộ ngực xoa lộn. Nghe cô hô hấp ngày càng dồn dập, thân thể anh nóng ran, ôm lấy eo cô xoay người áp cô xuống giường.

Anh xé rách cổ áo vừa mở được một nửa, rồi vội vàng luồn tay ra mở nút thắt áo ngực đằng sau lưng rồi giật mạnh, tuột sườn xám xuống làm đôi nhũ phong nặng trĩu trắng ngần nhảy bật ra. Anh nhìn mà miệng đắng lưỡi khô, ừng ực nuốt nước miếng một cái. Hai tay chộp lấy “đôi thỏ” ngay lập tức.

“A...” Cô khẽ ngân nga. Chu Cường vận dụng công phu nhào bột lên ngực vợ của mình, làm chúng không ngừng biến hình, phát tướng. Nhũ hoa hồng hồng trông như quả dâu tây chín mọng, anh cầm lòng không đậu cúi đầu xuống niếm thử.

“Ân... Anh ba... Anh ba...” Cô ôm anh thờ dốc. Ngực bị anh liếm mút nóng như bị thiêu đốt, toàn thân khô hừng hực. Cô cời hết mấy nút áo còn lại, vịn vẹo làm quần lót tuột xuống đầu gối. Tay thoăn thoắt cời thắt lưng của anh, duỗi vào sờ “quả cà tím” khổng lồ làm người ta sợ hãi.

Cách một lớp quần lót mỏng, cón th* bắt mắt bành trướng một vòng. Nhiệt độ âm ẩm truyền vào lòng bàn tay thẳng đến trái tim làm ngực cô đập loạn xạ. Chu Cường bị cô tuột đến sáng khoái, cúi đầu ngậm lấy cựa nhũ khê cắn cắn. Anh kéo quần lót trên đầu gối của cô quăng ra ngoài, bàn tay thô ráp chui vào vuốt ve nơi riêng tư giữa hai chân.

Ngón tay không ngừng vỗ về cánh hoa, khi thì ngắt lấy hoa để, khi lại ấn ấn chơi đùa. Cảm giác tê dại từ vị trí anh âu yếm truyền lên, khát vọng quen thuộc dâng trào, lừa dục vọng đã được cháy bùng lên. Mật hoa trào ra như suối làm ướt hết cả bàn tay anh, tưới ướt luôn cả hai vệt cỏ quanh hoa huy*t.

“Anh ba..... Ân..... Ân..... Đừng đừng cắn mà.....” Núi đôi bị anh liếm mút khiến cô thái mái vô cùng. Cô xoay mông liên tục, phóng đặng kêu lên, hai chân kẹp chặt lấy anh tay khiến anh không rút ngón tay trong tiểu huyết ra được. Chu Cường dùng sức cắn “qua đào tiên” bên trái: “Sao em còn kêu anh ba, gọi ông xã cho anh.”

Anh vừa nói vừa dùng ngón tay thọc vào hoa huy*t, cô chịu không nổi cong eo lên, miệng lung tung kêu loạn: “Ông xã... Ông xã.” Tâm Chu Cường như hoa nở, sự kiên nhẫn trong anh mất hết, giờ anh chỉ muốn cùng cô nhanh chóng hoàn thành nghi thức động phòng.

Anh mở chân cô ra thành chữ M, nâng nhục bông đang hưng phấn bùng bùng chạm vào nhục huyết. Tiểu huyết đỏ tươi vui mừng khi gặp quy đầu ẩm nóng, bèn nhanh nhẩu tuôn ra lượng lớn mật hoa chào mừng. Toàn thân anh nhiệt huyết sôi trào trước hình ảnh kích thích đó, cón th* thô ngạnh tiến vào, nong hoa huy*t chặt hẹp căng ra hết mức có thể. Quy đầu được tăng tăng lớp lớp bên trong vây lấy, anh lâng lâng cảm nhận người con gái dưới thân run rẩy vì mê mẩn.

Vào được phân nửa, anh lại dùng toàn lực đưa trọn cón th* vào trong, quy đầu chạm tới hoa tâm. Cô tê dại rên rì. Chợt nhớ đến cái thai trong bụng, ô rùng mình nhắc nhở anh: “Anh ba... Đừng làm mạnh quá... Em đang có thai đó.”

Chu Cường vô cùng ghen tị, cố tình đâm vào còn sâu hơn, hừ một tiếng: “Ông già “làm” em biết bao lần không vấn đề gì, tới lượt anh em lo lắng là sao.”

Hiện tại cô là người vợ quang minh chính đại của anh, sau này những người khác muốn cô cũng phải xếp hàng sau anh. Dù là cha anh cũng không ngoại lệ.

“Anh nói cái gì đấy.” Cô vừa định phản bác, anh bèn ra sức “làm” cô, xoay hai chân cô thành hình chữ nhất, vật cực đại hăng say khuấy đảo, đôi cựa nhũ phối hợp lác lác lên xuống. Anh không ngừng đâm mạnh vào trong, tần ngần va chạm vào tử cung, làm cho cô dục tiên dục tử.

“Ừm... Anh đừng đâm mạnh quá... A a a... Anh, anh... Anh muốn giết chết đứa bé hả... Ân ân... Nhẹ thôi...” Khoái cảm quá mạnh mẽ làm cô bần rần, tuy rằng em bé trong bụng vô cùng kiên cường nhưng anh cứ điên cuồng thế này khiến cô sợ bé con sẽ gặp chuyện mất.

Cô càng che chở bảo thai trong bụng bao nhiêu, Chu Cường càng ghen ghét nó bấy nhiêu. Không thêm nhiều lời, anh rút dương cụ ra, xoay cô nằm nghiêng một bên, mở một chân cô gác lên vai, đâm một cú sâu lút cán thẳng vào tử cung. Cô thậm chí cảm nhận được đầu nắm của anh đã chạm tới đứa bé, dù lòng lo lắng nhưng khoái cảm cùng cực làm cô quên hết tất cả, mặc anh mạnh mẽ ra vào.

Chu Cường một lòng chỉ nghĩ đến chuyện phải động phòng đến tận hứng. Người ta thường nói: “Đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng”, anh phải “làm” mấy lần mới thỏa mãn được đây?

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Cha chồng và chồng mới cùng “làm” cô

Edit + Beta: Khiết Phan

Sau khi “làm” thỏa mãn, Chu Cường lăn đùng ra ngủ. Trương Tiểu Phúc thì ngược lại, cô nằm lăn lộn một hồi lâu nhưng mắt cứ trao tráo. Cô xuống giường, mặc áo ngủ vào rồi nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài.

Phòng khách tối đen như mực, cô mò mẫm tìm công tắc bật bóng đèn thì chợt thấy có ánh lửa lóe ra. Cô hoảng sợ, nhủu mắt nhìn kỹ thì phát hiện có bóng người ngồi trên sofa, lên tiếng hỏi: “Ai vậy?”

“Là ba.” Cha Chu ho nhẹ vài tiếng đáp. Cô nghe được nhủu mảy, sờ soạn tiến lại gần ông: “Sao tới giờ ba còn chưa đi ngủ nữa? Ba ngồi ở đây làm gì?”

“Ba ngủ không được.” Cha Chu híp mắt, thấy bóng dáng của cô tới gần, ông rít một hơi thật sâu, sau đó phả ra phía ngược lại với cô.

Cô nhẹ nhàng thờ ra một hơi, ngồi vào lòng Cha Chu. Ông nhanh chóng ôm chặt lấy cô, khối thuốc đầy trong khoang miệng chiếm lấy môi cô. Cô ngoan ngoãn ngửa đầu tiếp nhận nụ hôn của ông.

Hai tay ông vuốt ve cơ thể cách lớp áo ngủ tơ tằm, không quên hung hăng xoa nắn mông cùng đôi nhũ phong đầy đặn, cho đến khi người trong ngực không ngừng thờ hôn hên, đầu lưỡi thô ráp bắt đầu liếm ướt hai cánh môi. Thấy vẫn chưa đủ, ông cắn cắn khiến môi mọng sưng hết hên, cô thấy đau bèn mở miệng ra, ông thừa dịp chui vào trong càn quét. Vị đắng của thuốc lá còn trong miệng ông làm cô hưng phấn hơn.

Hai người tích cực nắn cháo lười, dính chặt lấy nhau như sam. Cô vốn đã thỏa mãn, lại bị cánh tay sờ mó vị trí nhạy cảm đã khơi mào ham muốn trong cô.

“Ba đang đợi con sao?” Trong bóng đêm, cô ôm lấy cổ cha chồng, ngồi lên chân ông. Áo ngủ vốn mỏng manh, cảm nhận được cơn th*t bên dưới chĩa lên mông, kích thích yêu dịch tuôn ra dính ướt một mảng vật áo. Cô cố ý xoay xoay mông, thỉnh thoảng cọ lên nhục bông nóng nóng, vừa lòng nghe tiếng thờ hôn hên của ông.

“Tại ba ngủ không được thôi.” Sau một lúc lâu, Cha Chu mới cúi đầu trả lời. Ông vừa nói, ma trảo luồn vào vật áo ngủ vuốt ve da thịt bóng loang, rồi lại vuốt xuống bờ mông tròn. Ông hết xoa rồi lại bóp, làm mông cô vừa nóng vừa ngứa, cô khó chịu vịn vịn. Nghe tiếng cô than nhẹ, cây gậy dưới thân ông càng phấn khởi hơn.

“Ba đang ghen tị đúng không?” Cô ghé lên người ông, kể tai hỏi nhỏ. Mãi không thấy ông nói gì nhưng lực đạo ở tay đã mạnh hơn nhiều. Ôi mông của cô!

Cô cúi kính cẩn lấy tai ông cho hả giận, rồi nhẹ giọng ní non: “Ba chơi kì, mông con chắc đỏ hết cả rồi. Tuy rằng giờ con đã là vợ của anh ba, nhưng trong lòng người ta vẫn nghĩ tới ba mà.”

Cha Chu không nói gì, nghe mấy lời này trong lòng ông đã thư thái hơn nhiều. Ông đúng là đang lo lắng, sợ cô sau khi lấy thẳng ba rồi sẽ không còn để ý tới lão già này nữa. Vật này nọ của ông đâm đâm vào mông làm cô khó chịu, bèn kể vào tai ông nói: “Ba ơi... Huyệt nhỏ phía sau hơi ngứa, ba giải giúp con nha.”

Cha Chu vừa nghe, trong lòng vui mừng. Lỡ nhỏ phía sau của cô lại ngứa, cơ hội của ông đây rồi!

“Được rồi. Để ba giải cho con.” Cha Chu hít sâu mấy hơi, kích động nâng mông cô lên, ngón tay sờ soạn tiến vào cục huyết mềm xốp, bên trong vô cùng ướt át. Ông quen cửa quen nẻo mọi móc khắp nơi.

“Ân... Ba chồng... Ừ... Sâu hơn một chút...” Cô thoải mái đích thờ dốc. Cục hoa không ngừng co rút lại, kẹp lấy không tha dị vật đáng ghét kia.

Ngón tay hoàn thành nhiệm vụ mở đường, ông nhanh chóng cầm lấy chài thịt nhắm ngay cục huyết của cô. Trương Triệu Phúc chủ động vạch mông ra, mời gọi quy đầu thô to như nắm đấm trẻ em đâm vào.

Hậu huyết nóng hầm hập ngấm lấy đầu nắm, cha Chu phát ra một tiếng thờ dài thỏa mãn, điều ông lo lắng nhất đã được giải quyết. Thắt lưng hung hăng dùng lực, vật dưới háng xô xuyên đi vào. Cựa càn siêu to căng trướng hết nếp gấp trực tràng, nhồi đầy thành ruột của cô.

"Bên trong tưởng quá... Đều tại ba... Đâm quá sâu..." Cô tựa vào người ông, vừa thở, vừa nói. Cơ mông siết chặt làm trực tràng càng khít khao cắn nuốt phân thân của ông hơn. Ông mất hết lý trí, giữ lấy eo cô bắt đầu "làm". Trương Tiểu Phúc ngồi trên người ông, cơn th* không ngừng xuyên vào lỗ nhỏ dưới khe mông làm cho ham muốn trong cô dâng trào, khát khao ông đâm mạnh hơn thôi.

Ông đã ghen hết một ngày rồi! Hai tay nâng mông hoa no đủ, dùng sức mà banh ra, gây th* hưng tợn giầy xéo trực tràng, tốc độ càng lúc càng nhanh, đâm đến khi cô khóc lóc năn nỉ: "Ừ... Ba chồng... Ô ô... Mông đau... Ừ... Nhẹ chút... Ba chồng... Ừ..."

"Thoải mái không con?" Cha Chu nghe tiếng khóc của cô, càng đặc ý hơn. Bình dấm chua ủ trong lòng ông cả nửa ngày, cũng phải làm gì để chế biến nó chứ. Ai bảo chồng mới của cô không phải là ông.

"Thoải mái... Ân... Thật thoải mái... Ba chồng... Ừ..." Thanh âm rên rỉ đứt quãng không ngừng vang lên, đáp lại chính là tiết tấu gấp gáp chỗ hai người kết hợp. Ba hôn bầy vĩa cô bay đi đâu hết rồi!

"Có thích bị ba chồng "chơi" con không?" Cự nhũ đánh loạn lên mặt ông, phát ra âm thanh kích thích dục vọng, gây th* hưng ác đóng cọc bên dưới, tốc độ nhanh đến mức cô phải khóc thét: "Ồ... Thích... Thích ba chồng... "Chơi" con".

Cha Chu kích động, tinh dịch như núi lửa phun trào, gội sạch ruột cô vậy. Cô thoải mái rên rỉ. Sau khi bắn tinh, ông vẫn cảm nhận bóng trong cô, bế cô vào phòng của mình.

Hôm sau Chu Cường tỉnh lại, phát hiện bà xã không nằm bên cạnh mình. Anh bật dậy đi tìm cô thì thấy cô từ phòng cha mình bước ra, mặt anh đen hơn đáy nồi. Dù là cha anh cũng không thể quá đáng vậy chứ! Hôm qua là đêm tân hôn của anh và cô, vậy mà...

"Anh ba ơi, lát nữa anh đi tặng quà mừng một mình nha. Em không đi theo đâu." Cô cười khanh khách đi đến cạnh anh.

Cô mặc bộ sườn xám màu xanh lơ, mái tóc búi nhẹ nhàng, dáng người yếu điệu như hoa mẫu đơn. Nhìn người vợ xinh đẹp trước mặt, lòng anh vui như được mùa. Giờ em dâu đã trở thành vợ hợp pháp của anh rồi, thôi kệ, bọn họ chỉ có thể ghen tị với anh thôi.

"Nếu em không thích thì đừng đi." Chu Cường biết cô không thích chạm mặt đám thân thích nên anh cũng không miễn cưỡng. Cô ôm lấy thắt lưng anh, nhón người hôn một cái thật kêu lên má: "Thôi kệ, xem như là nể mặt anh vậy."

Anh ôm lấy eo cô, cả hai cùng xuống lầu. Mấy gia đình họ hàng xa nhìn lên khi thấy cô dâu ai nấy đều kinh diễm, nhất là mấy người đàn ông, nhìn cô không chớp mắt. Cô cười nhẹ, gật đầu xem như chào hỏi họ. Mấy người này toàn là nông dân thô kệch, làm sao học được bộ dáng nhã nhặn của người thành phố, thấy con gái đẹp thế này chỉ hận không thể xông lên chiếm lấy làm của riêng thôi.

Chào hỏi sơ sơ với họ hàng bên chồng xong, cô viện cớ xuống nhà bếp, chuẩn bị này nọ giúp cha chồng. Không thấy ông đâu cả, chỉ thấy có người đàn ông trung niên tóc húi cua canh lửa bếp lò. Thấy cô vừa tiến vào, đôi mắt gian manh như tên trộm, bật người đứng lên chào hỏi: "Em dâu."

"Anh là?"

"Anh tên Dương Tráng Thật, anh họ của thằng ba cường! Lần trước anh không kịp đến uống rượu mừng của hai em nên lần này đến chào hỏi." Mắt không rời khỏi người cô, hần cười hắc hắc nói tiếp: "Sớm nghe nói vợ của thằng ba rất xinh đẹp, giờ được diện kiến, đúng là trăm nghe không bằng một thấy."

Cô cười âm thầm, âm thầm đánh giá người này. Mặc dù dáng vẻ bên ngoài nôm nã rất đôn hậu nhưng không thật thà giống cha con nhà họ Chu, giống đạo tặc thì đúng hơn.

"Thì ra là anh họ. Anh có việc thì cứ làm đi." Cô cười nhẹ, quay người định rời khỏi. Hần thấy cô sắp rời đi bèn chặn phía trước, cười gian nói: "Em dâu đừng vội đi mà. Trò chuyện với anh một lát đi chứ." Hần tay chân táy náy sờ cánh tay trắng nõn làm Trương Tiểu Phúc biến sắc, vung tay tát hần một cái: "Anh đang làm cái quái gì đấy?"

Dương Tráng Thật lạnh mặt, không ngờ cô lại không nể mặt như vậy. Hần quý dị cười một tiếng: "Mẹ nó! Mấy tái giá với anh chồng thì đúng đắn cái nỗi gì mà còn làm bộ làm tịch. Tao sờ một chút thì có làm sao?"

Trương Tiểu Phúc tức điên người bật cười. Cô thừa nhận mình không phải là người phụ nữ trung trinh tiết liệt, nhưng cô chủ động quyến rũ đàn ông "cười" chứ không phải để hạ đàn ông thế này ức hiếp. Khóe môi cô giật giật, nhoen miệng cười duyên, ngoắc ngoắc ngón tay là lời mời gọi: "Anh họ à, lúc này người ta chỉ nói giống thôi mà. Anh đến đây đi mà, để người ta sờ lại anh nha."

Xương cốt hần rã rời, quên bèn rằng mình đàn chửi người, cười nịnh nọt bước đến. Mặt cô trầm xuống, tát cho hần một bạt tay trời giáng. Lúc đối phương chưa phản ứng, cô vén vạt sườn xám lên, chân trái đạp một phát vào mạn sườn, hạ đo ván đối thủ.

Hần ngày ngủ đêm mơ cũng không tài nào ngờ rằng mình bị một người phụ nữ đá văng ra mấy thước. Hần lồm cồm bò dậy, bắt đầu ra tay phản đòn: "Mẹ kiếp con điếm thú! Tao giết mày chết."

Trương Tiểu Phúc bị hần dồn vào tường, đang định tung một cước vào hạ bộ hần thì thấy cha Chu vọt vào, hét lớn: "Dương Tráng Thật."

Gào một từ thì ông ra một quyền, đánh cho hần đầu văng mắt hoa. Chưa dừng lại ở đó, ông túm lấy cổ hần, nện từng đấm từng đấm, cho đến khi hần quý xuống van xin: "Dừng, dừng, đừng đánh..."

Cha Chu ngừng đánh, rống lớn: "Thằng chó! Mày định làm gì con dâu tao? Mới ra tù vẫn còn chưa biết hối cải, muốn vào bóc lột thêm vài năm nữa đúng không?"

Dương Tráng Thật bị đánh lui vào góc tường không dám động. Mặc dù trong lòng không phục, nhưng hần thật sự sợ hãi người dương này của mình. Bình thường tưởng ông dễ ăn, ai dè lúc đánh lộn lại máu đến vậy.

"Tiểu Phúc, con có sao không con?" Cha Chu trừng mắt nhìn hần, lúc này mới quay đầu hỏi con dâu.

Hai mắt cô đỏ hoe, nhào thẳng vào trong ngực ông khóc rống lên: "Ba ơi... Hần ta sàm sỡ con." Lòng ông đau như cắt, vội ôm cô vào lòng trấn an.

Hắn nhìn một màn này mà há hốc mồm, nghĩ thầm đúng là người em dâu này cũng biết diễn xuất thật, vừa nẩy tung cho hắn một cước đau đặng, giờ lại làm ra vẻ yếu đuối khóc lóc thảm thiết như vậy. Than ôi... Bộ dáng em dâu hai mắt đầm lệ mông lung đúng là chọc người làm bậy mà. Hắn ngửa ngáy trong lòng, linh hồn bất tri bất giác bị cô câu đi mất.

Khách khứa về hết nhưng Dương Tráng Thật vẫn mặt dày mày dạn xin ở lại vào hôm. Cha Chu nghĩ đến chuyện hồi sáng, lửa giận bùng bùng bốc cháy: "Nếu hồi sáng không có khách khứa ở đó tao đã đánh chết mày rồi. Vậy mà giờ còn dám xin ở lại. Còn không mau giải thích."

Trương Tiểu Phúc đang ở một bên xem diễn. Ông vừa nói hết câu đã có người quỳ trước mặt cô, ôm lấy chân cô, cười lấy lòng nói: "Chuyện hồi sáng là anh sai, anh không nên hồ đồ như vậy. Em dâu tha thứ cho anh một lần được không? Anh... Tại anh ngồi tù mấy năm không được chạm vào phụ nữ nên thấy em dâu t*ng trùng lên não..."

Hắn còn chưa nói xong thì cha Chu đã hét lên: "Tao kêu mày giải thích chứ tao không có biểu mày nói hươu nói vượn."

Hắn bị tiếng rống của ông làm cho hoảng hốt, vội sửa lời: "Tóm lại, anh chỉ muốn giải thích với em dâu. Nếu em còn giận, cứ đá anh mấy cái cũng được."

Trương Tiểu Phúc phì cười, đá mũi chân lên ngực hắn thật. Dương Tráng Thật quả nhiên phối hợp tề tẩn ra đằng sau, rồi lại đứng lên cười hắc hắc, ra vẻ nịnh hót làm cô vừa ghê tởm vừa buồn cười.

"Con hơi mệt, ba đưa con về phòng được không?" Thấy cô nhú mày vỗ về bụng, cha Chu căng thẳng, sợ con mình có chuyện bèn đỡ cô lên lầu.

Lên tới lầu hai cô mới lộ vẻ mặt mất hứng, đầm lên ngực ông vài cái: "Sáng nay hắn ta đã sàm sỡ con, vậy mà ba lại cho hắn ở lại nhà mình." Cha Chu vội trấn an cô: "Nó chỉ ở lại vài ngày thôi mà con. Không lâu đâu con."

"Được rồi." Cô nói thầm trong miệng, thuận thế tiến vào trong lòng ông: "Nhưng hôm nay con sẽ ngủ trong phòng ba." Cha Chu có vẻ do dự, phần vì Dương Tráng Thật đang ở lại đây. Nhưng thấy cô không bức bối chuyện hồi nãy nữa, ông bèn đồng ý.

Sau khi mấy anh em ngưng chơi đánh bài, Chu Cường lên lầu thì thấy Tiểu Phúc vào phòng cha mình. Anh bức bối treo tường vào phòng cha Chu thì thấy hai người đang lỏa thể đứng dính vào nhau.

Ông đang "làm" huyết nhỏ của cô, không ngờ anh không mời mà lại chui vào phòng nên trách mắng: "Thằng ba vô phòng ba làm gì?"

Chu Cường cười hắc hắc: "Tối qua con không nói, đêm nay ba còn muốn "ngủ" vợ của con à. Dù ba là ba con cũng đừng có quá quắc vậy chứ. Dù sao con cũng là chồng hợp pháp của Tiểu Phúc mà."

Mặt cô đỏ bừng, không nói nên lời. Chu Cường coi hết quần áo, chui lên giường ôm sau lưng cô, thỏ thẻ: "Bà xã, em đừng bắt công với anh vậy mà. Không lẽ bị ba chồng "chơi" kích thích hơn được chồng "chơi" hửm?"

Trương Tiểu Phúc trả lời trong lòng: đương nhiên là vậy rồi.

Anh nhắc chân phải cô lên đặt lên ghế sofa rồi cầm lấy nhục bông một phát chui vào trong cúc hoa của cô. Cô ôm cổ hai người, một chân gác trên ghế, một chân đứng dưới đất khiến phần giữa hai chân rộng mở. Hai căn côn th*т đen sẫm một trước một sau "làm" cả hai huyết. Lúc đầu bọn họ không động, dù chỉ nằm im bèm trong cô thôi của đã mang đến khoái cảm mãnh liệt.

Hai người cho cô một ít thời gian thích ứng, sau đó nắm chặt lấy eo cô, cùng nhau trườn sát. Hai cây gậy đồng thời ma xát, khoái cảm từ huyết nhi trước sau không ngừng truyền đến làm cô vừa đau đớn vừa sáng khoái: "Ba chồng... Ừ... Nhẹ thôi... Ô ô... Anh ba... Chậm lại..."

Chu Cường cố tình không chậm lại, dùng sức ra vào trên dưới một trăm cái, hai cô từ xương sống xuống tới chân không còn chút lực, mềm nhũn ngã vào ngực cha Chu. Một tay ông giữ thất lung của cô, tay còn lại nâng đùi cô lên, côn th*т không ngừng vận động vang lên âm thanh "phốc ki" trong hoa huy*t. Dịch nhờn cũng thừa đó theo đùi cô chảy xuống.

"Ồ... Xấu xa... Ừ... Em chịu không nổi..." Hai chân cô run cầm cập. Mang thai làm cơ thể của cô trở nên yếu ớt hơn rất nhiều, rất dễ mệt mỏi. Cố tình hai người đàn ông này còn xuất nhập cuồng bạo như dã thú, nhục huyết bị họ chọc đến tê dại, đứng không vững nữa. Giờ cô kiệt như con sóng nhấp nhô mặc theo con gió mạnh vậy.

Cha Chu cũng không khá hơn là bao. Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, khó chịu cau mày. Ông trau dồi ánh mắt cùng con trai, hai người đồng thời rút thịt bông ra đôi sang tác chiến trên giường. Ông để cô nằm trên người Chu Cường, anh cầm dương cụ đang dựng thẳng "óp" một tiếng chui vào cúc huyết của cô. Ông dạn chân cô ra, cũng cầm cụ cắn cắm vào hoa huy*t.

Sợ cô khó chịu, anh lấy gối kê dưới lưng cô, điều chỉnh sang tư thế thoải mái hơn một chút. Cha Chu bắt đầu hành động. Lúc đầu ông còn nhẹ nhàng, nhưng càng về sau ông càng mất kiên nhẫn, bắt đầu ra vào càng lúc càng nhanh hơn. Lúc ông vận động, vì hai chài thịt chỉ cách tầng thịt mỏng nên vô tình ông cả lên "tiểu đệ" của Chu Cường. Anh hưởng thụ khoái cảm từ hai phía mang lại.

Anh bắt lấy đôi cự nhũ đang nhảy loạn, bên dưới siết cơ mông điều khiển gây th*т khám phá trực tràng. Kết hợp với côn th*т đang làm tiểu huyết phía trước mang đến cho cô khoái cảm quá điên cuồng. Họ càng làm mạnh cô càng sung sướng.

Hai cự long hoành hành trong cơ thể cô gần nửa tiếng, cô sắp chịu hết nổi rồi. Cha Chu rút cự cắn ra khi niệu đạo phun xối xả một lượng lớn chất lỏng. Cả hai đều rút vật to lớn của mình ra, đặt cô nằm lên giường.. Anh nâng chân cô lên, đưa thịt bông cắm vào hoa huy*t, còn ông chiếm lấy hai quả đào tiên của cô mà xoa nắn, dòn ép khiến chúng ngày một nhỏ hơn.

"Ba chồng... Ừm... Ừm... Anh ba... Lớn quá... Ba chồng... Nhanh lên... A a a..." Cô bị Chu Cường "chơi" đến thét chói tai liên tục, bụng cô sắp bị đâm thủng rồi. Quy đầu tà ác không được gỡ lên cửa tử cung khiến nó co rút lại, thậm chí cô còn có thể cảm giác được thai nhi ở bên trong rung động. Bà bầu bình thường mà trải qua cuộc yêu kịch liệt thế này sớm đã sinh non, cô đúng là không phải người bình thường mà.

Tiếng rên rĩ của cô quá lọt tai, ông bắt đầu ngâm lấy cái miệng nhỏ nhắn. Hai tay vẫn không quên tiếp tục xoa ngực cô. Nghe nói ngực phụ nữ được đàn ông xoa sẽ càng ngày càng lớn, không biết cô có giống họ không đây?

"Ngô... Ba chồng... Ừ... Ngô ngô..." Trương Tiểu Phúc cùng ông môi lưỡi triền miên, hưởng thụ hình thức hôn môi cuồng dã này. Gò bồng đảo bị ông làm cho nóng lên, cô khó chịu vặn vẹo mông làm tiểu huyết đang cần chặt thịt bồng của Chu Cường xoay tròn theo. Anh rít một hơi, tình hoàn hết giữ được nữa, phóng thích toàn bộ tinh dịch bắn vào sâu trong cô.

Đội Chu Cường bắn xong, gây th*т cứng rắn của cha Chu bắt đầu đưa đẩy vào nơi mất hồn ấy. Lượng lớn tinh dịch làm dừng đạo vừa trơn vừa ướt, thịt trụ ngoáy bên trong mấy cái, rồi lại tiếp tục phiên giang đảo hải (*) không ngừng. Cô miên man: có khi nào đứa nhỏ bên trong đang học bơi lội không đây.

(*) Sông cuộn biển gầm

Ngay lúc cô đang suy nghĩ lung tung, Chu Cường cúi đầu hôn cô. Hai tay anh tiếp tục chơi đùa đôi cự nhũ. Núi đồi bị làm cho đỏ ửng, nhũ không cũng không khảm khá hơi, chúng đã sưng đỏ còn rướm cả máu.

Cha Chu gát hai chân cô lên vai, hạ thân không ngừng đâm thọt làm cô rên rỉ không ngừng. Sau khi trừu sáp hơn một trăm cái, tiểu huyết đã bị ma xát đến co rút không ngừng. Cự cần chịu hết nổi, hưởng thụ khoái cảm lúc cao trào bắn hết tinh hoa. Sau khi kinh dịch mãnh liệt rút đầy bụng cô, lúc này ông mới thỏa mãn.

"Sắp bị hai người làm chết rồi." Miệng chiếm được tự do hô hấp, cô không ngừng thở phì phò, hai gò má đỏ ửng đã mất hết cảm giác. Cô xoay người đưa lưng về phía hai người đàn ông, không thềm để ý tới họ nữa.

"Cho ba xin lỗi mà con đâu. Bên trong con quá sung sướng cho nên..." Cha Chu ôm cô vào lòng dỗ dành: "Lần sau ba nhất định sẽ nhẹ nhàng hơn mà."

Cô khẽ hừ một tiếng, không nói gì thêm, đỏ mặt chui vào trong ngực ông. Chu Cường cảm thấy hơi chua xót, dù vậy, anh vẫn nhích người vào ôm lấy cô. Cả ba cùng tiến vào mộng đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Họ Chu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.